

“ආත්ත ලොකු මහත්තයට හොඳටම කේන්ති ගිහිත්..
මේවිවර වෙලා බලන් ඉඳල ඉඳල පැට්ටර් එකට යන්න ගියා..”

බයින් එක නවත්තන්න හම්බවුණේ නෑ. අත් දෙක හතර
අතටම වන වතා අප්පුවා මගේ ඉස්සරහට ආවා. මු කටත්
බලිය වගේ කරන් ඉන්න හැටියෙන් නම් වැඩේ ටිකක් සීරියස්
පාටයි.

“අඩුගානෙ තව ටිනාඩි දහයක්, පහළොවක් හරි කලින්
ආව නම් අප්සොටි එකක් නෑ..”

අප්සොටි නෙමේ හරකො, අප්සටි කියල මුට මං කීපාරක්
නම් කියල ඇත්ද. තව ටික දවසක් යනකොට මු වෙනම
හාෂාවක් හදයි.

“අප්පු මේ.. කණ පැලෙන්න දෙකක් දෙන්න ඉස්සරවෙලා
පැත්තකට වෙයං. මං උඹට හැමදාම කියලා තියෙනවා කොහේහරි

ගිහින් දෙයියනේ කියලා ගෙදෙට්ට එනකොටම මල යකා වගේ කව කවේ පටන් ගන්නෙපා කියලා. උඹත් හරියට අපේ අප්පව්ව් වගේ තමයි.."

අප්පුගෙ මුණ බලන් ඉදිද්දිම මළගේ වගේ වුණා. මු හිතන් ඉන්න ඇත්තෙ මු බයවුණා වගේ මාත් අප්පව්ව්ට බයවෙයි කියලා. එව්ව නම් හඳේ. සාලෙට ගොඩවුණ ගමන්ම බිමට වැටිලි කිබ්බ රිමෝට් එක අරගෙන මං හෝම් කියට් එක ඔන් කරා. ෆිෆ්ට් සෙන්ටිස් ගෙ සිරා සිංදුවක් සං සං ගාල යන්න පටන් ගත්තා. අප්පව්ව් හිටිය නම් ෆිෆ්ට් සෙන්ටිස් ට මේ ගේ අහලකටවත් එන්න දෙන්නෑ කියනෙක මට ඉර හදටත් වඩා ෂුවර්. කොහොමටත් ඉතිං අප්පව්ව්ට සිංදු ඇලපික්නේ.

"ස්පුන්.."

ඇතුළෙ කාමරේක ඉඳලා අම්මගෙ කටහඬ ඇහුණා. මගේ උප්පැන්නෙ කියෙන නම වෙනින් එකක් වුණත් මාව දන්න අඳුනන හැමෝම මට කතා කෙරුවේ ස්පුන් කියලා.

"ඇයි අම්මා..?"

"ඔයා කොහෙද දරුවො ගියේ..? අන්න අප්පව්ව්ට හොඳටම කේන්ති ගිහින්. මටත්තෙක්ක බැනලා ගියා.."

"එයාට නම් කොහිල අල ටිකක්වත් දෙන්නෝන අම්මා. කොයි වෙලාවෙන් ඉන්නෙ මුලග්ගාය හැදිව්ව ගමන්තේ. මට නම් බුදු ෂුවර් තව මාසයක් යන්න කලින් අප්පව්ව්ට අර්ෂස් අමාරුව හැදෙනවා.."

"හා.. හා.. කට.. කට.. වැරදිලාවත් අප්පව්ව් ආවොත් හෙම මටත් මෙනත විසුමක් වෙන්නෑ.."

"අම්මා ඉතිං අප්පව්ව්ට පණ බයයිනේ.."

අම්මගෙ මුණෙ කිබ්බෙ හරිම අසරණ හිතාවක්. ඒක දකල මගේ පපුව දාල පිට්ටිලා ගියා. ඇත්තටම අප්පව්ව්ගෙ මුලග්ගාය එක්ක අම්මා කොහොම පවුල් කනවද මංදා.

"බයක් නෙමේ ස්පුන්. මං අප්පව්ව්ට ගොඩක් ආදරෙයි. ඒ වගේම අප්පව්ව්ට මං ගෞරව කරනවා. එයා ඔයයි, මායි වෙනුවෙන් කොයිතරම් කැපවීමක් කරනවද..?"

මං මුකුත් කියන්න ගියේ නෑ. හරි නම් අම්මගෙ වචන වලින් මගේ හිතේ අප්පව්ව් ගැන පැහැදීමක් වෙන්න ඕන උනත් එහෙම උනේ නෑ. මගේ හිතේ කිබ්බෙ මොකක්දෝ කියාගන්න බැරි පුංචි තරහක්. අම්මා තවත් මොනවහර් කියන්න කලින් මං කාමරේට ආවා. කාමරේට ඇතුල්වෙන තැනම බිත්තියෙ මං අලවගෙන හිටියෙ මැලේසියන් එයාර්ලයින්ස් එකට අයිති මහ විශාල ගුවන් යානයක්. අහසෙ වලාකුළු අතරේ ඉහළින්ම තිබුණු ජලේන් එක දැක්කහම මගේ හිතේ කිබ්බ කහට ගතිය මැකිල ගියා. මේ ජලේන් එකට වගේ නිදහසක් මටත් තියෙනව නම්..

"මහත්තයා.."

අප්පුගෙ කටහඬ කාමරේට එළියෙන් ඇහුණා. මං සද්දයක් නැතුව ඩිංගක් වෙලා හිටියා. ඇත්තටම මු මට එක විනාඩියක් නිව් සැනසිල්ලෙ ඉන්න දෙන්නෙ නැති හැටි.

"මොකද යකෝ..?"

"මොනවද මහත්තයා අර්ෂොස් කියන්නෙ..?"

මු එහෙනම් කතන්දරේ අහගෙන ඉඳලා, දැන් මු හදන්නෙ මට අර්ෂස් හදවන්න.

"පැණි බිම ජාතියක්.."

"එතකොට අමාරුව හැදෙන්නෙ..?"

"බිල වැඩි වුණහම.."

අප්පුගෙ මුණේ කල්පනා ලෝකයයි. මු දැන් අද දවසම මේක කල්පනා කරයි.

"ස්පුන්.. ඔයා ෆැක්ටරි එකට යන්නදද..?"

ආයෙත් අම්මගෙ බරබරේ ඇහුණා. ෂිඞ්! තවත් ටිකක් එළියෙ වල බැහැල ආව නම් ඉවරයි. ස්පුන් මෙට්‍රස් එක උඩට පැනලා මං ඇස් දෙක වහගත්තා.

"ස්පුන්.. ඔයා කොහෙද..?"

මං ලොකු කොට්ටයක් අරගෙන මුණට උඩින් නියාගත්තා.

"ඔයාට මොකද වෙලා තියෙන්නෙ ස්පුන්..?"

අම්මගෙ කටහඬ මගේ ළහින්ම ඇහුණා. මුණ උඩ තිබ්බ කොට්ටෙ පැත්තකට කරලා දාල මං ඇස් ඇරියා.

"ඇයි අම්මා..?"

"ඇයි කියන්නෙ.. ඔයා ෆැක්ටරි එකට යන්නදද..? අප්පව්වි හවස ආවහම මටත්තෙක්ක බැහුම් අහන්න වේව්.."

"ප්ලීස් අම්මා.. ඔය ගැන නම් කතා කරන්නවත් එපා. ෆැක්ටරිය ගැන කතා කරනකොටත් මට අප්පිරියයි. අර ගැණු ගොඩක් අස්සෙ කොහොමද අම්මා වැඩ කරන්නෙ..?"

"ඔයා ගැණු අස්සෙ වැඩ කරන්න ඕන නෑනේ ස්පුන්. ඔයාට වෙනම රුම් එකක් තියෙනවා. ඔයාට තියෙන්නෙ එතන ඉඳල අප්පව්විගෙ වැඩවලට උදව් වෙන එකයි. අනිත්තෙක ඉතිං අප්පව්විගෙන් පස්සෙ මේ හැමදේම බලාගන්න ඕන ඔයානේ..."

"ඒකට තව කල් තියෙනව අම්මා... මේක ඇත්තටම මහ වාතයක්.. ප්ලීස්.. මට කරදර කරන්නෙපා.. මට ඕන නිදහසේ කරගෙන යන්න පුළුවන් රස්සාවක්. අනික මතකනේ ගිය සුමානෙ ෆැක්ටරියට ගිහින් වෙව්ව දේ.."

"ඇයි..?"

"අම්මටත් මෙලෝ දෙයක් මතක නෑ... අර ෆයිල් වගයක් එහෙට මෙහෙට වෙලා ඩිරෙක්ටර් බෝඩ් එක ඉස්සරහම අප්පව්වි මට බර බරේ දැම්මෙ.."

අම්මගෙ මුණ මං බලාගෙන ඉදිද්දිම වෙනස් වුණා.

"එක්කො පැත්තකට කතා කරල කවුරුවත් නැති කැනකදි මට බැන්නා නම් කමක් නෑ. මේක එහෙමද.. අර ගෙදරදි කැගහනවා වගේ මහා සද්දෙට කැගහල, බැනගෙන බැනගෙන ගියා. මහ වස ලැජ්ජාවක් වුණේ. ආයෙ නම් සල්ලි දෙනව

කිවිච්ඡන් මිය පැත්ත පලාතක මං යන්නෙ නෑ.."

"ඒ උනාට මං කියන දේ ඩිංගක් අහන්න සිදුත්..?"

"ඩිංගක්වත් බෑ. මට තව ටිකක් නිදහසේ ඉන්න ඕන අම්මා. ඇයි මියයි, අප්පච්චියි එකතු වෙලා මාව මරාගෙන කන්න හදන්නෙ..?"

හද පළුව උඩින් කළු වලාකුලක් ඇදිල ගියා වගේ අම්මගෙ මුණ අපුරු වුණා.

"මියා නම් මහ නරකයි සිසුන්.."

මගෙ මුණටම කියලා අම්මා කාමරෙන් ගියා.

"සොරි අම්මා..."

අම්මගෙ හිත රිදෙන්නැති කියල තේරුණ හන්ද මං කැගුහුවා. මොන දේ වුණත් අම්මත් නිතරම දැක්කෙ මගේ පැත්තෙන් වෙන වැරද්ද විතරයි. තාත්තා කරන හැමදේම එයාට හරි. කලින් මුණ උඩින් කියාගත්තු ලොකු කොට්ටෙ ආයෙත් අතට අරන් මං මුණ උඩින් කියාගත්තා. බලන් ගියහම දැන් නම් වැඩේ සීරියස් පාටයි. මෙහෙම ගියොත් නම් මට ෆැක්ටරි එකට යන්න වෙනවා. ඒක හන්ද මොකාක්හරි බාල්දියක් පෙරලන්නම වෙනවා.

"පුංචි මහත්තයෝ.."

අම්මා ගියා විතරයි, මේන්න ආයෙත් අප්පු ඇවිත්. මු මට නිදහසේ ඉන්න දෙන්නෙම නෑ වගේ. මං කතා කෙරුවෙ නෑ.

"මහත්තයෝ.."

"මං හොඳටම නිදි යකෝ. ඇහැරෙන්න තව වෙලාව තියෙනවා. තව ඩිංගකින් වරෙන්.."

ඇස්දෙක වහගෙනම මං කිව්වා. ඒත් මගේ කාමරේ දොර භෙම එල්ලල තියෙන, හුඟෙට හෙල්ලෙන ටිලි. ටිලි. සිනුව පැද්දෙන සද්දෙන් අප්පු තාම දොර භෙ කියලා මට හිතුණා.

"දැන් වෙලාව හරි මහත්තයා.."

ඕන්නම් තත්පර දහයක් යන්නැති. මේ අපතයා කියන කතාව බලපල්ලකො.

"මොකක්ද බං මේ වදේ. අරහෙන් අප්පච්චිගෙ කරව්වලේ. මෙහෙන් අම්මගෙ බරබරේ. දැන් උඹගෙන් මල වදේ. ඇයි යකෝ මනුස්සයෙකුට උහුලගන්න පුළුවන්ද මෙව්වර කතන්දර ගොඩක්.."

"නෑ මහත්තයෝ.. අර මං බලන්න ආසාවෙන් ඉඳපු පිවුර් එක ඇවිත්... අනේ මාව එක්කරං යන්නකො... මං මහත්තයා කියන ඕනම දෙයක් කරන්නම්.."

"මොකක්ද උඹ බලන්න ආසාවෙන් ඉඳපු ලිල්ම් එක..?"

"මි.. මේ.. මේ.. මොකක්ද.. දිවේ අන්තිම හරියෙ තියෙනවා. තාමත් ආවෙ නෑ. ආ හරි.. හරි.. පිවුර් එක තමයි 'කොයි මල්ලෙ ගැණු..?"

"මොකක්..?"

"ඔව් මහත්තයෝ... අර රොෂාන් මහානාම ඉන්න හින්දි පිවර් එක.."

මට බකස් ගාල හිනා ගියා. මුට නම් තනිකරම පිස්සු. ආයෙ ඒකෙ හෝදන්න දෙයක් නෑ.

"රොෂාන් මහානාම කොහෙද යකෝ ලිල්මිවල. ෂුවර් එකට 'රිකික් රෝෂන්' වෙන්නැති.."

"හත්තිලව්වේ... හරි තේන්නම්... මට නම ෂුට්ටක් විතර අමතක වුණා..."

"එතකොට මොකක්ද අර ලිල්මි එක කිව්වේ..?"

"කො.. කොයි මල්ලෙ ගැණු.."

"කොයි මල්ලෙ ගැණු නෙමේ බං. 'කොයි මිල්ගයා' වෙන්නැති.."

"අ.. අන්න හරි. පුංචි මහත්තයට හැමදේම අපුරුවට තේරෙනවා..."

අප්පුගෙ මුණෙ සංතෝසෙ කියන්නෙ පෙට්ටියෙන් එකයි. හැබැයි ඉතිං මුත්තෙක්ක ලිල්මි හෝල් එකට ගියොත් මගේ කාඩ් එකත් කුඩුම තමයි.

"මං පීස් එක ගෙනැල්ල දෙන්නම්. උඹ ගෙදර ඉඳගෙන බලපං.."

"අනේ එහෙම ගතියක් නෑ පුංචි මහත්තයා. සංතෝසෙ කියෙන්නෙ හුඟාක් කට්ටිය එක්ක බලනකොට තමයි.."

"ආ.. ඇත්තද..? එහෙනම් ඉරිදා පොළ කියෙන දවසක ඒ මැද්දට ගිහින් දාගෙන බලපන්... එතන වට්ටම සෙනහ ඉන්නවනේ..?"

මං අනිත් පැත්තට හැරුණා. මුගේ මල අඩේ දැන්ම ඉවරවෙන පාටක් නෑ.

"ඔයා හොඳම නෑ.. පුංචි මහත්තයෝ ඔයාට මං කොයි තරම් ආදරේද..? ඔයා ගැන කොයිතරම් බලනවද..? මං මගේ ඇස්දෙක වගේතේ ඔයාව ආරක්ෂා කොරන්නෙ. එහෙම කොරන මට මේ වගේ පුංචි දෙයක්වත් ඉෂ්ඨ කොරන්න බැරිද මං අහන්නෙ. ඔන්න මං බැරි දෙයක් කිව්ව නම් කමක් නෑ.."

හප්පට ඩෙන. මුගේ ගඳ කතාව බලපල්ලකො.

"හරි.. හරි.. මල අඩේ නවත්තපං. මං උඹව එක්කරං යන්නම්... දැන්වත් මට නිදහසේ ඉන්න දීල මෙනහින් මකබැටියං.."

ඇඳ විට්ටමට උඩින් බිත්තියෙ එල්ලල තිබ්බ බැඩිමිත්ටත් රැකටි එක මං අතට ගත්තා. අප්පු කාමරෙන් දුවල ගියේ වාෂ්ප වුණා වගේ. මං ආයෙන් පත කොට්ටෙ අරන් මුණ උඩින් තියාගත්තා. ෂුවර්රෙකට අප්පු වත්ත පල්ලෙනාටවත් දුවල යන්නැති. මං ගෙදර හිටියොත් උෟ නුල වගේ මගේ පස්සෙන්මයි. ගෙදර කිසිම වැඩක් නොකර මගේ පස්සෙන් වැටිලා, අප්පු මොන තරම් බැහුම් කන්දරාවක් අප්පව්ව්ගෙන් අහන්න ඇතිද..? මට අප්පු ගැන පව් කියල හිතුණා. පුංචි කාලෙ ඉඳල අපේ ගෙදර හිටපු එකානේ.

ආයෙමත් මගේ කාමරේ දිහාවට එන අඩි සද්දයක් මට ඇහුණා. මු නම් මකලවත් හදන්න බෑ. ඩිස්ටර්බ් කරන්නෙපා කියලා මේ තරම් කියල තියෙද්දින් මු එන එකතේ වැඩේ. දැන්නම් බලන් ඉඳල බෑ. මුට දෙන එක දෙන්නෝන පැණි බේරෙන්න. මං පොරවන බේඩ් ෂීට් එක අරගෙන, ඒකෙ කොත් දෙකත් අල්ලගෙන හෙමින් සිරුවෙ ඇදෙන් බැහැගත්තා. බිත්ති මුල්ලට හේත්තුවෙලා මං හොඳට කන්දිගෙන හිටියා. දැන් ඉතිං බඩු බනිස්ම තමයි. මුලු මුණම බේඩ් ෂීට් එකෙන් වහලා හිතේ හැටියට අප්පුවට පතබාන්න ඕන.

කාමරේ දිහාව ආපු අඩි සද්දේ දොර ගාවදි නතර වුණා. ඔලුව ඇතුළට දාපු ගමන් බේඩ් ෂීට් එක ඔලුවේ ඔතන්න මං රෙඩ් වුණා. කලුපාව කොන්ඩේ යාංතම් ඇස්කොනට පෙනුණ ගමන්ම මං බේඩ් ෂීට් එකෙන් අප්පුව වැහුවා. ඕන්නම් තත්පර පහ හයක් යන්නැති. මං හතර පහක් අරහෙටයි, මෙහෙටයි නෙලුවා. දෙකක් මට ඩිස්ටර්බ් කරාට. ඉතිරි තුන, ඒත් ඩිස්ටර්බ් කරාට. මු අදවත් හැදෙන්නැකෑ.

"අ.. අනේ.. ඒ.. ග.. ගහන්නෙපා.."

බේඩ් ෂීට් එක ඇතුළෙන් ඇහුණේ ගැණියෙක් කෙදිරිගාන සද්දේ. ඒපාර මොකක්ද යකෝ මේ අවනඩුව..? අප්පුවා ගුවි කෑවයින් පස්සෙ ගැණියෙක් වුණාද..? මට හිතාගන්න බැරි වුණා.

"ඉඒ.. ඒ.. ඒ.. අ.. අනේ.."

දැන්නම් වැඩේ සිරියස් පාටයි. ඇතුළෙ ඉන්න එකා හොටු බේරෙන්න අඩනවා. මං දඩබඩ ගාලා මෙලෝ සිහියක් නැතුව

බේඩ් ෂීට් එක අයින් කරා. බේඩ් ෂීට් එක ඇතුළෙ හිටපු කෙනා දැක්කහම මං උඩ ගිහින් බිම වැටුණා. හත්තිලව්වේ.. මෙයා කොහොමද බේඩ් ෂීට් එක ඇතුළට ආවේ..?

"හිමායා.."

කෙල්ලව දැකපු ගමන්ම මට කියවුණා. දැන්නම් ඉතිං බඩුම තමයි.

"ඉඒ.. ඒ.. ඒ.. මං මගේ අතත් ඇඹරිලා.. හො.. හොඳටම රිදෙනවා.."

සුදු මුණ ජම්බු ගෙඩිය වගේ රතුවෙලා. කෙල්ල හොඳටම අඩනවා.

"යොර් හිමායා. මං කියටවත් හිතුවේ නෑ ඔයා මේ වෙලාවේ මගේ කාමරේට එයි කියලා. මං හිතුවෙම අප්පු කියලා.."

"නෑ.. නෑ.. ඔයා හිතලමයි ගැහුවේ ස්පුන්. ඇත්තමයි.. මං ආයෙ කවදාවත් ඔයාව බලන්න එන්නෑ. මගේ මුලු ඇහම තුලාවෙලා වගේ රිදෙනවා. ඉන්නකො මං ආන්ට්ටි කියන්න.."

හිමායා ආපහු හැරුණා. පට්.. කෙල්ලට හොඳටම රිදිල තියෙන පාටයි. නැත්තං ඔහොම කතා කියන්නෙ නෑ.

හිමායා කාමරෙන් එළියට යන්න ඔන්න මෙන්න වගේ කියල තියෙද්දි මං එයාගෙ අතකින් අල්ලගත්තා.

"මං යොර් කියල කිව්වනේ බබා.."

මගේ අත හෙමින් සිරුවෙ ගසල දාල හිමායා බිම

බලාගෙනම කාමරෙන් පිටවෙලා ගියා. දැන් නම් ඉතිං මේ කෙල්ලට ඡේප් කරගන්න නම් වොක්ලට් ගෝනියක්වත් ගෙනල්ල දෙන්න වෙනවා. මමත් ඉතිං අර එපා වාහෙට හොඳි බෙදනව වගේ ඇරගෙන ඇරගෙන ගියානේ. කෙල්ල බේඬිඹිටි එක ඇතුළෙ ඉඳල කෑගැහුවේ නැත්තං මං තවත් ගහනවා. මේකින් ඉඳල ඉඳල මේ වෙලාවෙම ආව එකනේ වැඩේ කියන්නෙ, මගෙන් ගුටිකන්න.

"පුංචි මහත්තයෝ.."

මං හොඳට ඇස්දෙක ඇරලා බැලුවා. කියන්න බෑනේ. කටහඬ අප්පුගෙ උනාට ඇහපක හිමායාගෙද කියලා. නෑ.. නෑ.. මේ අප්පුවම තමයි.

"ඇයි..?"

"කෑගහන්නෙපා.. ආත්.. ලොකු මහත්තයා ඇවිත්.."

මළා.. ජොන් බාස්ට කක්කා ගියා කිව්වලු. මං දඩබඩ ගාල ඇදෙන් බැහැගත්තා. දැන් හිමායා මෙනත වෙච්ච අවනටුව අප්පච්චිත් එක්ක කිව්වොතින් අසරණ ස්පුන්ට සදා සොත්ති හවන්තුනේ තමයි.

"අප්පච්චිගෙ මුඩි එක හොඳයිද..?"

මං අප්පුට ළංවෙලා ඇහුවා. කියන්න බෑනෙ. ෆැක්ටරියට ගියපු ගමන් ආවේ, කොහිල කොටුවක් හරහාද කියලා. අතිත්තෙක ඉතිං මේ මනුස්සයා ෆැක්ටරියට ගියා නම් එතෙත්ට වෙලා ඉඳපංකො. ආයෙ ගේ අස්සෙ රිංගන්න එන්නෙ.

"පුංචි මහත්තයා සාලෙ පැත්ත පළාතෙ යන්නෙපා. ලොකු මහත්තයට උතුරු පුවල් නැගලා ඉන්නෙ. කේන්තියට මොනව කරයිද මංදා.."

"එයාගෙ උතුරු පුවල් එයාට තියාගන්න කියපං අප්පු. මං ඕවට වෙස්ටි නෑ.."

"හා.. හා.. කට.. කට.. ඔන්න ලොකු මහත්තයා එනවා. අනේ පුංචි මහත්තයෝ.. බැන්නත් අහගෙන ඉන්න.."

අප්පු බිත්තියට හේත්තු වුණා.

"උඹ මොකද මෙනත කරන්නෙ..? දුටපං අර වත්ත පල්ලෙහාට. උඹත් දැන් පුංචි මහත්තයගෙ උෂ්ණේ ඔලුවට අරන් වගේ. ඇයි ඉතිං මෙනත හැමදේම අතට පයට තියෙනවනේ. උඹ දැනගතිං අප්පු... මං මේවා දුක් මහත්සියෙන් හම්බ කරපු සල්ලි. මං ඇතිවෙන්න දුක් විඳලා තියෙනවා. එහෙම එකේ එක එකාට ඕන විදියට මගේ දේවල් නාස්ති කරන්න මං ඉඩ තියන්නෑ..."

අහස ගොරවනව වගේ සද්දෙට අප්පච්චි කියවගෙන කියවගෙන ගියා. ඔය හැමදේම අප්පුවට කිව්වට මට ඇනෙන්න තමයි කිව්වේ. මොකද, 'උඹ මොකද මෙනත කරන්නෙ' කියල අහද්දිම උෂ් වාෂ්ප වුණානේ.

"ස්පුන්, මොකද ෆැක්ටරි එකට ආවේ නැත්තෙ..?"

තත්පරයක් ගියේ නෑ. අප්පච්චි කෙලින්ම මගෙන් ඇහුවා. දැන් නම් ඉතිං කට කාල දැම්මත් කියන්න තියෙන දේ කියන්න වෙනවා. මේ මල ඉලච්චි හැමදාම කරන්න බෑනේ.

"ගැක්ටර් එකේ වැඩ කරන්න මං කැමති නෑ.."

අප්පච්චිගෙ මුණ බලන් ඉදිද්දිම කලුපාට උනා. දෙපැත්තෙන් අඹරල තිබ්බ පත උඩු රැවුල හෙමින් සැරේ නටන්න ගත්තා.

"ස්පුන්.. මගේ යකා අඩුස්සන්නෙපා. ඔයා හොඳටම දන්නවා. ඉවසීම කියන දේ මගේ ළඟ නෑ කියලා. මං මේ අන්තිම පාරටයි කියන්නෙ. හෙට ඉඳල ගැක්ටරියට ආවෙ නැත්තං මට වැඩිය නරක අප්පච්චි කෙනෙක් මේ ලෝකෙ කොහේවත් නෑ.."

රතුපාට වෙච්ච ඇස් දෙකෙන් මාව කන්න වගේ බලාගෙන අප්පච්චි ගෙරෙව්වා.

"අප්පච්චිට මං කියන දේ තේරෙන්නෙ නෑ.."

"ඔයා කියන දේ නොතේරෙන්න මං බබානෙ. මමත් ඔය වයස පහුකරා ස්පුන්. මං දැන් ඔයාට කතා කරල ගැක්ටරියට යන්න කියනව වගේ කියන්න පුළුවන්කමක් මගේ තාත්තට තිබුණෙ නෑ. මං මේ හැමදෙයක්ම හම්බ කරගත්තෙ මගේ මහත්සියෙන්. ඔයා හදන්නෙ ඒ හැමදේම නැති කරල දාන්න.."

එතැන ඉඳල සද්දයක් ආවෙ නැති හින්ද මං ඔලුව උස්සල බැලුවා. අප්පච්චි යන්න ගිහිල්ල. හප්පේ ඇති යාන්තං. වැහැල වැහැල පැව්ව වගේ. හැමදාම බණ කියන්න වගේ කියන්නෙ ඔය ටික තමයි. දවසක ඔය වචන සෙට් එක රෙකෝඩින් කරගත්ත නම් නියමයි. අප්පච්චි මගේ කාමරේ පැත්තට එන වෙලාවට එයාටත් ඇහෙන්නම දාන්න තිබුණා. එතකොටවත් තේරේවිනේ මේක මාර කන්කරව්වලයක් කියලා.

"හොඳට අහගත්ත නේද..?"

විනාඩි දහයක් විතර ගෙව්ල ගියාට පස්සෙ කාමරේට ආපු අම්මා ඇහුවා.

"මොනව අහගන්නද..? හැමදාම මල අඩේනේ. කෝ.. දැන්.. මහතැන.. ගියාද..?"

"ස්පුන්.. මං දැන් ඔයාගෙ කටට දෙකක් දෙනවා. ඔය අප්පච්චිට කතා කරන විදියද... අඩුගානෙ අප්පච්චි මගෙන් එක්කවත් කතා කෙරුවෙ නෑ. ඔයා හින්ද මගෙන්තෙක්කත් තරහවෙලා. මං ඔයාගෙ පැත්ත ගන්නවා කියලා. මෙතන කෑගහලා ඉවරවුණ ගමන් ආයෙත් ගැක්ටර් එකට ගියා.."

යකඩෝ.. එතකොට මේ මනුස්සයා තකහනියක් ඇවිත් ගියේ මට ඔය ටික කියල යන්නද..?

"හිමායා ඇවිත් හිටිය නේද..?"

මං කතාව මාරු කෙරුවා. මගෙන් ගුටිකාල කොහේහරි මග වැට්ලද දන්නෙත් නෑනේ.

"ගෙදර ගියා.."

"ආපු ගමන්ම..?"

"ඒකනේ මටත් පුදුමෙ. සමහර වෙලාවට අප්පච්චි ඔයාට කෑගහපු නියා වෙන්නැති. හයියෙන් කතා කරනවට කෙල්ල කොහොමටත් බයයිනේ.."

හැබැයි ඉතිං සත්‍ය සිද්ධිය දන්නව නම් අම්මා මට හිටෝලා ටොකු අතින්නෙ. එහෙනම් බොලේ වැඩේ සිරියස් පාටයි. හිමායා

මගෙන්කෙස්ක ඇත්තටම තරහවෙලා. නැත්තං ඔහොම කඩාගෙන බිඳගෙන ගෙදර යන්නෑ. පුංචි කාලෙ ඉඳන්ම හිමායව ළහින් ආශ්‍රය කරපු හන්ද මං ඒකි ගැන හැමදෙයක්ම දැනගෙන හිටියා. හිමායාගෙ අම්මයි, තාත්තයිත් අපේ ෆැමිලි ග්‍රේන්ඩ්ස්ලා.

කමක් නෑ. හවස් අතේ ගිහිල්ල ගැණු දරුවට් ඡේප් කරගන්නවා. මං හිතාගත්තා. කොහොමටත් හිමායව ඡේප් කරගන්නත් ලේසියි. ඇස්ට්‍රා මාපර්නයි, ඇත්කර් බටරූයි කලවමේ ගාත්තයි කියෙන්නෙ.

"පුටරෙකට හිමායා බයවෙන්නැති. ඇයි ඉතිං අප්පච්චි කැගැහුවෙ දෙමලු පඩිගත්තා වගේනේ.. හිමායා හිතන්නැති අහස ගොරවනවා කියලා. ඔත්..! අප්පච්චි හන්ද හිමායාත් එක්ක කයියක් දාගෙන ඉන්නෙකත් නැතිවුණා. ඔය මනුස්සයා කරොත් ඔහොම අසත්පුරුෂ වැඩක්මයි කරන්නේ.."

අම්මගෙ මුණට පුංචි හිනාවක් ආවා. ඇත්තටම අම්මගෙ මුණ සිරියාවත්ත පාටයි. අප්පච්චිගෙ වගේ දැක්කහම බය හිතෙන්නෙ නෑ. අප්පච්චි වැඩිය හිනාවෙන්නෙත් නෑනෙ. හරියට නිකං හිනාවුණොත් එකවුන්ට් එකෙන් සල්ලි අඩුවෙනව වගේ.

"ස්පුන්.."

අර පුංචි හිනාව මැකිල ගිහින්, අම්මගෙ ඇස්දෙකටම කළුව ඇවිත්. ඒ සුදු මුණෙ දැන් කියෙන්නෙ හිත හිරිවට්ටන ලොකු දුකක්. දෙයියනේ.. මං අම්මව ඇඬව්වවත්ද..?

"ඇ.. ඇයි.. අම්මා මේ.. මං අම්මගෙ හිත රිඳෙන්න මුකුත් කිව්වෙ නෑ.."

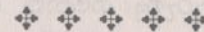
මං අම්මගෙ අත බදාගත්තා.

"මගේ සංතෝසෙ ඔයා ටිතරයි ස්පුන්. දෙයියන්ගෙ නාමෙට හෙට ඉඳලවත් ඔයා ෆැක්ටර් එකට යන්න. මමත් කැමති නෑ ඔයා මුලු දවසම මගෙන් ඇත් වෙනවට. ඒත් ඉතිං මේ පවුලෙ සංතෝසයයි, සමගියයි කියෙන්න නම් අපි අප්පච්චි කියන විදියට වැඩ කරමු ස්පුන්.."

අම්මගෙ කටහඬේ තිබ්බෙ හිතාගන්නවත් බැර් තරමේ දුක්බර බවක්. මගේ මුරංඩුකමේ අන්තිම සීමා ඉර් කියන්නෙ අම්මගෙ හිත කැඩෙන හැටි මට බලන් ඉන්න වෙනව කියනෙකයි.

"ඔයා හිතන විදියට හැමදේම වේව් අම්මා. සුපුන් හෙට ඉඳලා ෆැක්ටර් එකට යනවා. අම්මා දැන් හිනාවෙලා ඉන්න. මොනදේ නැත්ත් මට අම්මගෙ හිනාව ටිට්ටවා.."

මගෙන් ඒ වටන ටික පිටවෙද්දිම අම්මා මාව තුරුලු කරගත්තා. මෙව්වර වෙලා අම්මගෙ ඇහිපිහාටු අස්සෙ හැංගිලා තිබුනු උණුම උණු කළල බිංදු පේළියක් මගේ බොක්සින් බැනියම තෙමාගෙන ගලන් ගියා.

ආඩි තමයකටත් වැඩිය උස යකඩ ගේට්ටුව ඉස්සරහට ඇවිත් මං බයික් එක නවත්ත ගත්තා. 'සිංහ ලෑන්ස්' කියල ඉංග්‍රීසි බ්ලොක් අකුරුවලින් ලොකුවට ලියල රත්තරන් පාට තීන්තෙන් පාට කරල තිබ්බ අලි සයිස් බෝඩ් එක මගේ ඇස් ඉස්සරහ දිලිසුණා. ගාමන්ටි ලැක්ටරිය නම ඔය තරම් ලොකුවට ගහල තියෙන්නෙ මේ පැත්ත මිනිස්සුන්ට කියවන්න පුළුවන් ලොකු අකුරු විතරයි කියල අප්පව්ව් හිතන හින්ද වෙන්නැති. ගේට්ටුව ඇරුණු ගමන්ම සිකියුරිටි එකට ඉඳපු මහත මනුස්සයට හෝත් එකක් ගහගෙන වාහන පාක් කරන තැනින් මං බයික් එක දැමීමා.

කෙල්ලො භාරසීයක්, පන්සීයක් එක්ක කවකවේ මැද්දෙ කොහොම වැඩ කරන්න වේව්ද මංදා. ඉස්සරහම තිබ්බ වීදුරු දොර තල්ලු කරගෙන ශාලාවට ඇතුල්වෙද්දි හැමදෙයක්ම නිශ්ශබ්ද වුණා වගේ කියල මට තේරුණා. දිග ශාලාවෙ තිබ්බ හැම ඇහැක්ම මගේ දිහාට හැරලා තිබුණා. ඔයාල හිතුවෙ මේ

ස්පුන් අප්සව් ගියා කියලද..? මොන පිස්සුද.. ඔහොම නෙමේ, කෙල්ලො ලක්ෂයක් ස්පුන් දිහා බලන් හිටියත් අපේ ගමන අපි යනවා අපේ පාඩුවේ.

"පුංචි මහත්තයා හදිසියෙම..?"

අප්පව්ව්ගෙ ඒ.සී. කාමරේට ළංවෙද්දි මගේ ඉස්සරහට ආවෙ සිංහ ලෑන්ස් එකේ පියන්.

"ඔව්.. ජයතිස්ස.. මමත් අද ඉඳලා මේකෙ වැඩ.."

"කොයි තරම් දෙයක්ද මහත්තයො. වැඩ කරන හැමෝම සංතෝස වෙයි මහත්තයා එනව් නම්. මහත්තයගෙ හිනාවම ඇතිනෙ මේක කිරි උතුරවන්න.."

ජයතිස්ස කියවගෙන කියවගෙන ගියා.

"අප්පව්ව් ඉන්නවද ජයතිස්ස..?"

"ඔව්.. ඔව්.. ලොකු මහත්තයා ඉන්නවා. අදත් හොඳටම කේන්ති ගිහිල්ල ඉන්නෙ.."

අප්පව්ව් ඉතිං කොයි වෙලාවෙන් නට් ලූස් කරගෙනෙන ඉන්නෙ. ඔහොම තව ටික කාලයක් ගියොත් නම් බුදු ළුවර් අර්ෂස් අමාරුව හදාගන්නවා.

"අලුත් ආරංචි මොනවද ජයතිස්ස..?"

"පුංචි මහත්තයාට කියන්න, දැන් සතියකට විතර කලින්

අලුතෙන් මැනෙන්නේ කෙනෙක් ව ගත්තේ.."

"මැනෙන්නේ කෙනෙක්..?"

"ඔව්.. ඔව්.. ලොකු මහත්තයමයි ගත්තේ. නම ප්‍රසාද් නින්වැල්ල. බලන්න එපායැ මිනිහගෙ අලිවංශ. මිනිහ හරියට හැසිරෙන්නේ මේ උක්ටරියෙ අයිතිකාරය වගේ. වැඩ කරන ගුණු ළමයි කාටවත් මිනිහට පේන්න බෑ. නැති වැරදිමයි හොයන්නේ. උක්ටරියෙ කොල්ලො ටිකක් මිනිහ එක්ක හිත නොහොදිනුයි ඉන්නේ. කොට්ටර හොඳට වැඩ කරත් මිනිහට ඒකේ වැරද්දක් තියෙනවා.."

ජයතිස්සගෙ කට්ට නිවනක් නෑ. මොනව වුණත් මාත් දැන් මෙතන වැඩ කරන එකේ ඔය වගේ දේවල් ගැන සැලකිලිමත් වෙන එක වැඩිය හොඳයි.

"මිනිහ එහෙනම් ආයතනයේ දියුණුව ගැන හුඟක් හිතනව වගේ.."

මං එහෙම කිව්වහම ජයතිස්සගෙ මුණට නොමීමර එකේ කැන හිතාවක් ආවා.

"ආයතනයේ දියුණුව ගැන නෙමෙයි, මිනිහ මිනිහගෙ දියුණුව ගැන නම් බලාගනියි වගේ.."

"මැනෙන්නේ ඇවිල්ල සතියයි. ඒ ඩිංගට හැමෝටම මිනිහා එපා වුණේ ඇයි..?"

ජයතිස්ස කියපු දේ ඇහුණේ නෑ වගේ මං වෙනත් ප්‍රශ්නයක් ඇහුවා.

"ඒක මහත්තයට තේරෙයි. හැබැයි මොන දේ වුණත් අපි මේ ආයතනය වැටෙන්න දෙන්නෑ පුංචි මහත්තයො. මහත්තයා ආපු එක හුඟක්ම හොඳයි. අනාගතේදී මේවා බාරගන්න ඉන්න අය දැන් ඉඳන්ම හැඩ ගැහෙන්න ඕන. අපේ පැණන් එකට පුංචි මහත්තයට සාදරයෙන් පිළිගන්නවා.."

ජයතිස්ස මගේ අත් දෙකෙන්ම අල්ලගත්තා.

"කි.. කි.. කියනකොටම ඔ.. ඔන්න එනවා පුංචි මහත්තයො.."

"කවුද..?"

ජයතිස්ස මට ලංවෙලා හිටියේ බයවෙලා වගේ. මං හැරල බැලුවා.

"මෑ... මැනෙන්නේ.."

ජයතිස්ස කියපු දේවල් එක්ක මං හිතත් හිටියේ අප්පවිච්චි ගනිපු මැනෙන්නේ වයසක කෙනෙක් වෙන්න ඇති කියලා. ඒත් මගේ ඇස් ඉස්සරහට ආවේ අඩි හයක් විතර උස, ඒ උසට හරියන්න ඇහපන තිබුණු සිරා පොරක්. වයස ඕන්නම් අවුරුදු තිහක් විතර වෙන්නැති. හිනි තිත් ඉරක් වගේ කලපාටින් වවල තිබ්බ පොත්ටින් කටි එක මිනිහගෙ මුලු මුණම එළිය කරා. බර අඩි තිය තියා හෙමින් සිරුවෙ අපි ළඟට ආපු මැනෙන්නේ අපි

දෙන්නගෙ උඩ ඉඳන් පල්ලෙහාට යනකන් තුන් හතර පාරක් ඇස් යැව්වේ සත්තු දෙන්නෙක් දිහා බලනව වගේ. මිනිහගෙ ඒ බැල්මෙන්ම මට මිනිහව දිරිව්වේ නෑ. අනිත්තෙක මං ස්පෙෂල් විදියට ඇඳගෙන ඇවිත් තිබුණෙත් නෑ. නෝමල් ඇඳුමකුයි දාගෙන ආවේ. ඒකටත් හේතුවක් තිබුණා. කලින් දවසක ජුන්ඩි පහට ඇඳගෙන ෆැක්ටරි එකට ගිහින්, කෙල්ලොත් ඉස්සරහ අප්පව්ව් මගෙන් ඇහුවනෙ මගුල් ගෙදරකද ආවේ කියලා.

"තමුසෙ මොකද මෙනන කරන්නෙ..?"

ඒ ප්‍රශ්ණ ඇහුවේ ජයතිස්සගෙන්ද, මගෙන්ද කියල මට ඒ තරම් ගානක් වුණේ නෑ. කොහෙන්දෝ ඉඳල මහ විශාල කේන්තියක් හිතේ ඉවුරු කඩාගෙන එළියට ආවා.

"තමුසෙ කවුද මගෙන් එහෙම අහන්න..?"

හැරෙන තැපෑලෙන් මං අහද්දි මිනිහගෙ ඇස්දෙක උඩ ගියා. ජයතිස්සගෙ මුණට පුංචි හිනාවක් ඇවිත්.

"මම තමයි යකෝ මෙනන මැනේජර්. වැඩ කරන වෙලාවේ කයිස ගහන හිටියට මං උඹව අදම අස් කරල දානවා.."

ගිරිය පුප්පගෙන මිනිහ කැගැහුවා. මුගේ හිතේ මමත් මෙනන වැඩ කරන එකෙක් කියලා.

මුගේ අලි උණ බහින්නත් එක්ක තවත් ටිකක් මුව මඩවනව කියල මං හිතාගත්තා.

"අනේ.. එහෙම කරන්නෙපා මැනේජර් මහත්තයෝ. මගේ

රස්සාව විතරක් නම් නැති කරන්නෙපා.."

කටහඬත් බයාදු කරගෙන මං කිව්වා. මුව තව ටිකක් නග්ගන්න ඕන. එතකොට තමයි ගතිය කියෙන්නෙ.

"කෝ දැන් තොගේ තිබ්බ අලි කයිස... මං කවුද කියලත් තෝ ඇහුවනේ.. මගෙන් ඒ වගේ දෙයක් අහන්න තරම් උඹට ගටක් කොහෙන්ද බල්ලෝ..? ආ.. කියපන්.. කියපන්.. තෝ කොයි කාලෙද වැඩට ආවේ..?"

මගේ කමිස කොලර් එකෙන් අල්ලන්න වගේ මැනේජර් ඉස්සරහට ආවා. මු නම් දවසකට වත් මේ ෆැක්ටරියේ කියාගෙන ඉන්න හොඳ එකෙක් නෙමෙයි. මේ යකා මේ විදියට වැඩ කරන මිනිස්සුන්ට දිගටම කතා කරොත් හැමෝම ෆැක්ටරිය දාල යයි. හෙමින් සැරේ පස්සට යන ගමන් මං ජයතිස්ස දිහා බැලුවා. අර කලින් තිබ්බ හිනාව ඒ මුණෙ තාමත් එහෙමයි.

"මම ඇවිල්ල තාම මාසයයි.."

"ඒ මාසෙට උඹට මේතරම් හයිසක්. ජයතිස්ස මං මේ උඹටත් එක්කයි කියන්නෙ. අද ඉඳල තොපි දෙන්නගෙම වැඩ තහනම් කරනවා. උඹනෙ මුත්තෙක්ක මෙනන කයිස ගහන හිටියෙ.."

"අනේ බුදු මැනේජර් මහත්තයෝ ඒක නම් කරන්නෙපා. අපි හුඟාක් දුප්පත් මිනිස්සු.."

දෙකට තුනට නැමිල මං කෙදිරිගැවා. මැනේජර්ගෙ මුණෙ

දැන් රැස් විහිදෙනවා. මුණෙ හිනා කටයි.

"එහෙනම් මේ ගැක්ටරියෙ හැමෝම ඉස්සරහ තොපි දෙන්න මගේ කකුල් දෙක අල්ලලා, කකුල් ඉඹල වදින්න ඕන.."

ඒ වෙනකොට ගැක්ටරි එක ඇතුලෙ ඉඳපු කොල්ලො, කෙල්ලො හුඟ දෙනෙක් ඇතට වෙලා කතන්දරේ අහගෙන, සීන් එක බලාගෙනයි හිටියෙ. කතන්දරේ අරගෙන ගිය දුර දැන් ඇති කියල මට හිතුණා. මොකද අප්පවිටි උනත් එළියට එන්න තියෙන ඉඩකඩ වැඩිනේ.

"හම්ම.. ඉක්මන් කරපියව්.."

"කකුල් දෙක විතරක් මදිනෙ.. ආ බල්ලො.. අපි උඹේ පස්සත් ඉඹින්නම්.."

ගහෙන් ගෙඩි එන්න වගේ මගෙන් පිටවෙව්ව වචනවලට මැනෙප්කාරයා උඩ ගිහින් බිම වැටුණා. කොටින්ම උඹට අදහගන්න බැරවුණා. අනිත්තෙක ඇතිත් වටවෙලා ඉඳපු කොල්ලො, කෙල්ලො ටික තෝන්ඩියට හිනාලෙන්න ගත්තා. උඹට වැඩියක්ම හිතට අමාරු වුණේ ඒකයි.

"මො.. මොකක්ද උඹ කි.. කිව්වෙ..?"

"ඇයි.. උඹේ කන්වල ගෝන ඇට හිරවෙලාද..? බැල්ලිගෙ පුතා. උඹ දන්නවද බල්ලො මං කවුද කියලා. ඒක දැන ගත්තහම උඹේ පස්ස රත්වෙයි. එතකොට උඹටයි වෙන්නෙ මගේ කකුල දෙක ගාව ලගින්න.."

කිසිම දෙයක් තේරුම් ගන්න බැරුව උගුඩුවෙක් වගේ මැනෙප් ර් මං දිහා බලන් හිටියා. උගේ මුණට දැන් හීන් දාඩියයි, මහ දාඩියයි දෙකම දාල.

"මෙ.. මෙයා කවුද..?"

මැනෙප් ර් ඒ පාර ජයතිස්ස දිහාට හැරුණා. උගේ අර කලින් තිබ්බ අලිවංශෙ බාගයක්ම හේදිලා.

"ඇයි උඹ ඒක ජයතිස්සගෙන් ඇහුවෙ..? උඹට මං කවුද කියලා මගෙන් අහන්න තරම් කොන්දක් නැද්ද..? උඹේ හිතේ දැන් ලොකු සැකයක් ඇති නේද මං කවුද කියලා. ඩිංගක් ඉඳපං... කලබල වෙන්න ඕන්නැ... මං කවුද කියලා මමම කියන්නම්. හැබැයි ඊට කලින් උඹට මෙන්න මේ ටික කියන්න ඕන. උඹ දැන් ඔය කතා කෙරුව වගේ ජරා බාසාවක් කතා කරන්න මට පුරුදු නෑ. අපි එහෙම අමත විදියට හැදිලත් නෑ. කොටින්ම උඹ මැනෙප් ර් කෙනෙක් වුණාට උඹ ළඟ තියෙන්න ඕන මූලිකම දේ නෑ. උඹ කාටවත් කතා කරන්න දන්නෑ. උඹේ යටතෙ වැඩකරන මිනිස්සුන්ගෙ හිත දිනාගන්න උඹ දන්නෑ. ඉතිං උඹේ මැනෙප් ර්කමෙන් ඇති වැඩක් නෑනේ. ඒක උඹ රැට නින්දට යනකොට කකුල් දෙක අස්සට දාල හයියෙන් අල්ලගනිං. නැත්තං ඔය මැනෙප් ර්කම කවුරුහරි අරගෙන යන්නත් පුළුවන්නෙ.."

කන් දෙක බිමට පාත්වෙව්වි බල්ල වගේ මැනෙප් ර් මගේ කතාව අහගෙන හිටියා. උඹට දැන් සිහි එලවා ගන්නත් බෑ වගේ. ඒත් ඉතිං මිනිහට මොලේ කියල එක කලඳක් හරි තියෙනව නම් මං කවුද කියලා මේ වෙනකොට තේරෙන්න ඕන.

"අනිත් දේ තමයි මීට පස්සෙ කවුරුහරි ෆැක්ටරියට ආවහම ආපු කාරණේ වැදගත් විදියට අහන්න පුරුදු වෙයන්. ඇලුමෙන් මිනිස්සු මනින උඹ වගේ ගොන් බුරුවො වැඩි දවසක් නොයාම කක්කුස්සි කටක ඔලුව ඔබා ගන්නවා. උඹට දැන් චුණේත් ඒකමයි.."

"ස්පුන්.."

මගේ පිටිපස්සෙන් එකපාටම අප්පවිච්ඡේද කටහඬ ඇහුණා.

"අප්පවිච්ඡේද.."

"මට අදහගන්නත් බෑ. ඔයා ෆැක්ටරි එකට ආව කිව්වහම. මං ගෙදරට ෆෝන් කරහම අම්මා කිව්වා ඔයා ආව කියලා. පරක්කු හින්දයි මං රුමී එකෙන් එළියට ආවෙ.."

අප්පවිච්ඡේද මගේ අතින් අල්ල ගත්තා. අනික් අතින් ආපිටට අප්පවිච්ඡේද අතින් අල්ලගන්න ගමන්ම මං මැනේජර් දිනා බැලුවා. උගේ මුණ අත්ත අසරණ වෙලා ගිහින්. හරිම සෝවනියයි. හරියට නිකං ගලේ පහරපු බෙලා වගේ.

"ආ.. මට කියන්න බැරිවුණානේ ස්පුන්. මේ තමයි අපේ අලුත් මැනේජර් මහත්තයා. ප්‍රසාද්.. මේ තමයි මේ ෆැක්ටරි එකේ අනාගත අයිතිකාරයා. මගේ එකම පුතා.."

අප්පවිච්ඡේද මාව මැනේජර්ට ඉන්ට්‍රොඩියුස් කරා. පොරට අද නම් චුණේ පොතකවත් නැති විදියෙ දෙයක්. දැන් ඔය ඉන්නෙ ලබු කිරිබත් කාපු නරයා වගේ.

"අපි කලින්ම අප්පවිච්ඡේද අප්පවිච්ඡේද. අපි මේ කතා කර කර හිටියෙන් ෆැක්ටරියෙ ඉස්සරහ දියුණුව ගැන. හරි ඡෝක් අදහස් අප්පවිච්ඡේද අරගත්තු මැනේජර් ලෙස කියෙන්නෙ. මං හරිම කැමතියි.."

මැනේජර් දිනා බලාගෙන මං කියද්දි මනුස්සයා බිම බලාගත්තා.

"ජයතිස්ස.."

"ලොකු මහත්තයා.."

"පුංචි මහත්තයාට එයාගෙ කාමරේට එක්ක යන්න.. ප්‍රසාද් මහත්තයාට අර පුංචි කාමරේ ලැස්සි කරල දෙන්න.."

එහෙම මැනේජර් කාරයා මෙව්වර දවසක් මගේ කාමරෙයි ඉඳල කියෙන්නෙ.

"යං පුංචි මහත්තයා.."

ජයතිස්ස ඉස්සර වුණා. මැනේජර් දිනා බලාගෙනම මං ජයතිස්ස පස්සෙන් වැටුණා. කොරිඩෝවක් වගේ දිගට තිබ්බ පුංචි පැස්පේ එකක ගිහින් ලොකු කාමරයක් ඉස්සරහ ජයතිස්ස තතර වුණා.

"පුංචි මහත්තයාත් කරන්නෙ අර පිල්මි වල ප්‍රධාන නළුවා කරනව වගේ වැඩනෙ.. මැනේජර් කාරයාට හැංගෙන්න තැනක් නැතිවුණා. මිනිහගෙ ගණන් බිංදුවටම බැස්සා. ඕක තමයි මහත්තයො කියන්නෙ කොට්ටෝරුවා හැම ගහකටම කොට

කොටා යනවා. හැබැයි කෙහෙල් ගහට කොටල හොට හිර කරගන්නවා කියලා.."

"මිනිහට දැන් තවත් ඉවසන්න බැරවෙන්නෙ මං මේ කාමරේට ආවහම.."

"මේවා ඉතිං පුංචි මහත්තයට අයිති දේවල්නෙ... ඔන්න.. අද ඉඳලා පුංචි මහත්තයගේ කාමරේ මේකයි. මං දැන් ගිහින් අර දේවදත්තයට කාමරයක් හදල දෙන්නම්.."

ජයතිස්ස හැරිල යද්දි මං ඔරිස් කාමරේ ඇතුල් වුණා. ඔරිස් එකක ලොක්කෙකුගෙ කාමරේක තියෙන්නෙ ඕන හැම අංගෝපාංගයක්ම අඩුවක් නැතුව තිබ්බ ඒ කාමරේට, මගේ හිත තත්පරෙන් දෙකෙන් ඇදල ගත්තා. කාමරේ මැද්දෙම තිබ්බ ලොකු මේසෙ අයිනෙ තිබ්බ කැරෙකන පුටුවෙ මං වාඩිවුණහම අමුතම ගතියක් හිතට ආවා. ඒ එක්කමයි කාමරේ දොර ඇරුණේ. ඇරව්ව දොරෙන් ඔලුව දැමීමෙ මැනේජර්.

"මගේ ඔරිස් බෑග් එක මේ කාමරේ තියෙන්නෙ.. මං ඒක ගන්නද සර්..?"

තටම තටමා මිනිහා මගෙන් ඇහුවා. මිනිහගෙ අර කලින් තිබ්බ අලි උණ බිංදුවටම බැහැල ගිහින්. මුණක් නිකං අර කුඤ්ඤෙ ගලවල කොටේ අස්සට නැට්ට දාගත්තු වළුරගෙ වගේ. මං ටිකක් වෙලා මැනේජර් දිහා බලන් හිටියා. උගේ මුණ අවුල් වුණාට ඇස් දෙක කිව්වෙ අමුතම කතන්දරයක්. 'හැප්පිල බලමුද' කියන සිරා වචන දෙක ඒ රතුචෙච්ච ඇස්වල ලියැව්ලා තිබුණා.

"මං බෑග් එක ගන්නද සර්..?"

මං ඔලුව වැනුවා. මිනිහා දඩබඩ ගාලා ඇතුලට ඇවිත් ඉන්ඩියන් ඩිසයින් පොත් වගයක් ගොඩ ගහල තිබ්බ ලොකු රාක්කෙ යටින් කලු ඔරිස් බෑග් එකක් අතට ගත්තා. ඒ එක්කම ඩිස්ක් එකක් වගේ දෙයක් ඇහිපිල්ලම් ගහන වේගෙන් මිනිහා බෑග් එකේ පොකට් එකට ඔබා ගත්තා. වෙන මිනිහෙකුට නම් ඕක පේන්නෙ නෑ. ඒත් මේ ස්පුන්ට හැමදේම පේනවා.

"මොකක්ද ඩිස්ක් එක..?"

මැනේජර් කාමරේ දොර ලහට යනකන් ඉඳලා මං කට ඇරියා. මිනිහා ගල් ගැහිල වගේ දොර ගාවම තතර වුණා. මිනිහා කියටවත් හිතන්නෙ නැතුව ඇති මං ඒ සීන් එක දැක්කා කියලා..

"මො.. මොන ඩිස්ක් එකක්ද සර්..?"

උෟ බබා වෙන්න හදනවා. ඒත් උඹ බබා නම් මං බබාගෙ තාත්තා. පුටුවෙන් නැගිටල මැනේජර් ලහට යද්දි මිනිහා ඩිංගෙන් ඩිංග පස්සට ගියා.

"ඩිස්ක් එක මං ගන්නද..?"

ස්පුන් කියන්නෙ වටෙන් වටෙන් ගහන මිනිහෙක් නෙමෙයි. ඒක අද මු හොඳටම දැන ගනියි.

"සර් කියන්නෙ මොන ඩිස්ක් එකක් ගැනද..?"

උභ ඒ පාර කිරි දරුවෙක් වෙන්නයි යන්නෙ.

"ප්‍රසාද්.. තමුසෙ මේ කාමරේට ආවෙ බෑග් එක අරන් යන්න විතරනෙ.. හොඳට මතක තියාගන්නවා.. මීට පස්සෙ මගෙන් අහන්නෙ නැතුව මේ කාමරෙන් විතරක් නෙමෙයි ෆැක්ටරි එකෙන්වත් වැලි ඇටයක දෙයක් ගන්න බෑ.. තේරුණාද...?"

රතු පාට වෙලා තිබ්බ ඇස් දෙක උස්සල ප්‍රසාද් හීන්වැල්ල කෙලින්ම මං දිහා බැලුවා. ඒ ඇස් දෙකේ වෙත මොනවවත් තිබ්බෙ නෑ. තිබ්බෙ එකම දෙයයි. ඒ මං ගැන ඉපදිව්ව මහා වෛරයක්.

"මං මේ ෆැක්ටරි එකේ කිසි දෙයක් ගත්තෙ නෑ.."

කිසිම ගරු සරුවක් නැතුව වගේ මිනිසා කිව්වා.

"එතකොට ඔය ඔරිස් බෑග් එක ඇතුළට දාගත්තු ඩිස්ක් එක..?"

බෑග් එකදිහාට ඇඟිල්ල දික් කරන ගමන් මං මිනිහට තවත් ළංවුණා.

"ඒ.. ඒක සෙක්ස් වී. සී. ඩී. එකක් සර්.. බ.. බ.. බලන්න හොඳ නැති එකක්.."

"බලන්න හොඳ නැත්නම් තමුසෙ බලන්නෙ...?"

මං අහපු දේට දෙන්න තරම් හොඳ උත්තරයක් මිනිහට තිබුණෙ නෑ. පොර ඇට්ටි හැලෙන්න හිරවුණා.

"සොරි සර්.."

මිනිසා දැන් විදුරු දොරටක් අත තියලා. ඒ කියන්නෙ තව තත්පරයකින් මිනිසා යනවා.

"මීට පස්සෙ ඔය සොරි කියන වචනෙ කියන්න වෙන්නැති වෙන්න වැඩ කරනවා. දැන් යන්න පුළුවන්.."

වචන ටිකක් අහගෙන මැනේපර් තත්පරේට දෙකට වාෂ්ප වුණා. මිනිසා බය වුණාද දන්නෑ.. මං බෑග් එක ඇදල බලාපි කියලා.. ඇත්තටම ඒ වී.සී.ඩී. එකේ මොනව තියෙන්න ඇත්ද කියන ප්‍රශ්නෙ ඊතාටට මගේ ඔලුවට ආවා.

"පුංචි මහත්තයා.."

ඔලුව උස්සල බලද්දි ඇස් ඉස්සරහ හිටියෙ ජයතිස්ස.. ඒ මුණ සිරා හිනාවකින් වැහිල තිබුණා.

"ලොකු මහත්තයා කිව්වා තව පැය බාගෙකින් ඩිරෙක්ටර් බෝඩ් එකේ මීටින් එක කියලා.."

"හර්.. මං එන්නම් කිව්වා කියන්න.."

ජයතිස්ස හැරුණා. ඒත් මගේ ඔලුවෙ ලොකු ප්‍රශ්න පත්තරයක්ම තිබුණා. කොටින්ම මගේ හිතට අනාරක්ෂිත බවක් ඇවිල්ලා තිබ්බා. ඒක හරියටම කොයි පැත්තකින් හරි ඇටුක් එකක් ඒව් කියල වගේ.

"ජයතිස්ස.."

කලින් තිබ්බ හිනාවම මුණේ තියාගෙන සිංහ පැෂන් එකේ පියන් මගේ මුණ දිහා බැලුවා. මුගේ මුණේ හිනාව පිරුණු ගමන්මයි. ගුලියක් වත් කාලද මංදා.

"අද ඉඳල, මෙන්න මේ වෙලාවෙ ඉඳල මගේ රුමි එකේ තියෙන කිසිම දෙයක් පිටට යන්න බෑ.."

"මට තේරුණේ නෑ මහත්තයෝ.."

"මැනේජර් තියා කවුරු කිව්වත්, මගෙන් අහන්නෙ නැතුව මේ කාමරේ ඇතුළේ තියෙන ඇල්පෙනෙත්තක දෙයක් වුණත් කාටවත් ගන්න ඉඩ දෙන්න බෑ.. ජයතිස්ස හැම දෙයක් ගැනම සර්වි එකේ ඉන්න ඕන.. වැඩියක්ම මැනේජර් ගැන.. තේරුණාද...?"

ජයතිස්සගෙ මුණේ හිනාව එහෙම පිටින්ම නැති වෙලා ගියා. ඒ මුණට මහා බරපතල පෙනුමක් ඇවිල්ල තිබුණා.

"මං නොකිව්වත්, පුංචි මහත්තයා මොනව හරි තේරලා තියෙනවා.. පුංචි මහත්තයා කියන ඕනම දෙයක් මං කරන්නම්.."

"එහෙනම් ජයතිස්ස දැන් යන්න.. මං ඕන උනොත් කතා කරන්නම්.. හැබැයි මේ කිසිම දෙයක් ලොකු මහත්තයාගෙ කනට යන්න බෑ.."

ජයතිස්ස ලොකු කල්පනාවක් මුණේ තියාගෙන එළියට ගියා. මුළු කාමරේම ලොකු සර්වි එකක් දාන්න ඕන කියන හැඟීම මගේ හිතට ආවෙ පාරක් දෙපාරක් නම් නෙමෙයි.

මැනේජර් කාරයා මේකේ ඇතුළේ බෝම්බ තියන් හිටියද දන්නෙත් නෑනෙ.. අනිත්තෙක අර වී. සී. ඩී. එක ගැන කියපු දේවල් මට ඒ තරම් දිරෙව්වෙ නෑ. උඹ පිස්සද මංදා.. ගැණු ලමයි භාරසිය ගානක් ඉන්න තැනක කුණුහරුප ඩිස්ක් තියන් ඉන්න.. මේකේ මොකක් හරි ලොකු කතන්දරයක් තියෙනවා කියල ස්පුන්ට හිතෙනවා.

බලමු.. බලමු.. හෙට එව්වර කළවර නෑ කියල ඔය කවුදත් කියල තියෙනවනෙ.

සිංහ පැණත්ස් එකෙන් මං එළියට එනකොට හවසන
 හයත් පහුවෙලා. ආකාසෙ ලා රෝස පාටට හුරු දම් පාටක්
 අරගෙන තිබුණා. මුළු වටපිටාවෙම තිබුණෙ ලා කහ පාටක්.
 කතා දෙකක් නෑ.. හරිම හැඟීම්බර හැන්දෑවරුවක්. මේ ගමන්ම
 ගෙදර යනවද නැත්නම් ටවුම පැත්තෙ රවුමක් දානවද කියල
 තෝර බේරාගන්න බැරුව, මං සිංගක් වෙලා රවුමක් අබවුටි
 එක ලෙහ නතර වුණා.

ගෙදර යන්න නම් දකුණු පැත්තට දාන්න ඕන. මං වම්
 පැත්තට සිග්නල් දාල ටවුමට යන්න බයින් එක ඉස්සරහට
 ගත්තා. ඒ එක්කමයි මගේ ඇහේ ගැවිල වගේ ට්‍රේල් බයින්
 එකක් ඉස්සරහට ඇදිල ගියේ.. මොකාද යකෝ මේ ගිහිපුක්
 කාරයා.. මාව පහුකරගෙන ටික දුරක් ගිහින් රතු ට්‍රේල් බයින්
 එක නැවතුණා.

දන්න අපුරන එකෙක්වත්ද කියලා හොඳට බැලුවත්,

බයින්කාරයා හිටියෙ හුල් ලේස් හෙල්මටි එකක් දාල හින්ද මුණ
 කියා උගේ බෙල්ලවත් පෙනුණෙ නෑ. රතු බයින් එක හරවන්න
 වගේ හදලත් ආයෙත් පාරක් මිනිහා පස්ස හැරිල මං දිහා
 බැලුවා. තද කලු පාට ග්ලවුස් එකක් දාල තිබුණ වම් අතෙන්
 මිනිහා ලෙහට එන්න කියල බයින් කාරයා මට කතා කරා.

කවුද මේ මනුස්සයා.. මං ආශ්‍රය කරපු යාලුවො එකෙකුටවත්
 මේ වගේ බයින් එකක් තිබුණෙ නෑ. ඕන මගුලක් දෙකයි
 පණහයි කියල මං බයින් එක රේස් කරල ඉස්සරහට ගත්තා.
 ට්‍රේල් බයින් එකේ නම්බර් එකක් අලුත්ම එකක්. මෝටර් ක්‍රොස්
 තරහවලට පදින ජාතියෙ බයින් එකක් ඒක. මොනව නැතත්
 ස්පුන්ට බයින් එකට ආයා හිතුණා. බයින් එකේ සයිඩ් කවර්
 එකේ අංක දහතුන ඉලක්කමින් ලියල ලොකුවට රවුම් කරල
 තිබුණා.

"ඇයි..?"

හුල් ලේස් හෙල්මටි එක දිහා හොඳට බලන ගමන් මං
 ඇහුවා. ඒත් මං අහපු දේට බයින් කාරයා උත්තරයක් දුන්නෙ
 නෑ. බයින් එක මහා සද්දෙට රේස් කරල, මං දිහා තවත්
 පාරක් බලල, මිනිහා බයින් එක ඉස්සරහට ගත්තා. මොන
 මගුලක්ද මේ.. මු මාත්තෙක්ක විහිලු කරනවද..? ඔන්න ඔය
 වගේ දෙකේ පංතියෙ වැඩ නම් ස්පුන්ට අල්ලන්නෙ නෑ..
 දිරවන්නෙත් නෑ.. මීටර් දහයක් විතර ඉස්සරහට ගියපු ට්‍රේල්
 බයින් එක ආයෙත් නතර වුණා. ඒ පාර අර හුල් ලේස් හෙල්මටි
 එක දාලා තිබ්බ බයින් කාරයා ඔලුවෙන් මට කතා කෙරුවා.
 පිස්සෙක්ද මංදා.. දෙකේ පංතියෙ වැඩ කරන්නෙ.. හැබැයි ඉතිං

මේ වගේ ඇයොන්ට කරන්න ඕන මොන්ට්සෝර් වැඩ. ට්‍රේල් බයික්කාරයගෙ බයික් එක පහු කරල, මගේ බයික් එකෙන් මිනිහගෙ පාර හරස් කරනව කියල හිතාගෙන මං බයික් එක චිල් කරලම ඉස්සරහට ගත්තා.

තත්පරයක් ගියේ නෑ.. මං චිල් කරාටත් වැඩිය උසට චිල් කරගෙන රතු බයික් කාරයා, බයික් එක ඉස්සරහට ගත්තා. ඒ ගත්තු ගැනිල්ල හන්දම මං හිතාගෙන ඉඳපු දේ කරන්න මට හම්බ වුණේ නෑ. මං මිනිහ ඉඳපු තැනට යනකොටත් තවත් මීටර් ගානක් ඇතට ට්‍රේල් බයික් එක ගිහිල්ල ඉවරයි. මොන පාංකිරිත්තෙක්ද මේ..?

මොනව වුණත් ස්පුන් කියල කියන්නෙ ලේසියෙන් ගේමක් අතැරල දාන මිනිහෙක් නෙමෙයි. උඹව කොහොම හරි අල්ල ගන්නවා කියල හිතාගෙන රතු බයික් කාරයගෙ පස්සෙන් යන්න මං ස්ටාට් කරා. ඒත් මං දුවන්නෙ මිරිඟුවක් පස්සෙ කියල මට තේරුණේ ඊළඟ රවුන්ඩ් අබ්‍රව් එකට ලංකරද්දි.. මොකද කියනව නම් හතර පැත්තටම විහිදිල තිබ්බ පාරවල් අතරෙ රතු ට්‍රේල් බයික් කාරයගෙ හෙවනැල්ලවත් තිබ්බෙ නෑ. මිනිහා සම්පූර්ණයෙන්ම අතුරුදහන් වෙලා. මගේ ඔළුවෙ තිබ්බෙ එක ප්‍රශ්නයයි. ඒ තමයි මේ යකා මෙච්චර ඉක්මනට බයික් එක රයිඩ් කරේ කොහොමද කියනෙක.

කොහොම වුණත් තවත් දුරට පාරවල් දිහා බලන් ඉඳල වැඩක් නැති හින්ද මං බයික් එකත් හරවා ගෙන ආපහු ගෙදර එන්න ආවා.

"පුංචි මහත්තයා නැතුව මුළු ගේම පාලුවෙලා තිබුණේ.."

බයික් එකෙන් බැහැල ජැකට් එකේ ෂීපර් එක පල්ලෙහාට අදිනකොටම අප්පු මගේ ඉස්සරහට ආවා. ෂුවර්ලෙකට මුට මං නැතුව සාංකාව වගේ ඇති.. ඒකනෙ ගෙට ගොඩ වෙන්නත් කලින් පිස්සු බල්ලා වගේ මං ළඟට දුවගෙන ආවෙ.

"අම්මා කෙර, අප්පු..?"

ජැකට් එකයි, හෙල්මට් එකයි අප්පුගෙ අතට දෙන ගමන් මං ඇහුවා. මෙච්චර වෙලා මුණේ තිබ්බ හිනාව අප්පුගෙ මුණෙන් ඇත්වෙලා ගියා.

"හවස් වරුවෙම කාමරෙන් එළියට ආවෙ නෑ. ඇහුවට මුකුත් කියන්නෙත් නෑනෙ පුංචි මහත්තයො.. මොකක් හරි ලොකු හිනේ අමාරුවක් තියෙන පාටයි.. මං බලාගෙන තුන් හතර පාරක්ම පැට්ටරියටත් කතා කරනවා.."

"අප්පච්චි තාම ආවෙ නැද්ද..?"

මං අහපු ප්‍රශ්නෙට අප්පු දෙපැත්තට ඔලුව වනල කට ඇද කරා. ඔච්චර හරියක් කරන්න ඕනද..? නෑ කියල කිව්ව නම් ඉවරනෙ. වෙලාවකට මුගෙන් මාර කැටයම් තමයි තියෙන්නෙ.

"මෙන්න මං ආවා.."

කියාගෙන අම්මගෙ කාමරේට එබ්ල බැලුවත් අම්මා කාමරේ ඇතුළෙ තිටියෙ නෑ.. ඒ පාර අම්මා කොහෙද ගියේ..?

"ලොකු නෝනා එහා පැත්තෙ මල් කඩනවා.."

හිත ඇතුළෙ තිබිබ ප්‍රශ්නෙට උත්තර හම්බ වුණේ අප්පුගෙන්.

"ඇයි දැන් උඹ කිව්වෙ ලොකු නෝනා කාමරේ ඇතුළෙ කියලා.

"කිව්ව නම් තමයි.. ඒත් දැන් එහා පැත්තට ගිහිත්.."

බිම බලාගෙන අප්පු කියද්දි මං මැද මිදුලට ආවා. වහලක් නැතුව, හරස් අතට කොන්ක්‍රීට් කණු හයි කරල තිබිබ මැද මිදුල හරිය පාලුවෙලා තිබුණා. හැන්දෑවෙලා තිබුණු හන්ද මැද මිදුල යාංතමට කලුවර වෙලා තිබුණා. මුළු මැද මිදුලම වෙන්වෙලා තිබුණේ මල් පැල වලටයි, ගල් වලින් ලස්සනට හදල තිබිබ සිරා දිය ඇල්ලකටයි විතරයි. මුළු දවසම තනියම ගෙදරට වෙලා ඉඳපු අම්මගෙ දවසින් වැඩි හරියක් ගෙවුණේ ඔය මල් පැල අතරෙ තමයි.

"ස්පුන්.. ඇයි ඔයා පරක්කු වුණේ.. මං ෆැක්ටරි එකටත් ෆෝන් කරා.."

පිව්ව මල්වලින් පිරුණු පුංචි තසිමකුත් අරගෙන මගේ ළඟට ආපු අම්මා ඇහුවා. මං කෙලින්ම බැලුවෙ අම්මගෙ මුණ දිහා. ඇස් දෙකට යටින්, දැන් ඩිංග වෙලාවකට කලින් වේලිලා ගිය පරණ කළුළු පාරවල් දෙක තුනක් මං දැක්කා. ඒ කියන්නෙ අම්මා අඩල තියෙනවා. කොටින්ම අප්පුවා කිව්ව කතන්දරේ හරි.. අම්මට මොකක් හරි හිතේ අමාරුවක් තියෙනවා.

"ඇයි අම්මා දුකින් වගේ ඉන්නෙ..?"

අම්මගෙ ප්‍රශ්නෙ පැත්තකට දාලා මං ඇහුවා. හිතුවෙ

නැති විදියට අහපු ප්‍රශ්නෙන් අම්මගෙ ඇස් ලොකු වුණා.

"මං.. මම..? ඒ ඔයාට ජෙන හැටි ස්පුන්.. මං කවදත් හිටියෙ මෙහෙමනෙ.."

"ඔය බලන්න.. අම්මා මටත් බොරු කියනවා.. හොඳ අම්මා වගේ මට ඇත්තම කියන්න.. අම්මා අද ඇඩුවෙ ඇයි..?"

අම්මගෙ පිටිපස්සෙන් ගිහිත් ඉන දෙපැත්තෙන් අත් දෙක දාන ගමන් උරහිස උඩින් මං මුණ කියාගත්තා. ජීවිත කාලය පුරාම කොල්ලෙකුට විදින්න පුළුවන් ලංගකුම පහසු මට ඒ වෙලාවෙ දැනුණා. ඇත්තටම මගේ වයසෙ කොල්ලෙකුට අම්මා කෙනෙකුට මේ වගේ ළංවෙලා ඉන්න ලැබෙන අවස්ථාව හුඟක් අඩුයි. එකක්, හුඟක් අම්මලා තමන්ගෙ උස් මහත් වේව්ව පිරිමි දරුවො ළඟට ගන්නෙ නෑ.. දෙවෙනි එක ඒ දරුවො අම්මල ළඟට යන්නෙ නෑ.. ඔය දෙකෙන් සියට හැත්ත පහක්ම වුණේ පළවෙනි හේතුව.. ඒත් ස්පුන් නම් ඒ අතින් හුඟක් වාසනාවන්ත වුණා.

"මං.. මං ඇඩුවෙ නෑ ස්පුන්.."

"මං මගේ හෑම දෙයක්ම අම්මත්තෙක්ක කියනවා.. අම්මා කියන දේත් අහනවා.. අද උනත් මං ෆැක්ටරි එකට ගියේ අම්මා කියපු හන්දා.. අම්මා දුක් වෙනවා බලන්න බැරි හින්දා.. ඒත් අම්මගෙ හිතේ හිර කරන් ඉන්න දේවල් මට කියන්නෙ නෑ.."

අම්මගෙ කණට ලං කරල මං කියවත් ගියා. මල් පිරිසිය

ලහම තිබ්බ පුංචි ස්ටුල් එක උඩින් නියලා අත් දෙක පිටිපස්සට දාලා අම්මා මාව තද කරා.

"ඔයා අහන දේවල් වලට දෙන්න තරම් උත්තරයක් දැන් මගේ ලහ නෑ. ඒත් කවදම හරි තියෙව් කියල මං හිතනවා.. මේ වෙනකොට ඔයාට කියන්න තරම් වැදගත් දෙයක් මගේ හිතේ නෑ ස්පුන්.."

"කමක් නෑ අම්මා.. මං ආයෙ ඒ ගැන කතා නොකර ඉන්නම්.. ඔයා දැන් ගිහිල්ලා, මල් නියලා පාන පත්තු කරලා එන්න.. මං යනවා වොෂ් එකක් දාගන්න.."

"ඔයා මගෙත්තෙක්ක තරහෙන්ද යන්නෙ ස්පුන්..?"

"අම්මත්තෙක්ක තරහ වෙන්න ස්පුන්ට බෑ අම්මා.. ඒක කවදාවත් වෙන දෙයක් නෙමෙයි..."

අම්මා ගාවින් අයින් වෙලා බාත්රූම් එකට යන ගමන් මං කිව්වා. ඇත්තටම අම්මට මොකක් හරි අවුලක් තියෙන පාටයි. ඒත් ඒ අවුල මොකක් වෙන්න පුළුවන්ද..? සීතලම සීතල වතුර බිංදු රටාවකට ඇඟ පුරා වැටෙද්දි මං හොට් වෝටර් ටෑප් එක යාන්තමට ඔත් කරගත්තා. අප්පු කියන විදියට නම් අම්මා කීප සැරයක්ම ෆැක්ටරි එකටත් ෆෝන් කරල තියෙනවා. සාමාන්‍යයෙන් අම්මා ෆැක්ටරි එකට කතා කරන්නෙ නෑ.. සමහර විට මං අද වැඩට ගියපු හන්ද, කතා කරාද කියල කියන්නත් බෑ..

"පුංචි මහත්තයාට කෝල් එකක් ආවා.."

කොන්ඩේ යාංතමට පිහිදලා මං ටවල් එක අප්පුගෙ ඇඟට වීසි කරා. අම්මා හිටිය නම් මට බනිනවා කොන්ඩේ බාගෙට පිහිදාගෙන කියලා. මං කොහොමත් කැමතියි කොන්ඩේ බාගෙට තෙත්වෙලා වගේ තියෙනවට.

"පුංචි මහත්තයෝ.. කෝල් එකක් ආවා.."

"කාගෙන්ද බං..?"

"හිමායා බේබිගෙන්.."

හප්පොච්චියේ.. මට භාංකාවිසියක්වත් මතක් වුණේ නෑනෙ.. දැන් නම් ඉතිං බඩුම තමයි..

"මොනාද කිව්වෙ..?"

"මුතුන් නෑ.. මහත්තයා ගැන අහපු ගමන්ම මං කිව්වා බාත්රූම් එකේ කියලා.."

"ඉතිං උඹට තිබ්බනෙ, බාත්රූම් එකේ ෆෝන් එකට දාන්න.. හනේ උඹ වගේ මැට්ටෙක්.."

අප්පුගෙ මුණ හාල් බොයිල් වුණ බිත්තරේ වගේ වුණා. දැක්කහම දුකත් හිතෙනවා.

"මහත්තයා කියයි.. ඊගාවට මට අල්ලගෙන ගහයි ඇයි බාත්රූම් එකට කෝල් එක දැම්මේ.. මට නිදහසේ නාගන්නවත් දෙන්නෑ කියලා.."

"හරි.. හරි.. අඩන්නෙ නැතුව ඉඳපං.. ඔය බේරෙන හොටු

පිහදා ගනිමි.. මං උඹට වැළපෙන්න දෙයක් කිව්වෙ නෑ.."

ඔලුව බිමට නමාගෙනම අප්පුවා යන්න ගියා. වැඩේ කියන්නෙ මට හිමායව අමතක වුණ එකනෙ.. කෙල්ල නම් ඉන්නව ඇත්තෙ මගෙත්තෙක්ක හොඳටම තරහ වෙලා. කලින් ගුටිකාපු ඒවට කාම ඇහ රිදෙනවා කියලා ඇඳ බදාගෙන ද දන්නෑ.. කෝල් එකක් නම් දීල වැඩක් නෑ. ගිහින් කෙල්ලව හම්බවෙලාම කතා කරා නම් හොඳයි.. මං අන්තිමට හිතාගත්තා.

පහුවෙනිදා උදේ පාන්දරම මං හිමායව බලන්න ගියා. මොනව නැතත් උදේ හය වේද්දි ස්පුන් නැගිටල ඇති. නවය, දහය වෙනකත් නිදාගත්තොත්, රටට තියා මටවත් වැඩක් නෑනෙ. වැඩේ කියන්නෙ මං උදෙන් නැගිට්ටට හිමායා නැගිටලද දන්නෑ. ෂුවර් එකට කෙල්ල ඔලුවෙ ඉඳන් පොරවගෙන නිදි ඇති. මේ අහිංසක ස්පුන්ට තමයි කෙල්ලව ඇහැරවන්න වෙන්නෙ.

"ආ.. මේ ස්පුන් මහත්තයනෙ.."

ගේට්ටුවෙන් ඇතුල් වුණු ගමන්ම මාව දැක්කෙ ඉන්ද්‍රාණි.

"කෝ.. හිමායා බේබි ඉන්නවද..?"

"කාම නිදි මහත්තයෝ.. මහත්තයම ගිහින් කතා කරන්න.."

ඉඳලත් හතර අතේ කරකව කරකව ඉන්ද්‍රාණි කියවනවා. මං තවත් වෙලා මෙනත හිටියොත් මේ මනුස්සයා මිදුල අතුගාන එහෙකුත් නෑ.

"ගුඩි මෝනිං ආන්ටි.."

හිමායාගෙ කාමරේ ළහදිම මට වර්ෂා ආන්ටි හම්බ වුණා. හිමායා වගේ උස් මහත් වෙච්ච ලොකු ගුණු දරුවෙක් හිටියා උනත් වර්ෂා ආන්ටිට ඒ තරම් ලොකු වයසක් වුණේ නෑ. හුභාක් ලාබාල පෙනුමක් තමයි ඒ මුණෙ තිබුණේ. සමහර විට අපිට නොකියන මොනව හරි රහස් වට්ටෝරුවක් හදාගෙන හොරාට හොරාට මුණෙ ගා ගන්නවද දන්නෙත් නෑ.

"ගුඩි මෝනිං ස්පුන්.. අපේ කෙල්ල ඔයත්තෙක්ක හොඳටම තරහවෙලා නේද..?"

හුටා.. එහෙනම් සින් එක ඇන්ට්ටත් තෝන්ඩියි වගේ. ඔන්න ඕකනෙ හිමායත්තෙක්ක මෙලෝ මලදානයක් කියන්න බැරි. ඕන එකයි එපා එකයි හැම රෙද්දම ගෙදර මිනිස්සුන්ට කියනවා.

"ඔය කියනකල් මාත් දන්නෑනෙ ආන්ටි. දැන් කවද ඉඳන්ද මගෙත්තෙක්ක තරහාවෙලා තියෙන්නෙ..?"

මෙලෝ දෙයක් දන්නැති කිරි සප්පයා වගේ මං ඇහුවා. වර්ෂා ආන්ටිගෙ මුණ මැදට සිරා හිනාවක් ආවා. ආයෙ දෙකක් නෑ.. රාණි මුකර්ජි ලාවට හිනාවුණා වගේ තමයි.. ඒ තරම් ගති.

"ඔයත් හරියන්නෙ අපේ හිමායාටම තමයි.. ඔන්න හිමායා කාමරේ ඇතුළෙ ඇති. ඕන එකක් බේරගන්න.."

මගේ පිට මැදට රිදෙන්නැති වෙන්න හෙමිහිට පාරක්

ගහල වර්තා ආත්ටි මිදුල දිහාට ගියා. එදා බේඩ්මිටි එකක් අතේ තියාගෙන අප්පු එනකන් මං දොරගාව හැංගිල හිටිය වගේ, හිමායාත් මං එනකන් බලාගෙන ඉන්නවද දන්නෙ නෑ. 'රට පෙරට - අපි ගමට' කියල වගේ කෝකටත් සුදානමෙන් මං කාමරේ ඇතුළට එබුණා. මොන.. කිසිම ඇටුක් එකක් නෑ.. අලි පත සයිස් ටේඩ් බෙයෙකුත් තුරුල් කරන් හිමායා හොඳටම තිදි. ගැණු ලෙමයින්ගෙ කාමර වලට එබිල බලන එක හොඳ නැති වැඩක් කියලා හැමෝම කිව්වත්, හිමායා නිදාගෙන ඉඳපු විදියට මට ආස හිතුණා. සුදු පාට පිරුණු මුණෙ තිබ්බේ සුදුම සන්සුන්කමක්. බේඩ් මිටිමිටි එකෙන් එළියට ඇවිල්ල තිබුණු වම් කකුලෙ හිනි පාමුදුවක් දාල තිබුණා. ඒක ඇත්කල් එකෙන් ඩිංගක් විතර උඩට ගිහිත්. මං හෙමින් සිරුවෙ ගිහිත් ඇඳ උඩින් වාඩි වුණා. කෙල්ල ඉන්නව ඇත්තෙ නයිට්ටුස් එක පිටින් වෙන්නෝත්. ඒක හින්ද මෙනෙ වැඩ්වෙලා ඉන්නෙක ඒ තරම් හොඳ නෑ කියලා මට හිතුණා. වර්තා ආත්ටි නම් මං ගැන අඹමල් රේණුවක වරදක් හිතන්නෙ නැති වුණත් පාලිත අංකල් මොනව හිතාවිද කියල කියන්න බෑනෙ. ඒත් ඉතිං මෙව්වර කාලෙකට පාලිත අංකල් මට අප්පටි යන විදියට කතා කරල තිබුණෙ නෑ. මටයි, හිමායාටයි කැමති විදියකට ආශ්‍රය කරන්න ඒ අය නිදහස දිල තිබුණා. අපේ ගෙදරින් උනත් එහෙමයි. අඩුම ගානෙ මං කරන හැමදේටම බකටි එක අදින අප්පට්ටි මං හිමායාව හුහාක් ලෙහින් ආශ්‍රය කරා කියල වචනයක්වත් කිව්වෙ නෑ.

"හිමායා.."

අලිපත ටේඩියව, කෙල්ල ලෙහින් අයින් කරල මං හිමායාගෙ

ඇඟට අත තිබ්බා. ටේඩියව අයින් කරපු හන්දද කොහෙද කෙල්ල නිදිමනේම මගේ ඉන වට්ට අත් දෙක දාගෙනම මට තුරුල්වුණා. දැන් නම් ඉතින් වර්තා ආත්ටි ආවොත් බඩුම තමා.. හෙට උදේම මට හිමායාව බන්දල දෙයි.

"ඒයි හිමායා.. නැගිටපං මවං.. මං මේ උඹේ අතිජාත මිත්‍රයා.."

තවත් බලන් ඉඳලා බැරි හන්දම, කෙල්ලගෙ ඇහෙන් අල්ලෙ හොලවල මං කැගැහුවා.

"අතේ අම්මි.. දැන්ම කිරි බොන්න බෑ.. මට තව ටිකක් නිදාගන්න ඕන.."

හුටා.. හිමායා හිතන් ඉන්නෙ මං වර්තා ආත්ටි කියලා.. මෙහෙම ගියොත් නම් ස්පුන්ට බබා හම්බවෙනවා.

"මම අම්මි නෙමේ මවං.. මං ස්පුන්.."

මං ටිකක් හයියෙන් කැගහද්දි හිමායාගෙ ඇස් දෙක ඇරුණා. නිදිමනේ බාගෙට ඇරිල තිබුණත් මාව දැක්ක ගමන් කෙල්ල හොල්මන් වෙලා ගියා. කොටින්ම කෙල්ලට උතුර දකුණ මාරු වුණා.

"ඔ.. ඔයා කොයි වෙලාවෙද ආවෙ..?"

දඩබඩ ගාලා ඇඳේ වාඩිවෙන ගමන් කෙල්ල ඇහුවා. ඒ වෙනකොට බේඩ්මිටි එක උකුල උඩට වැටිලයි තිබුණෙ. නිදන ඇඳුමකට කෙල්ලෙක් කොයි තරම් ලස්සනද කියල හිතට හිතෙද්දිම

මං අහක බලාගත්තා.

"ආපු වෙලාව වැඩක් නෑනෙ.. යාලුවෙක් ගෙදෙට්ට එනකොට මුණ කට හෝදගෙන, කබ කඩල, හොටු පිහදාගෙන මනුස්සයෙක් වගේ ඉන්න එපැයි.. කොහෙද ඉතිං.. අද දවසම ඉවරයි.."

මීන කොල්ලෙක් තමන්ගේ ජීවිතේදී ළඟින් කියාගන්න තරම් ආස කරන රූපයක් ළඟ තියාගෙන මං බොරුවක් කිව්වා. බලන් ඉදිද්දිම හිමායාගේ මුණ ඇදවෙලා ගියා.

"එන්න එපා මට එක එක ඒවා කියන්න.. තරකයා.. දන්නවද මං ඔයත්තෙක්ක හොඳටම තරහයි. කොයි තරම් තරහද කියනව නම් මං ආයෙ කවදාවත් ඔයත්තෙක්ක යාලුවෙන්නෑ.."

හප්පොච්චියේ.. කෙල්ලට නොසැහෙන්න ඩෝ ගිහින්.. තව ඩිංගකින් වජිරා ආන්ටි මට කිරි එකකුත් හදන් එන එකේ හිමායාව තව ටිකක් නග්ගල කියන්න මීන.. එතකොටනෙ මුණෙ සිරියාව වැඩි වෙන්නෙ.

"මගේත්තෙක්ක තරහද..? ඔයාට මාත්තෙක්ක තරහ වෙන්න බෑ හිමායා.."

මං නිකන් බබා සයිස් එකෙන් කතා කරා.

"ඔය මොනවා කිව්වත් මං හොඳටම තරහයි.. මගේ තීරණේ කිසිම වෙනසක් නෑ.."

හප්පට සිරි.. මේකිගෙ කතාව බලපල්ලකො.. තීරණේ කිසිම

වෙනසක් නැල්ල.

"තරහ නම්, හරහට පොලු කැල්ලක් බැඳගත්තා "

මං කිව්ව දේට කෙල්ලගේ ඇස් දෙක උඩ ගියා. කතා කරගන්න බැරුව වගේ හිමායා ඩිංගක් වෙලා මගේ මුණ දිහා බලන් හිටියා. තත්පරේට දෙකට ඒ ලස්සන ඇස්වලට කඳුළු පිරෙන හැටි මං දැක්කා. අඩේ අප්පා.. කෙල්ල අඩන්නද යන්නෙ..

"ඔ.. ඔයා.. හොඳ නෑ ස්පුන්.."

මං ඇඳ උඩ වාඩිවෙලා ඉදිද්දිම හිමායා ඇඳෙන් බැහැල හවුස් කෝටි එක දාගන්නා. ඔන්න දැන් නම් කෙල්ලගේ මුණ දිහා බලාගෙන අවුලක් නැතුව කතා කරනැහැකි. නැත්නම් ඉතිං ස්පුන්ට වෙන වෙන ඒවනෙ ජේන්නෙ.

"හරි.. මං හොඳ නෑ.. මං තරකයි.. මං කැකයි.. මී.. තව මොනවද..?"

රයිටින් ටේබල් එක ළඟම තිබ්බ පුංචි පුවුවක් ඇඳල අරගෙන හිමායා මගේ ඉස්සරහයින්ම වාඩිවුණා. දැන් නම් අර ඇස්වලට උනල තිබ්බ කඳුළු බිංදු නැතිවෙලා ගිහින්.

"මුකුත් නෑ ස්පුන්.. මට ඔයත්තෙක්ක රංචුවෙන්න බෑ.. මමමයි පරාද වෙන්නෙ.. ඒ අතින් නම් ඔයා හරිම කට්ටයි.. වුට්ටක් ඉන්නකො.. මං ඔයාට බඩ්ඩක් ගත්තා.."

පුවුවේ වාඩිවෙලාම ඒ ළඟ තිබ්බ පුංචි අල්මාරිය ඇරල හිමායා ෂර්ට් එකක් අතට ගත්තා. මගේ මුණ දිහා හොඳට

බලන ගමන් අර ඡර්චි එක කෙල්ල මට දුන්නා.

"තැන්ක්සු හිමායා..."

මගේ වචන දෙකෙන් පුංචි කෙල්ලගේ මුණේ තිබ්බ හැම දුක් කළලක්ම නැතිවෙලා ගියා.

රතුයි, කළුයි බොක්ස් එකක දාලා තිබ්බ ඡර්චි එක මං දිගුරල බැලුවා. රතු පාටයි, ගුරුපාටයි මික්ස් වෙලා හැදිව්ව සිරා කලර් එකක්. අඩේ.. බලන් ගියහම කෙල්ලට හොඳට තෝරන්න පුළුවන්තෙ.

"හොඳද ස්පුන්..?"

"කියලා වැඩක් නෑ.. හොඳටම හොඳයි.. ඒක නෙමේ ඔයා කොහොමද මගේ කොලර් සයිස් එක දැනගත්තෙ..?"

"මං කොහොම හරි දැනගත්තනෙ.. ඔන්න ඕක ඔයා හෙට ෆැක්ටරි එකට යනකොට ඇඳගෙන යන්න ඕන.. හොඳද..?"

ඇඟිල්ලත් උරුක් කරල හිමායා කියද්දිම කිරි දෙකකුත් හදාගෙන වර්ෂා ආන්ටි කාමරේට ආවා.

"ස්පුන්ට තැගි හම්බවෙලා වගේ.. මං ඒත් බැලුවා හිමායා මුළු ටවුමෙම තියෙන ෂොප්ස්වලට රිංගනකොට මොකද මේ හදිස්සියෙ කියලා.."

"අම්මි නිකං ඉන්නකො.. දැන් ස්පුන් මට වදේ ගහවි.."

හිමායා, වර්ෂා ආන්ටිගේ අතේ එල්ලුනා. තව ඩිංගෙන්

ආන්ටිගේ අතේ තිබ්බ ට්‍රේ එකක් බිමට වැටෙනවා.

"නෑ.. නෑ.. මං මුකුත් කියන්නෑ.. මං දැන් ඡෙප්.. හිමායා මට ඡර්චි එකක් අරන් දීලා මාව අල්ල ගත්තනෙ.."

"අනේ.. මං ගැන ඔයා එහෙමද හිතන් ඉන්නෙ.. ඉස්-ඉස්සෙල්ලම ඔයා වැඩට යන දවසෙයි මං ඔය ඡර්චි එක දෙන්න හිතන් හිටියෙ. කොහෙද ඔයා පැත්ත පළාතකවත් ආවෙ නැහැනෙ. ඇත්තමයි ස්පුන්.. මං හුඟාක් දුකෙන් හිටියෙ.."

"හරි.. හරි.. දැන් ඔයා ලහටම ස්පුන් ඇවිත් ඉන්නෙ.. ඒක හින්ද අවුලක් නෑ.. අනික ඊයෙ දුන්නම මොකද.. අද දුන්නම මොකද..?"

හිමායාගේ මුණේ තිබ්බේ මොකක්දෝ කියාගන්න බැරි දෙයක හැඟීමක්. ඒ හැඟීමට එහෙම්ම තියෙන්න දීලා වර්ෂා ආන්ටිටයි, හිමායටයි බායි කියල මං ගෙයින් එළියට බැස්සා.

හිතුවත් වැඩිය වෙලාවක් හිමායලගෙ ගෙදර ඉන්න වුණු හන්දා, ෆැක්ටරි එකට යන්න ඕන වෙලාවත් පහුවෙලා තිබුණා. ෆැක්ටරි එකට ගියපු පළවෙනි දවසෙම අප්පච්චි කිව්වෙ මොන වැඩේ කෙරුවත් හරියට වෙලාවට වැඩට යන්න කියලා. ඒත් මං වැඩට ගියපු දෙවෙනි දවසෙම ඒ පොරොන්දුව කැඩල තිබුණා. ෆැක්ටරියෙ හැමෝම ඉස්සරහ අප්පච්චි බර බරයක් දැම්මොත් නම් මේ ස්පුන්ගේ ආත්මෙම ඉවරයි. මැනේජර්කාරයා වුණත් බොක්කෙන්ම හිනාවෙයි. උගේ කුණු හිනාව ලාවට වගේ මතක් වෙද්දි මං බයික් එකේ ස්පීඩ් එක වැඩිකරා.

අම්මා එහෙම මේ ළඟක හිටිය නම් මගේ පතුරු හැලෙන්ත බනියි. අම්මා කොයි වෙලාවෙන් කියන්නෙ හතලිහට වැඩිය ස්පීඩ් කරන්නෙපා කියලා. ඒ වුණාට දැනටම ස්පුන්ගෙ ස්පීඩ් එක සියත් පැනල. වැපල් ලේන් එකෙන් මේන් රෝඩ් එකට දානකොට මං යන්නම් ඩිංගයි බයික් එක ස්ලෝ කෙරුවෙ. ඒත්

එහෙම හරි ස්ලෝ කරපු එකේ පුංචි වැදගත්මක් තිබුණා. මොකද මගේ මුණ ඉස්සරහට පියඹගෙන වගේ එන 'මොන්ටෙරෝ' රථයක් මං අහම්බෙන් වගේ දැකපු හින්ද. තව තත්පර ගාතකින්, මොන්ටෙරෝ එක මගේ බයික් එකේ වදිනවා කියලා හිතට තේරුණත් මට කරන්න තිබුණෙ එක දෙයයි. ඒ බයික් එක පෙරලිලා යන්නැති වෙන්න බ්ලේක් ගහන එක.

ඒත් මං හිතුවෙවත් නැති විදියට මොන්ටෙරෝ එක එළවත් ආපු මනුස්සයා මගේ බයික් එකට අඩියක් විතර තියලා, වාහනේ නවත්ත ගත්තා. ඔරොප්පුවක්ද, වලියක්ද, කව කවයක්ද කියල හිත හිනාම මං මොන්ටෙරෝ එකේ ඉස්සර වීදුරුවෙන් ඇතුල බැලුවා. ඉස්සරහ තිබ්බ වීදුරුවෙන් කෙලින්ම මං දිහා බලන් හිටියෙ අවුරුදු තිස් පහක විතර වයසෙ ඉන්න ලේඩ් කෙනෙක්. හරියට නිකං ෆිල්ම් ස්ටාර් කෙනෙක් වගේ රිච් ලුක් එකක් එයාට තිබුණෙ.

ඒ එක්කම මගේ ඇහැ වුයිවින් සීට් එක දිහාට එබෙද්දිම මොන්ටෙරෝ එක රේස් කරල ඉස්සරහට ගත්තා. වුයිවින් සීට් එකේ හිටපු මනුස්සයාගෙ මං දැක්කෙ ඡායාවක් විතරයි. ඒ ඡායාව මොකක්ද කියල හිතට තේරෙද්දිම මගේ හිත දෙකට කැඩල ගියා. අප්පච්චි.. මං මේ දකින දේ කවදාවත් වෙන්න පුළුවන් දෙයක් නොවෙන හින්ද, ඇස් දෙක හොඳට පිහිදලා, හෙල්මට් එකක් ගලවල අතට අරගෙන මං ආයෙමත් මොන්ටෙරෝ එක දිහා බැලුවා.

ඒත් ඒ වෙනකොටත් වාහනේ මාව පහු කරල දාලා ගිහින් ඉවරයි. හරි නම් මේ වෙලාවෙ අප්පච්චි ඉන්න ඕන ෆැක්ටරියෙ

ඇතුළෙ කියල හිතට හිතෙද්දි මගෙ හිතට දැනුණ අදහස නම් ඒ තරම් හොඳ එකක් නෙමෙයි. ඒත් මං දැකපු රූපෙ අප්පච්චිගෙමද කියන ප්‍රශ්නෙන් ඊගාවට මගේ හිතට ආවා. මොකද මං දැක්කේ ඡායාවක් විතරයි. අනිත්තෙක අප්පච්චිගෙ වාහනෙන් ඕක නෙමෙයි..

"ජයතිස්සට මාව හම්බවෙන්න කියන්න.."

ගැක්ටරියට ඇතුල්වෙන තැනම හිටපු රියෝජ්‍යනිස්ට්ට කියල මං මගේ කාමරේට ආවා. ඊයෙ තියල ගියපු බඩු එහෙම්මම තියෙනවද කියල බලන්න, මං මුලු කාමරේ පුරාම පුංචි සර්චි එකක් දැම්මා. සමහර විට ජයතිස්සගෙ ඇස් වහලා මැනේජර්කාරයා මගෙ රූමි එකට රිංගුවද දන්නෙ නෑනෙ.

"පුංචි මහත්තයා.. මට කතා කරාද...?"

කිරි පාට හිනාවක් මුණ මැද නියාගෙන ජයතිස්ස මගේ කාමරේට එවුණා.

"මැනේජර් ඇවිල්ලා ඉන්නවද..?"

"ඔව් මහත්තයො.. අද නම් මටත් කලින්ම ඇවිල්ලා තිබුණා. මහත්තයා හැමෝම ඉස්සරහ මිනිහව බිංදුවට දැම්මට පස්සෙ දැන් නම් හුලං බැහැල වගෙයි ඉන්නෙ.."

"මං ජයතිස්සට නෝට් එකේ ඉන්න කිව්වෙත් ඒකයි.. බැහැපු හුලං ටික මිනිහා ආයෙමත් ගහ ගන්නවා.. මිනිහා ඒ ජාතියෙ බඩුවක්.. ඒක නෙමේ ජයතිස්ස.. ලොකු මහත්තයා ආවද..?"

හුඟාක් ප්‍රශ්නවලට උත්තර හම්බවෙන්නෙ කෙලින්ම ප්‍රශ්නෙ ඇහුවොත් විතරයි. ඒත් මේ කතන්දරේ ඊට වැඩිය වෙනස්. ඒකයි මං නහය කෙලින් අල්ලන්න පුළුවන්කම තියෙද්දි කන වටෙන් අත දාලා ඇල්ලුවෙ.. තැත්නම් ජයතිස්ස උනත් බලන්න පුළුවන්නෙ මං මොකටද එන්න හදන්නෙ කියලා.

"ඔව් මහත්තයො.. මං එතකොටම වගේ ආවෙ.."

"කාර් එකෙන්ද..?"

"නෑ.. අලුත්ම ජීප් එකක.. මං ඒ ජාතියෙ මොඩල් එකක් දැකලම තිබුණෙ නෑ.. හරිම ලස්සන ජීප් එකක්.."

එහෙනම් ඒක මොන්ටෙරෝ එකම තමයි. ආයෙ දෙකක් නෑ.. මං දැක්කේ අප්පච්චිම තමයි.. එතකොට අප්පච්චිත් එක්ක ඉඳපු ලේඩ් කවුද..?

"හොඳයි ජයතිස්ස යන්න.. හැබැයි නිතරම මගේ කාමරේට ඇහූ ගහගෙන ඉන්න ඕන.. තේරුණාද..?"

ජයතිස්ස මං ගාවිත් ගිය ගමන්ම, පැසේජ් එක දිගේ අප්පච්චිගෙ ඔරිස් කාමරේ ළඟටම මං ආවා. මුණ ඉස්සරහම තිබ්බ වීදුරු දොර තල්ලු කරගෙන කාමරේ ඇතුළට එද්දිම ලොකු ඔරිස් ටේබල් එක උඩ තිබ්බ ෆෝන් වලින් එකක් වදින්න ගත්තා. ඒත් රිත්ග් වෙන්නෙ මොන ෆෝන් එකද කියල මට හිතාගන්න බැරිවුණා.

කාමරේ ඇතුළෙ අප්පච්චි හිටියෙ නැති හින්ද කාමරේට

පැත්තකින් වගේ තිබුණු බාත්රෑම් එක දිහාට මගේ ඇස් ගියා. කාමරේ පැති දොර තල්ලු කරගෙන, බාත්රෑම් එක ළහට ආවත්, අප්පවිච්චි බාත්රෑම් එකෙන් හිටියෙ නෑ. ඒ කියන්නෙ අප්පවිච්චි තාම ඇවිල්ල නැද්ද..? කිසිම දෙයක් හිතාගන්න බැරුව මං ආයෙත් ඔපිස් රූම් එකට එද්දිත් ලෝන් එක වදිනවා ඉවරයක් වෙලා තිබුණෙ නෑ. රතුයි, සුදුයි ලෝන් දෙකේම රිසිවර් ඉස්සුවත්, කෝල් එක ඇවිල්ල තිබුණෙ ඒ ලෝන් දෙකටම නෙමෙයි. මං ඒ පාර අතට ගත්තෙ තද නිල්පාට ලෝන් එකේ රිසිවර් එක.. ඒ පාර නම් ස්පුන්ට වැරදුණේ නෑ වගේ.

"අශෝක්.. ඔයා දැන්ද ආවෙ..?"

හෙලෝ කියල කියන්නත් කලින්ම එහා පැත්තෙන් ස්ථිච්චි වොයිස් එකක් ඇහුණා. අශෝක් කියල කිව්වෙ, අප්පවිච්චිගෙ නම. අප්පවිච්චිට නම කියලම කතා කරන්න තරම් පිටි එකක් තියෙන මේ ස්ථිච්චි වොයිස් එක කවුද..? තත්පරේට දෙකට මගේ හිතට ආවෙ අද උදේ මාව හැප්පෙන්න ගිය මොන්ටෙරෝ එකේ ඉඳපු ලේඩ්ව. ගැනි එහෙනම් හිතන් ඉන්නෙ දැන් මේ ලෝන් එක උස්සල තියෙන්නෙ අප්පවිච්චි කියලා.

"හෙලෝ.. අශෝක්.. ඔයාට මාව ඇහෙනවද..?"

ස්ථිච්චි වොයිස් එක ආයෙත් ඇහුවා. කතා කරනවද නැද්ද කියන ප්‍රශ්නෙ දෙපාරක් තුන් පාරක් මගේ ඔලුව වටේ කැරකැවෙද්දි මං රිසිවර් එක ලෝන් එක උඩින් තිබ්බා. මොකක්දෝ නොතේරෙන නොසන්සුක්මකින් මගේ හිත උතුරද්දි අප්පවිච්චිගෙ ඔපිස් කාමරෙන් මං එළියට ආවා. ඒ තත්පරයෙම ආයෙමත් ලෝන් එක රිත්ග් වෙනවා මට ඇහුණා.

"වෙයාමන් සර් කාමරේ ඉන්නවද සර්..?"

කැඩ් කැඩ් වගේ ඇහුණු කටහඬක සද්දට මං හැරුණා. කිසිම හැඟීමක් නැති මුඩු මුණට කැන හිතාවක් දාගෙන මගේ මුණ ඉස්සරහම හිටියෙ මැනේජර්.. මුත් මේ වෙලාවටම මෙතෙන්ට ආවනේ.

"ගිහින් බලනවා ඇතුලෙ ඉන්නවද කියලා.."

මිනිහට සහ පහකට වත් ගණන් ගන්නැතුව මං කිව්වා. මිනිහගෙ අර මුලින් දමාගෙන ආව කැන හිතාව එහෙම පිටින්ම නැතිවෙලා ගියා. ඔළුවක් බිමට පාත් කරගෙන බිං බල්ලා වගේ මැනේජර් අප්පවිච්චිගෙ ඔපිස් කාමරේ ඇතුළට ගියා. බාගෙට ඇරුණු විදුරු දොර ආයෙමත් සම්පූර්ණයෙන්ම වැහෙන්න යද්දි විදුරු දොරයි, යකඩ රාමුවයි අතරට මං කකුල තිබ්බා.

"සර්.. ලෝන් එක රිත්ග් වෙනව නේද..?"

"ඉතිං..."

"මං.. මං ලෝන් එක ගන්නද..?"

"ඇයි..?"

බලන් ඉදිද්දිම මැනේජර්ගෙ ඇස් දෙක උඩ ගියා. මිනිහා කවදාවත් හිතන්නැතුව ඇති මං ඒ වගේ ප්‍රශ්නයක් අහයි කියලා.. කතා කරන්න වචන හොයා ගන්න වගේ මැනේජර් තත්පරයක් මං දිහා බලන් හිටියා. දැන් මිනිහගෙ මුණ කැටයම් ගොඩයි.

"හ.. හදිසි කෝල් එකක් ද දන්නෙ නෑනෙ සර්.."

"කෝල් එක හදිසිද නැද්ද කියල මං බලාගන්නං... මොකද මං මෙනෙ ඉන්නවනෙ.. තමන් ආපු වැඩේ හරි නම්, වැඩි පංතිකම් කියවන්නෙ නැතුව මෙනතින් ගියා නම් හොදයි. මොකද මං කැමති නෑ තිතරම මගේ ලේ පිව්වෙනවට.."

තත්පරයක් ගියේ නෑ.. මැනේජර්කාරයා වාණිජ වුණා. මිනිහගෙ කැල්ලක්වත් නෑ. මං ආයෙමත් අප්පව්ව්ගෙ ඔරිස් කාමරේ ඇතුළට ආවා. ෆෝන් එක රිත්ග් වෙන එක ඒ වෙනකොටත් නතර වෙලා තිබුණේ නෑ. කරන්න දෙයක් නෑ.. එක්කො මගේ හිත ඇතුලෙ තියෙන ප්‍රශ්නවලට උත්තර හම්බවෙයි. නැත්නම් හැමදේම තිබ්බ විදියටම තියෙයි. මං රිසිවර් එක ඉස්සුවා.

"මට කරුණාකරලා මිස්ටර් අශෝක්ට කතා කරන්න පුළුවන්ද..?"

ඉස්සෙල්ල වගේම මං හෙලෝ කියන්නත් කලින් අර ස්විට් වොයිස් එක ආයෙත් ඇහුණා. හැබැයි කලින් පාර සිංහලෙන් උනාට මේ පාර නම් ඇහුණේ තනිකරම ඉංග්‍රීසියෙන්. මොනව වුණත් මෙයාට නම් තියෙන්නෙ මාර තදියමක්නෙ. මේ තරම් අවුල්වෙලා අප්පව්ව්ව් හොයන්නෙ, මෙයාගෙ මොනව හරි අප්පව්ව් අරගෙන ඇවිල්ලද දන්නෙ නෑ.

"සමාවෙන්න.. වෙයාමන් සර් තවම ඇවිල්ලා නෑ.."

ඉංග්‍රීසියෙන් අහපු දේට ස්පුන්ට උත්තර දෙන්න වුණේ

සිංහලෙන් කියලද හැමෝම හිතුවේ. මොන පිස්සුද..? ස්පුන් කියල කියන්නෙ කොලේජ් එකේ ඉංග්‍රිග්ලිෂ් ඩිබෙට් ටීම් එකේ හිටපු ලීඩර් කෙනෙක්.

"මං ඉස්සෙල්ලත් කෝල් එකක් ගත්තා.. ඒත් ඒක නිකන්ම කට්ටි වුණා. මට කියන්න මිස්ටර් අශෝක් කියටද එන්නෙ කියලා.."

"සාමාන්‍යයෙන් මේ වෙලාව වෙද්දි එන්න ඕන.. ඒත් අද නම් ටිකක් පරක්කුයි වගේ.. කොහොම වුණත් වෙයාමන් සර් ආපු ගමන් මං මේ මැසේජ් එක දෙන්නම්.. කවුරු කතා කරා කියලද කියන්න ඕන මිස්..?"

අත්තිමටම මට ඕන පොයින්ට් එකටම මං ආවා. ඒත් මං හිතුව තරම් ඉක්මනට උත්තරයක් මට හම්බ වුණේ නෑ.

"ඔය කතා කරන්නෙ කවුද කියල මට දැන ගන්න පුළුවන්ද..?"

"ඒක නම් ඒ තරම් අවශ්‍ය වෙන එකක් නෑ මිස්.. මම නම් ෆැක්ටරි එකේ වැඩ කරන කෙනෙක්.."

"ඔය කටහඬ මට මීට කලින් ඇහිල නෑ.."

ඒ කියන්නෙ මේ කතන්දරේට සැහෙන කල් ගතවෙලා තියෙනවා කියලනෙ..

"මම අලුතින් ආව එම්ප්ලොයර් කෙනෙක්. ඒකයි මිස්ටර් මාව මිස් වෙන්න ඇත්තෙ.."

"මොනව වුණත් ඔයා හරි ලස්සනට ඉංග්ලිෂ් කතා කරනවා.. හරියට ඇමරිකන් කෙනෙක් වගේමයි.."

"තැන්ක්ස්.. ඒත් මිස් තාම නම කිව්වෙ නෑ.."

"මි.. මිස්ටර් අශෝක් ධර්මසේන කියන්නකො 'ජෙනිටර්' කතා කරා කියලා.."

තවත් වචනයක්වත් කියන්න කලින් එහා පැත්තෙන් ලෝන් එක තිබ්බා. රිසිවර් එක ලෝන් එක උඩ තියන්නෙ නැතුවම මං ඩිංගක් වෙලා අතේ තියන් හිටියා. ජෙනිටර්.. එතකොට කවුද මේ ජෙනිටර් කියන්නෙ..? අප්පව්ව්න් එක්ක කොහොම පාටිනර් මිස් එකක්ද ජෙනිටර්ගෙ තියෙන්නෙ.. මොනව උනත් ජෙනිටර් කතා කෙරුවෙ අප්පව්ව්න් එක්ක ලොකු ලොකුකමක් තියෙන විදියට. හිත කොයි තරම් නෑ කියල කිව්වත් ස්පුන්ට ඒක නම් පිළිගන්න වෙනවා. එතකොට මේ ස්විට් වොයිස් එක ගැනියෙක්ගෙද..? කෙල්ලෙක්ගෙද..? අද උදේ මාව හැප්පෙන්න ගිය මොන්ටෙරෝ එකේ හිටියෙ මේ කතා කරපු ජෙනිටර්ද..? මොන්ටෙරෝ එක වුයිව් කරේ අප්පව්ව්මද..? ඔය වගේ උත්තර නැති ප්‍රශ්න පඬි ගාලක මං අත්තිමට පැටලුණා.

ගෙදරට ගොඩවුණ ගමන්ම මං බාත්රෑම් එකට රිංග ගත්තා. ඔවර් එක ඔත් කරලා ඔලුව අල්ලන්න හැදුවා විතරයි.. බාත්රෑම් එකේ දොරට කවුද තඩ්බානවා මට යාංතමට වගේ ඇහුණා. බාත්රෑම් එක ඇතුළට ආවට පස්සෙ කවුරුවත් මට ඩිස්ටර්බ් කරනවට මං කැමති වුණේ නෑ. ඒක ගෙදර හැමෝම දැනගෙන හිටියා. විශේෂයෙන්ම, අප්පව්ව්ට වුණත් මොන හදිස්සිය තිබුණත් මං බාත්රෑම් එකෙන් එළියට එනකන් ඉවසගෙන හිටියා. එහෙම තියෙද්දි මගේ මේ හොඹික අඬන්ඩතාවය නැති කරන්න හදන අපතයා කවුද..? ඇහ වට්ට මිඟ් වයිට් කුටාය පටලවා ගන්න ගමන් මං බාත්රෑම් එකේ දොර ඇරියා. ඒ වැරදිලාවත් දොරට තඩ්බාල තියෙන්නෙ අප්පු නම් උච බාත්රෑම් එක ඇතුළට ඇදල අරන් නාවන්න බලාගෙන.. ඒත් ඇරුණු දොර ඉස්සරහ හිටියෙ අම්මා.

"ඔයා දැන්ද ආවෙ ස්පුන්..?"

කවදාවත් නැතුව අම්මා මගෙන් ඇහුවා. අනික අම්මගෙ මුණ පුරාම ලොකු කලබල ගතියක් මතුවෙලා තිබුණා.

"ඔව් අම්මා.. ඕන්නම් විනාඩි පහක් ඇති.. ඇයි මොකක්ද අවුල..?"

"මු.. මුකුත් නෑ ස්පුන්.. ඔයා වොෂ් එක දාගන්න.."

තත්පරේට දෙකට අම්මා මගෙන් මුණ හංග ගත්තා. මෙව්වර අවුරුදු ගානකට අම්මගෙන් දැක්ක ලොකුම වෙනස්කම මං ඒ වෙලාවේ දැක්කා. මං වගේ ජීවිතේටත් වැඩියෙන් ආදරේ කරපු ඒ සුදු මුණ මහා ලොකු දුකකින් වැහිල තිබුණා. ජීවිත කාලෙ පුරාම තනිවුණ ගුණියෙක්ගෙ මුණෙ දකින්න පුළුවන් අත්ත අසරණකම, මං මගේ අම්මගෙ මුණෙන් ඒ වෙලාවේදි දැක්කා. ඒත් මෙනෙත්දි ඔය ගැන අහන්න ගියොත් මට කිසිම දෙයක් දැනගන්න හම්බවෙන්නෑ කියල මං අත්දැකීමෙන් දැනගෙන හිටියා. වෙනදට බාත්රෑම් එක ඇතුළෙ ඉන්න වෙලාවෙන් දහයෙන් එකක්වත් වැය කරන්නෙ නැතුව මං එළියට ආවා.

"ඔ..ඔයා ඔය වොෂ් එකක් දාගෙන ඉවරද..?"

තෙත කොණ්ඩේ අත් දෙකෙන්ම පිටිපස්සට දාලා ටවල් එකෙන් තෙත මාත්තු කරද්දි අම්මා කුස්සියෙ ඉඳල සාලෙට ආවා.

"වොෂ් එක නම් අවුලක් නෑ.. ඒත් මට ප්‍රශ්නයක් තියෙනවා අම්මා.."

කෙලින් කතා කරල ගියාම හුභාක් ප්‍රශ්නවලට උත්තර

ගන්න ලේසියි කියල මං අත්දැකීමෙන්ම දැනගෙන හිටියා. ඒකයි අම්මා ඉස්සරහදිත් මං ඒ න්‍යාය පාවිච්චි කරේ..

"අප්පච්චි එක්ක නම් රංචු වුණා කියල මට නම් කියන්නෙපා ස්පුන්.."

අම්මගෙ කටහඬට මොකක්දෝ වෙලා තිබුණා. අඩන්න වගේ මුණත් හදාගෙන අම්මා මට ලංවුණා.

"මං අප්පච්චිත් එකක් රණ්ඩු වුණේ නෑ අම්මා.. අනික ඇයි මං අප්පච්චිත් එක්ක රංචු වෙන්නෙ..? මෙව්වර දවසක් මට බර බරේ තිබුණෙ භක්ටරි එකට යන්නෑ කියලෙන.. දැන් ඒකත් හරිනෙ.. ඉතිං අප්පච්චිටයි, මටයි රණ්ඩුවෙන්න කිසිම හේතුවක් නෑ.."

"එහෙනම් කමක් නෑ. එතකොට ඔයාට ප්‍රශ්නයක්ද මොකක්ද තියෙනව කිව්වෙ..?"

අම්මගෙ ඇස් දෙක තිබ්බ මගෙ මුණෙමයි. මං ජීවිතයේ දැකපු අහිංසකම ඇස් පිහිටල තිබ්බෙ මගේ අම්මට.. කල්ප කාලයක් යනකන් උනත් ඒ ඇස්වල තියෙන අහිංසකකමත් එක්ක ජීවත්වෙන්න පුළුවන් කියල මට හිතුණා.

"ප්‍රශ්නයක් නම් තියෙනව තමයි අම්මා.. ඒත් මං අහන ප්‍රශ්නෙට ඔයා හරි උත්තරයක් දෙව්ද කියන ප්‍රශ්නෙන් මගේ ඔලුවෙ තියෙනවා.."

"ඔයාට මං කවදාවත් වැරදි උත්තරයක් දීල නෑ ස්පුන්.. ඔයා ඕන දෙයක් අහන්න.. මං දන්න දෙයක් නම් කියන්නම්.."

පුංචි කාලෙ ඉඳලම අම්මයි, මායි අතරට මොනවම හරි ප්‍රශ්නයක් ආවොත් අපි දෙන්නම එකතුවෙලා ඒ ප්‍රශ්නෙ සාකච්ඡා කරන්න පුරුදු වෙලා තිබුණා. අප්පච්චිට වැඩිය මං අම්මට ලංවුණු හේතුවක් ඒකයි. මමයි, අප්පච්චියි නම් නිතරම පැටලෙන්න බලාගෙන හිටියෙ. අපේ රංචු හැමදාම බේරන්න උනේ අම්මට.

"පහුගිය දවස් ටිකේම අම්මා සංතෝසයෙන් හිටියෙ නෑ කියලා මං දන්නවා.. ඒක බොරුයි කියල කියන්න අම්මට බෑ.. අම්මගෙ මුණ හැම වෙලාවෙම ලොකු දුකකින් වැහිල තිබුණේ. කීප සැරයක්ම අම්මගෙ ඇස්වල කඳුලුත් තියෙනව මං දැක්කා. ඇයි අම්මා ඒ..? අම්මට මොකක්ද තියෙන ප්‍රශ්නෙ..? මොන උනත් ඔය තියෙන ප්‍රශ්නෙ මං සම්බන්ධ එකක් නම් වෙන්නෙපා කියලං මං ප්‍රාර්ථනා කරනවා..."

අඩන්න වගේ හැදිල තිබ්බ අම්මගෙ මුණ බලන් ඉදිද්දීම වෙනස් වෙලා ගියා. ඔය මොන බාල්දි පෙරළුවත් ස්පුන් කියන්නෙත් දුක, සෝකය දැනෙන මනුස්සයෙක්නෙ.

"ම.. මං කොහොමද ස්පුන් ඒවා ඔයාට කියන්නෙ..? මේ ප්‍රශ්න මැදට මට ඔයාව ගාවගන්න බෑ.. මට.. මට ඕන ඔයාව සන්තෝසෙන් කියන්නයි.."

අම්මා මගේ වම් අතින් අල්ල ගත්තා. හුඟක් අයට දකුණු අත හුරු උනාට, මට හුරු වුණේ වම් අත. වැඩිය ඕන නෑ.. මේ ලහක් වෙනකල් මං බත් කෑවෙත් වම් අතින්. මේ ලහක් වෙනකත් කියල කිව්වෙ, ඊයෙ දවල් කෑම වේල ගැන.. ස්පුන් ඒ තරම් සිරා බුට්ටක්.

"අම්මා ඔහොම අප්පච්චි එකේ ඉන්දෙද්දි මං කොහොමද සංතෝසෙන් ඉන්නෙ.. මගේ සංතෝසෙ අම්මා විතරයි අම්මෙ.. ඔයාගෙන් එහා ලෝකයක් මට නෑ.. ඒ වගේ තමයි ඔයා වෙනුවෙන් මට කරන්න බැරි දේකුත් නෑ. මේ ලෝකෙ කෙලවරේම තියෙන තරකාදියට උනත්, ඔයා වෙනුවෙන් මේ ස්පුන් යනවා අම්මෙ.."

"ම.. මං.. මං ඒක දන්නවා ස්පුන්.."

අම්මා මගේ අත අතැරල මාව බදාගත්තා. හිත ආසාවෙන් හිතාගෙන ඉඳපු අම්මගෙ උණුහුමට ලෝබකමේ මමත්, අම්මට ගුලිවුණා.

"කෝ ඉතිං අම්මා මට කිසිම දෙයක් කිව්වෙ නෑනෙ.. අම්මා වෙනුවෙන්, මේ ස්පුන්ට කරන්න කිසිම දෙයක් නැද්ද අම්මෙ..?"

"ම.. මට තියෙන බයත් ඒකයි ස්පුන්.. මං වෙනුවෙන් ඔයා ඕනම දෙයක් කරනවා කියලා මං දන්නවා.. එහෙම එකේ මේ දේවල්.."

"හැම දෙයක්ම මට කියන්න අම්මෙ.. අම්මට මාව විශ්වාසයිනෙ.. ආ.. ඔව්නෙ.. එහෙනම් ඉතිං අවුලක් නෑ.. ඔන්න දැන් මම අහගෙනයි ඉන්නෙ.."

එතැන ඉඳල විනාඩි ගානක් යනකන් අම්මා වචනයක්වත් කතා කෙරුවෙ නෑ.. ඒ වුණත් අම්මගෙ හිතේ ගුලි ගැහිල තියෙන දේවල් එකින් එක පිළිවෙලට පෙල ගස්සව ගන්නව කියල මං අත්දැකීමෙන්ම දැනගෙන හිටියා. ඒත් ඉතිං අම්මට

මේ තරම් අවුල්වෙන්න තරම් දෙයක් තියෙනවද කියල මට හිතාගන්න බැරවුණා. කවුරු හින්දද අම්මා අවුල් වෙන්නෙ..? මගේ හිතේ ගල්වෙලා වගේ තිබ්බ ප්‍රශ්න ගොඩකට මට ඒ වෙලාවේ වෙනකන් උත්තර හම්බවෙලා තිබුණේ නෑ. අඩු ගානෙ මේ වෙලාවේත් අම්මගෙන් ඒවට උත්තර හම්බ වෙයිද කියල මා ලාගෙන හිටියා.

"අ.. අප්පච්චි හුඟාක් වෙනස් වෙලා.."

ඒ වචන හතරක් එක්කම අම්මට ඉකි ගැහුණා. මේවිටර කාලෙකට දැනුණේ නැති මහා දුකක් හිත පතුලටම දැනෙද්දි මං අම්මා ගාවින් ඇත් උනා. අම්මා කියපු වචන හතරෙන්, ආග් ගාව මේවිටර කාලයක් තිබ්බ වටිනම වස්තුවත් නැතිවෙලා යනව වගේ හැඟීමක් මට දැනුණා. අනික් දේ තමයි කවදාවත් මං ඉස්සරහ අඩල නැති අම්මා ඉකිගහන අඩන එක.. මං මගේ විතේටත් වැඩියෙන් ආදරේ කරපු අහිංසක මගේ අම්මගේ ඇස්වලින් ගලන හැම කඳුලු කැටයක් කැටයක් ගානෙම හිතේ දුකට අලුතින් තරහකුක් එකතුවෙන්න ගත්තා.

"අඩන්නෙපා අම්මෙ.. හොඳ අම්මා වගේ අඩන්නැතුව මට හැමදේම කියන්න.. අ.. අම්මා ඔ.. ඔහොම අඩන කොට මටත් ඉවසන් ඉන්න බෑ.."

"සොරි ස්පුන්.. මං මං හින්දා ඔයන් අවුල් වෙනවා.."

"කමක් නෑ.. මොන දේ උනත් අම්මා හින්දනෙ.. ඒක මට මහ විසාල සතුටක්.. ඉතිං කෝ කියන්න ගියපු කතාවේ ඉතුරු ටික.. දැන් නම් බාගෙට කියල නවත්තන්න එපා.."

අලුතින් හිතට ආපු තරහ හින්ද හිතේ අමුතු පිටි එකකුත් තිබුණා. ඒකයි මං අම්මට එහෙම කෙලින්ම කිව්වේ.

"දැන් මාසෙක, එකහමාරක වගේ ඉඳන් අප්පච්චිගේ ලොකු වෙනසක් පෙනවා ස්පුන්.."

ඇස් දෙකේ කඳුළු පිහදා ගන්න ගමන් අම්මා කොල් තද කරගත්තා. අම්මා හිතට ටිකෙන් ටික ධෛර්යය එකතු කර ගන්නවා කියලා මට දැනුණා.

"මොන වගේ වෙනසක්ද අම්මෙ..?"

"අප්පච්චි මාව අතෑරල දාල වගේ හැසිරෙනවා ස්පුන්.. එයා හුඟාක්ම වෙනස් වෙලා.. ඉස්සර වගේ නෙමෙයි.. ඔයාට නම් අප්පච්චිගේ වෙනස නොතේරෙන්නෙ ඔයයි, අප්පච්චියි ළගින් ආශ්‍රය කරන්නැති හින්ද වෙන්නැති.. ඒත් මට ඒ දේ හොඳින්ම දැනෙනවා.. අප්පච්චි දැන් ඉන්නෙ මාව එපා කියලා වගේ ස්පුන්.. ගෙදරින් යන වෙලාවක් මං දන්නෙත් නෑ. එන වෙලාවක් මං දන්නෙත් නෑ.. මට කිසිම දෙයක් තේරෙන්නෑ දෙයියනේ.."

අම්මගේ කටහඬ ආයෙන් බිඳිල ගියා. කටහඬ බිඳිව්ව එකට වැඩිය අහන්න ඕන ප්‍රශ්න ගොඩක් මගේ ඔලුවේ තිබුණා. ඒත් ඊට කලින් අම්මා ආයෙන් කතා කරා.

"නිකං ගෙදරට වෙලා ඉන්නැතුව ඔයාට ෆැක්ටරි එකට යන්න කියල මං කරදර කෙරුවෙත් ඒකයි.. එතකොට අඩුම ගානෙ මට ෆැක්ටරි එකේ දේවල්වත් දැනගන්න පුළුවන් වේවිනෙ.."

අම්මගෙ මුණට ඒ පාර පුංචි බලාපොරොත්තුවක් ඇවිල්ලා තිබුණා. අප්පච්චි වෙනස් වෙලා කියල කියද්දි අම්මගෙ මුණ බලන්න බැරි තරමට දුකෙන් පිරිලයි තිබුණේ. මට එකපාරටම මතක් වුණේ මාව හැප්පෙන්න ගියපු මොත්ටෙරෝ එකේ හිටපු ලේඩ්වි. ඒ වගේම උදේ මගෙන් එක්ක කතා කරපු ස්ථිටි වොයිස් එක. ඒ ඇයි ද කියල මට තේරුණේ නම් නෑ..

"උදේ වැඩට ගියාඉන් පස්සෙ අප්පච්චි ආයෙත් ගෙදර ආවද..?"

"නෑ.. නෑ.. ඇ.. ඇයි ඔයා එහෙම ඇහුවෙ ස්පුන්..?"

"මං උදේ වැඩට යද්දි අප්පච්චි ඔරිස් එකේ හිටියෙ නෑ.. ඒකයි.."

"වෙන්න බෑනෙ ස්පුන්.. මං උදේ අප්පච්චිගෙ හැන්ඩ් ලොන් එකට කෝල් කරහම අප්පච්චි කිව්වනෙ ඔරිස් එකේ ඉන්නෙ කියලා.. ඔයා ගෙදරින් ගිහින් පැයකින් වගේ මං ලොන් කෙරුව.. ඔයා ගැන ඇහුවහම අප්පච්චි කිව්වා ඔයා රූමි එකේ කියලා.."

අප්පච්චිගෙ මොකක්දෝ යටිකුට්ටු වැඩක් තියෙනවා කියලා පොල්ලකින් ගැහුවා වගේ මට තේරුණේ අම්මගෙ ඒ කතාවෙන්.

"ඒක බොරුවක් අම්මෙ. අප්පච්චි අද ෆැක්ටරි එකට ආවෙත් එකොළහ පහුවෙලා.. ඉතිං ඊට කලින් එයා කොහොමද ෆැක්ටරි එකේ ඉන්නෙ.."

"ආ.. අපි මේකට මොනවද කරන්නෙ ස්පුන්.. මං මට කිසි

දෙයක් හිතාගන්න බෑ.."

"අම්මා කිසිම දෙයක් හිතන්නෙපා.. මං හැමදේම හිතන්නම්.. ඒ වගේම හැම දෙයක්ම ස්පුන්ට බාර දෙන්න.. ස්පුන් හැම දෙයක්ම හරියට කරාවි.."

අම්මා හෙමින් සිරුවෙ මගේ ඔලුව අතගාද්දි මං වීරයා වගේ කිව්වා.. ඒත් අප්පච්චිට උදේ ආපු කෝල් එක ගැන මං අම්මට වචනයක්වත් කිව්වෙ නෑ..

ඒ කතා කරපු ලේඩ්වි එක්ක, අප්පච්චිගෙ තියෙන්නෙ මොන වගේ සම්බන්ධයක්ද කියල නොදැන මං කොහොමද අම්මට ඒ ගැන කියන්නෙ.. අනික අම්මා කොයි තරම් කලබල වෙවිද...? අප්පච්චිගෙ මුළු ලෝකයම අම්මා වුණේ නැතුවට, අම්මගෙ මුළු ලෝකයම වුණේ අප්පච්චි කියල මං සහසුද්දෙන්ම දැනගෙන හිටියා. මගේ හිතට වැඩියෙන්ම දැනුණු වේදනාවත් ඒකයි.

"අප්පච්චි ගැන හොයල බලන එක අපි හැමෝටම හොඳයි ස්පුන්.. මොනව උනත් අප්පච්චි ගැන අහිතක් හිතන්නෙපා.. අප්පච්චි ඔයාට හුඟාක් ආදරෙයි..."

අම්මා කිව්ව දේට මං මුකුත්ම කියන්න ගියේ නෑ.. අම්මා හැම වෙලාවෙම බැලුවෙ මාවයි, අප්පච්චිවයි එකතු කරල තියන්නයි. අප්පච්චිවයි, මායි යාලුවො දෙන්නෙක් වගේ ආශ්‍රය කරනව දකින්න අම්මා හුඟාක් ආසාවෙන් හිටියා. ගෙදර තියෙන බැඩ්මින්ටන් කෝඩ් එකේ අප්පච්චි විහිලුවට වත් මාත්තෙක්ක සෙල්ලම් කරන්න ආවෙ නෑ. අප්පච්චි ගෙදරත් හැසිරුණේ

ෆැක්ටරියේ හැසිරෙනව වගේ අලි වංශයෙන්.. අම්මා ඒ ගැන හුභාක් දුක් වුණා කියලා මං දැනත් හිටියා.

"ඔය බලන්න ඉතිං.. ඔයා මුණ නරක් කරගෙන සිටුන්.. මේ දේවල් ඔයාට කියන්න මං අකමැති වුණෙත් ඒකයි... ඔහොම ඉන්නෙපා සිටුන්.."

"නෑ අම්මා.. මට දුක අම්මා ගැන.. අප්පච්චි අම්මව කොහේවත් එක්ක යන්නෑ.. අම්මා ගේ ඇතුලෙම දාලා කොටු කරල තියන්නයි හදන්නෙ.. අඩු ගානෙ අම්මව එක්කගෙන අප්පච්චි ලත්චි එකකට හරි ඩිනර් එහෙකට හරි යනවද..? නෑනේ.. විහිලුවටවත් ට්‍රිප් එකක් එක්ක ගිහින් තියෙනවද..? ඒත් නෑ.. ඔහොම ජීවත්වෙලා වැඩක් නෑ කියලා මං කියන්නෙ තේතු ඇතිව.. අප්පච්චිට ඕන බිස්නස් විතරයි.. අම්මයි, මාවයි ගැන වගක්වත් එයාට නෑ.."

හිතේ ආවේගයට මං කියාගෙන කියාගෙන ගියා. අම්මගෙ ඇස් දෙක නළලටම ගියා.

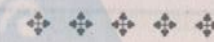
"හා.. හා.. කට.. කට.. මං කියල තියෙනව සිටුන්.. අප්පච්චිට ඔහොම කතා කරන්නෙපා කියලා.. අනික දැන් අප්පච්චි ගෙදර එන වෙලාව.."

"ඔව් ඉතිං අම්මා, අප්පච්චිට පණ බයයිනෙ..."

"ඔයා ඔය වචන ටිකම කලින් දවසකත් කිව්වා සිටුන්.. ඔහොම කතා කරන්නෙපා.. මගේ හිතට හරි දුකයි.. මං අප්පච්චි හුභාක් ආදරෙයි ඒ වගේම ගරු කරනවා.. ඔයා ඉන්නෙ ඒ දේ

වැරදියට තේරුම් අරගෙන.."

තවත් ඔය ගැන කතා කරන්න ගියොත් අම්මා අඬනවා.. ඒකයි මං සද්දෙ වහගත්තෙ.. ඒත් ඉතිං ගරු කරගෙන පණ බයේ ආදරේ කරන්නෙ මොන බංබුවකටද..? ආදරේ කරන්න ඕන නිදහසේ.. කාටවත් බයේවත්, ගරු කරන්නවත් නෙමෙයිනෙ.. එහෙම ආදරයක් නම් සිටුන්ට ඕන නෑ.

“කපු පුත්.. නැගිටිනවා..”

මං උඩ ගිහින් බිම වැටුණා. මොන අවනඩුවක්ද මේ..? යාංතන් දෙයියනේ කියලා ඊයේ රැ. නමයට ඇහැ පියාගත්ත විතරයි.. ඊට පස්සෙ දැන් තමයි ඇහැරුණේ.. ඇස් දෙක පොඩි කරන ගමන් මං හොඳට ඇස් ඇරල බැලුවා. සිරාවටම කිට මරාගෙන මගේ ඇඳ ගාව හිටගෙන හිටියෙ අප්පච්චි..

“ඟුක්ටරි එකට යන්නැද්ද මනුස්සයෝ.. මමත් අද පරක්කු වෙලා එන්නෙ.. මම අර වෙක්ස් වගයක වැඩකට හිරවෙලා..”

“හොඳයි අප්පච්චි.. තව විනාඩි පහකින් මං යනවා.. ෂුවර්..”

අම්මා ඊයේ බණ කියන්න වගේ කියපු දේවල් මතක් වෙද්දි අප්පච්චිගෙ හිත රිද්දන්න ඕන නෑ කියල ආයෙත් මට හිතූණා. ඇත්තමයි වෙන දවසක නම් මං කියටවත් නැගිටින්නෙ නෑ..

අප්පච්චිට ඕන කෙහෙල්මක් කර ගන්න කියල මං තවත් බෙඩිම්පි එක ඇතුළට ගැලිවුණා.

“අම්මා..”

වොෂ් එකක් දාගෙන ඉවරවෙලා මං කෑම කාමරේට ආවා. එක පාරටම දැකපු දෙයින් මගේ ඇස් උඩ ඉන්ද්‍රනා. කෑම මේසෙට ඩිංගක් එහායින් බිම දණ ගහගෙන අම්මා අඩනවා. අම්මගෙ වටේටම පෝඩිලේන් පිභානක කෑලියි, බතුයි, වාංජනයි විසිරලා.

“ඇ.. ඇයි අම්මා මේ.. ඔයාගෙ අකින් පිභාන බිම වැටුණද..?”

අම්මගෙ උරහිසෙන් අල්ලලා නැගිට්ටවන ගමන් මං ඇහුවා. මුලු මුණම රතුවෙලා... තාමත් අම්මගෙ ඇස් වලින් කඳුළු ගලනවා.

“න්.. නෑ.. ස්පුත්.. මේක ඒ තරම් ලොකු දෙයක් නෙමෙයි.. ඔයා ඟුක්ටරි එකට යන්න..”

“උනේ මොකක්ද කියල මට කියන්න අම්මා.. ඇයි ඔයා මගෙන් දේවල් හංගන්න හදන්නෙ..?”

අම්මගෙ දිග ඇඳුමෙ ඉස්සරහ සම්පූර්ණෙන්ම කඳුළුවලින් පෙහිල තිබුණා. ජීවිතේ ගැන මහා මොකක්දෝ ලොකු හිස් බවක් මට ඒ වෙලාවෙ දැනුණා.

“අප්පච්චි පිභාන පොලවෙ ගැහුවා ස්පුත්.. මට ගහන්න බැරිකමටයි එයා එහෙම කරේ..”

කවදාවත් වුණේ නැති දේවල් මේ තව්ටු දෙකේ ගේ ඇතුලෙ වෙන්න පටන් අරන් කියලා මට තේරුණා. ඒක මගේ හිතට ගෙනාවේ ඒ තරම් හොඳ සිතිවිල්ලක් නෙමෙයි.. අහිංසක අම්මගෙ ජීවිතේ ඉස්සරහ දවස් ගැන ලොකු බයක් මගේ හිතට දැනුණා.

"අප්පව්ව් ගෙදර එනකොට රෑ එකොළහක් පහුවෙලා.. මං ඒක අද උදෙසි ඇහුවෙත්.. ඒකට කේන්ති ගිහිත් තමයි ඔය කන්න ගත්තු පිහාන බිමට ඇදල දැමීමේ.. අනේ මං වැරදි දෙයක් ඇහුවේ නෑ ස්පුන්.. ඇයි.. ඇයි අප්පව්ව් මට මෙහෙම කරන්නෙ.. මං අප්පව්ව්ට කොයි තරම් ආදරේද දෙයියනේ.."

අම්මා ආයෙත් අඩන්න ගත්තා. කොහෙදෝ ඉඳලද මංදා මහා විශාල කේන්තියක් මගේ හිතට එබෙන්න ගත්තා. අප්පව්ව්ගෙ හැම වැඩක්ම කරන, ජීවිතේටත් වැඩියෙන් අප්පව්ව්ට ආදරේ කරන අම්මට මෙහෙම කරන්නෙ ඇයි කියන ප්‍රශ්නෙ ලොකු රාස්සයෙක් වගේ මගේ හිත වහගත්තා.

"කාට උනත් ඕනවට වැඩිය කරන්න හොඳ නෑ අම්මා.. එතකොට ඒකෙ අගයක් නැතිවෙනවා.. අප්පව්ව්ටත් අම්මා ගැන කිසි වටිනාකමක් දැනෙන්නෙ නැත්තෙ ඒකයි.. හැබැයි මේ වගේ දේවල් උනා කියලා අම්මා හිත රිදවා ගන්නෙපා.. අම්මට කවුරු නැති උනත් මේ ස්පුන් ඉන්නවා.."

පිහන් කටු කෑලියි, වෑංජනයි එකතු කරල කුණු බාස්කට් එකට දාල මං නැගිට්වා.

"දැනටත් පරක්කු වැඩියි.. ඔයා ෆැක්ටරි එකට යන්න.. මං මේ ටික අස් කරල දාන්නම්.."

හිතට හිතන්න හුභාක් දේවල් ඉතිරි කරල අම්මා කිව්වා. ආපහු කාමරේට ඇවිත් ඊයෙ හිමායා දුන්නු ෂර්ට් එක මං අතට ගත්තා. කෙල්ල කිව්වේ මේක අද ෆැක්ටරියට යනකොට ඇඳන් යන්න කියලනෙ.. තද කලු කලිසමකට සිරාවටම මැව්වෙන හිමායාගෙ ෂර්ට් එක ඇඳගෙනම මං බයික් එක ස්ටාර් කර ගත්තා. මං මේක ඇඳගෙන ඉන්නවා දැක්කොත් කෙල්ල හුභාක් සංතෝස වෙයි. ඒත් ඉතිං මේ වෙනකොට අර තඩ් ටෙඩියවත් බදාගෙන හිමායා සැපට නිදි ඇති. එයා කොහෙද මාව දකින්නෙ..

බයික් එක ගේට්ටුවෙන් එළියට දානවත්තෙක්කම මට අප්පුව මතක් වුණා. හැබැටම අප්පුගෙ කිසිම සද්ද බද්දයක් තිබුණෙ නෑනෙ.. අම්මගෙන් උං ගැන අහන්නත් බැරිවුණා. කමක් නෑ.. ෆැක්ටරියට ගිහිල්ලම කෝල් එකක් දීලා අහල බලනවා.. මං හිතාගත්තා.. දහක් දේ හිත හිතා ආපු හිතේ හැම සිතුවිල්ලක්ම කැලිලට කැඩිල ගියේ මගේ ඇහේ ගැව්ගෙන වගේ ඕවර්ටේක් කරල ගියපු බයික් එකක් හින්දා.. මොන බැල්ලිගෙ පුතාලද මුංට ලයිසන් දුන්නෙ.. මට තද වුණා.. පාර මෙව්වර ඉඩ තියෙද්දි මේ යක්කු යන්න හදන්නෙ ඇහ උඩින්මනෙ.

ඒත් මාව ඕවර්ටේක් කරල ගියපු බයික් එක අඳුන ගනිද්දි මගේ හිත ටිකක් ගැස්සුණා. කලින් දවසක මට කලර්ස් දාපු බයික් කාරයාම තමයි මේ..? අර රවුන්ඩ් අබ්බුවි එක ගාවදි මට ඔලුවෙන් කතා කරල මං ළංවෙද්දි බයික් එක චිල් කරල ඇරගෙන ගියේ.. ඇත්තටම මේ බයික් එකෙ රයිඩ් කරන්නෙ කවුද කියල බලාගන්න මට ලොකු උනන්දුවක් ආවා. ඒත් මතුපිටින් නම් රයිඩ් කරන්නෙ කවුද කියල මට සිංගක්වත් හිතාගන්න බයික් එක රයිඩ් කරන එකා ඉඩ තියල තිබ්බෙ නෑ.

උල් ලේස් හෙල්මට් එක දාලා, මුළු ඇඟම කළු ජැකට් එකකින් වහගෙනයි මිනිහා හිටියේ. මොනව උනත් මිනිහට ස්පුන් එක්ක නම් ගණුදෙනුවක් තියෙන පාටයි. ඒකනෙ ස්පුන්ට පේන්න කලර්ස් දාන්නෙ.

කෝකටත් කියලා මං ස්පීඩ් එක ටිකක් වැඩි කරා. ඒත් එක්කම වගේ ට්‍රේල් බයික් කාරයා ඔලුව හරවලා මං දිහා බැලුවා. උල් ලේස් හෙල්මට් එකේ ඉස්සරහ ප්ලාස්ටික් කැල්ල තනි කළු පාටින් ටින්ටඩ් කරල තියෙනව මං දැක්කෙ එතකොට. ඒ කියන්නෙ හෙල්මට් එක ඇතුලෙ තියෙන ඔලුව මිනිහෙක්ගෙද, සහෙක්ගෙද කියල හිතාගන්නවත් බෑ.. මගේ බයික් එක ට්‍රේල් බයික් එකට ළංවෙනකන් ඉඳල, මිනිහා ආයෙත් රේස් කරල බයික් එක ඉස්සරහට ගත්තා. මොන අවනඩුවක්ද මේ..? ඉවසනව කියල තවත් ඉවසන්න පුළුවන්ද..? මේ යකා හදන්නෙ මාව තනිකරම බයිට් එකට ගන්න. එව්ව නම් හදේ.. උඹ තාම ස්පුන්ගෙ හැටි දන්නෑ..

හිතට ආපු කේන්තියටත් එක්ක මමත් බයික් එක රේස් කරල ඉස්සරහට ගත්තා. අද නම් උඹ මොන තුන් ලෝකෙ ගියත් මං උඹේ පස්සෙන් එනවා. ඒකෙ ආයෙ දෙකක් නෑ.. ටවුම මැද්දේදි ගානකට ඇවිත් ටවුම ඉවර වෙද්දිම මං ස්පීඩ් එක සැහෙන්න වැඩි කරා. ඒත් ඒකෙන් වැඩක් වුණේ නෑ. ඒ වෙනකොට ට්‍රේල් බයික් කාරයා පුංචි තිත්ක් වෙලා ඇත පේන්නැතිව ගිහින් තිබුණා. එහෙනම් යාලුවා මං අදත් උඹට පරාදයි. ඒත් ඊළඟට හම්බවෙන දවසෙ මං කොහොම හරි දිනනවා... ඒක ස්පුන් බොක්කෙන්ම දෙන පොරොන්දුවක්.

“පුංචි මහත්තයා අද ටිකක් පරක්කු වෙලා වගේ..”

කට පුරවලා සිරියාවන්න කමට හිනාවෙන ගමන් ජයතිස්ස මගේ ඔට්ස් බෑග් එක අතට ගත්තා.

“ඔව් ජයතිස්ස.. මට අද ටිකක් නින්ද ගියා.. ජයතිස්සටත් හොඳට නින්ද ගියාද..?”

“අනේ නෑ මහත්තයා.. ගෙදර ළමයින්ගෙ ප්‍රශ්න වලින් මගේ ඔලුව පිරිලා.. උං කියනෙකක් අහන්නෑ.. හරියකට ඉගෙන ගන්නෙ නෑ.. තව ඉස්සරහට ඇඩ්වාන්ස් ලෙවල් ප්‍රතිඵල හරියකට නැතුව කක්කුස්සි හෝදන රස්සාවක් වත් හරියකට ගන්න වෙන්නෑ. මේ මැටි හරකුන්ට ඕක කොයි තරම් කිව්වත් වැඩක් නෑ..”

මිනිහා බොහෝම වේදනාවෙන් කියවත් ගියා. මුණ පුරාම සිරියාවන්න කමට හිනාවෙලා හිටියට ජයතිස්සගෙ හිත ඇතුලෙ

තියෙන්නෙ මොන තරම් ප්‍රශ්න කන්දරාවක්ද..? බලන් ගියහම හුභාක් මිනිස්සු එහෙමයි. වැඩිය මින්නෑ.. අම්මා උනත් එහෙමනෙ.. ලෝකෙට පේන්න හිතාවෙලා හිටියට අම්මා ඉන්නෙ මොන තරම් දුකෙන්ද..? ඒත් ඉතිං අම්මා දිහා බලන මිනම කෙනෙක් හිතන්නෙ අම්මා තරම් සන්තෝසෙන් ඉන්න ගැනියෙක් මේ තුන් ලෝකෙම නෑ කියලා.

"මං ගියාට පස්සෙ ජයතිස්ස මේ කාමරේට ආවද..?"

"අනේ නෑහැ පුංචි මහත්තයා.. අනික මං මොකටද මේ කාමරේට එන්නෙ..?"

මං කාමරේ දිහා හොඳට බැලුවා. හිතට නොතේරෙන මොකක්දෝ අමුත්තක් කාමරේ ඇතුලෙ තියෙනවා කියලා මට එක පාරටම දැනුණා. ඒත් ඒ මොකක්ද කියල පැහැදිලි හැඟීමක් මට තිබ්බෙ නෑ.

"නෑ.. මං ඊයෙ ගියාට පස්සෙ මේ කාමරේ ඇතුලට අනිවාර්යයෙන්ම කවුරු හරි ඇවිල්ල තියෙනවා.. ජයතිස්ස සිගරට් බොනවද..?"

"නෑ මහත්තයෝ.. සිගරට් බිල නාස්ති කරන්න තරම් කහන සල්ලි මගේ ළඟ නෑ. මං කවදාවත් සිගරට් බිල නෑ.."

"මේ කාමරේ ඇතුලෙන් සිගරට් ගඳක් ජයතිස්සට එන්නැද්ද..? මට නම් හොඳට දැනෙනවා.."

"ජයතිස්ස මට ළංවුණා. ඒ මුළු මුණෙම පිරිල තිබ්බෙ ලොකු කුතුහලයක්.

"හැබැටම මහත්තයෝ.. මටත් දැනෙනවා.. මහත්තයා කිව්වත් වගේ කවුරු හරි මේ කාමරේ ඇතුළෙ ඉඳගෙන සිගරට් බිලා තියෙනවා.."

ජයතිස්සගෙ කතාවෙන් මගේ ඔලුවට එක පාරටම ආවේ සිංහ පැෂන් එකේ මැනේජර් ප්‍රසාද් හීන්වැල්ලට.

"මැනේජර් සිගරට් බොනවද..?"

"මං දැකල නම් නෑ.. ඒත් දැන් නම් මිනිහා වටේ ටිකක් කරකැවෙන්න වෙන පාටයි.."

"ඔව්.. ජයතිස්ස මිනිහා ගැන අනිවාර්යයෙන්ම ඇහැ ගහගෙන ඉන්න.. මට පේන විදියට මෙතන මොකක්හරි හොර වැඩක් යනවා.. සමහර විට අපේ ෆැක්ටරි එකේ ඩිටේල්ස් එළියට යනවද දන්නෙ නෑ.."

"පුංචි මහත්තයා ඔය කියනකන් මට ඔය ගැන හාංකාට්සියක්වත් දැනුණෙ නෑනේ.. හත්වලාමයි.. මහත්තයා කිව්වා හරි.. මේ බලන්නකො.. මේ මේසෙ අයිනෙ සිගරට් අලු තියෙනවා.."

වාඩ්වෙලා ඉඳපු තැනින් නැගිටලා ඇවිත් මං සිගරට් අලුවලට නහය ලංකළා. නහය කඩාගෙන යන කටුක ගඳක් ඒ අලු ටිකේ තිබ්බා. මොන ජරාවක්ද මේ..?

"ජයතිස්ස ඔය අලු ටික එකතු කරලා, පැක් කරල මට දෙන්න.. සමහර විට ඕවා අපිට කවදම හරි මින වේවි.. කෝකටත් මේ කාමරේ මං ඉන්නකොට විතරක් ක්ලීන් කරන්න.. කොයි වෙලාවකවත් මේ කාමරේ නිකං ඇරල තියන්නෙපා.."

මේ කාමරේ ගැන කාටහරි ලොකු ප්‍රශ්නයක් තියෙන පාටයි.."

ඉන්ඩියන් ෆැෂන් මැගසීන් සැහෙන ගානක් ගොඩ ගහල තිබ්බ රාක්ක පේලිය ගාවට මං ඇවිදන් ආවා. කලින් දවසක මැනේජර්කාරයා ඩිස්ක් එකක් ඇදල ගත්තේ මේ පොත් අස්සෙ තිබ්බ කියල මට මතක් වුණා. ඒක හින්ද මං නිකමට වගේ මැගසීන් ගොඩ මැද්දෙන් පොතක් ඇදල අරන් පෙරලල බැලුවා. හරියටම ඒ මැගසීන් එකේ මැද්දේ පිටුවෙ සෙලෝලේන් කවරෙක දාපු ඩිස්ක් එකක් තිබුණා. මං ඒක අතට ගත්තා. මේකෙ මොනව තිබ්බත් කමක් නෑ.. මං ගෙදර ගිහිල්ලා දාල බලනවා.. එහෙමත් නැත්නම් ඔෆිස් කාමරේ තියෙන කොම්පියුටර් එකට දාලා බලනවා. මේ වගේම අතින් මැගසීන් වලක් මොනවම හරි ඇති කියල හිතාගෙන මං ඒ වැඩේ ජයතිස්සට පැවරුවා. ඒ එක්කම තමයි මගේ ලෝන් එක රිත්ග් වෙන්න ගත්තේ. එහා පැත්තෙන් කතා කරේ සිංහ පැමිණිස් එකේ රිසෙප්ෂනිස්ට්.

"සර්.. අවුට් කෝල් එකක් තියෙනවා.. ලේඩ් කෙනෙක් කතා කරන්නෙ.. සර් ආන්සර් කරනවද..?"

"ඔව්.. ලයින් එකට කනෙක්ට් කරන්න.."

"හෙලෝ.. මට මිස්ටර් අශෝක්ට කතා කරන්න ඕන.. එයා මේ වෙලාවේ ඇත්තෙ කොහෙද..?"

කතා කරපු පළවෙනි වචනෙන්ම, කතා කරන්නෙ කවුද කියල මං අඳුන ගත්තා. ස්ටීට් වොයිස් එක.. ජෙනිටර්..

"ඒ ගැන නම් කියන්න මම දන්නෙ නැහැ.. ඔයා මිස් ජෙනිටර් නේද..?"

මං අහපු දේට එකපාරටම පැහැදිලි උත්තරයක් එහා පැත්තෙන් ආවෙ නෑ.

"මයිගෝඩ්.. මගේ නමක් දන්නවා.. ඔයා කවුද..? ආ.. හරි.. හරි.. ඔයානෙ කලින් දවසක මගෙන්තෙක්ක ඇමරිකන් විදියට ඉංග්ලිෂ් වලින් කතා කරේ.."

එහෙනම් ගැනිට මාව මතකයි. අඳුනගන්න ටිකක් වෙලා යන්න ඇත්තේ අද සිංහලෙන් කතා කරපු හින්දා වෙන්නැති.

"මම නෙමෙයි මිස්.."

"අනේ ඔයා බොරු කියනවා.. මට හොඳටම මුච්චර් ඔයාට තමයි මං කලින් කතා කෙරුවෙ කියලා.. අපි අදත් ඉංග්ලිෂ් වලින් කතා කරමුද..? එතකොට මට ලේසියෙන් ඔයාව අඳුනගන්න පුළුවන්.."

"මහත්තයෝ මේන්.."

මගේ ඇස් කෙලින්ම ගියේ ජයතිස්සගේ අත්දෙකට. එතන පිස් පනස් ගානක් වගේ ගොඩ ගැහිලා තිබුණා. මේ පිස් හැම එකේම තියෙන්නෙ මොනවද කියන ලොකු ප්‍රශ්නෙ මගෙ ඔලුවට ආවා. ඒත්තෙක්කම මේ කතා කරන හුරුලේ ලේඩ්ට තාත්තව හම්බවෙන්න තියෙන උවමනාව මොකක්ද කියන ප්‍රශ්නෙන් මගේ ඔලුවට ආවා.

"මාව අඳුනගත්තට වැඩක් වෙන්නෑ මිස්.."

ටී.සී.ඩී. පිස් ටික පැත්තකින් කියල ජයතිස්සට කාමරෙන් යන්න කියන ගමන් මං අර ලේඩ්ට කිව්වා.

"ඇයි.. ඇයි ඔයා අඳුන ගත්තට වැඩක් වෙන්නෙ නැත්තෙ..?"

ස්ථිටි වොයිස් එක එකපාරටම මගෙන් ඇහුවා. දෙන්න ඕන උත්තරේ ගලපගන්නකන් මං කතා කතා කෙරුවෙ නැහැ.

"ඔයා අශෝක් මහත්තයගෙ හොඳ යාලුවෙක්නෙ මිස්.. ඉතිං මහත්තයා කියටවත් කැමතිවෙන එකක් නෑ අපි අඳුන ගන්නවට.. මිස්ගෙ කටහඬ වගේම මිසුන් හුඟාක් ලස්සන ඇති.. ලස්සන දේවල් තමන්ගෙ ළඟින් ඇත්වෙන කොට කාටත් හිතට අමාරු හැඳෙනවනෙ.."

"ඔයාටත් එහෙම දේවල් වෙලා තියෙනවද..?"

"නාම නම් නෑ.."

කතාව දිගින් දිගටම ඇදීගෙන යද්දි ස්ථිටි වොයිස් එක හුඟාක් ලොංගතු විදියට කතා කරන්න ගත්තා. මේ විදියට දිගටම කතා කරොත් තාත්තගෙයි, මෙයාගෙයි අතරෙ තියෙන සම්බන්ධෙ මොකක්ද කියලා හරි පුංචි හෝඩුවාවක් ගන්න තිබුණා.

"මං සිංහ පැෂන්ස් එකට ආවොත් ඔයා කතා කරනවද..?"

නෝමල් විදියට කතා බහ සිද්ධ වෙද්දි එයා මං හිතුවෙ නැති විදියට ඇහුවා.

"මිස් කැමතිද මට රස්සාව නැතිවෙනවට..?"

"මගෙත්තෙක්ක කතා කරහම ඔයාට රස්සාව නැතිවෙන්නෙ කොහොමද..? ඔයා ඉස්සෙල්ලත් කිව්වා ඔයාව අඳුන ගන්නවට

මිස්ටර් අශෝක් අකමැති වෙයි කියලා.. ඒ ඇයිද කියල මට කියනවද..? අනික මං කැමති කෙනෙක් එක්ක කතා බහ කරන්න මට තිදහස තියෙනව කියල මං විශ්වාස කරනවා.."

ජෙතිගර් ඒ ටික කිව්වෙ ටිකක් තදින්. එයාගෙ කටහඬත් වෙච්චල ගියා මට කියලා මට තේරුණා.

"ඒ කියන්නෙ මිස්ගෙ කැමැත්තක් තියෙනව මගෙත්තෙක්ක කතා කරන්න...."

ට්‍රැක් එකට කතාව වැටෙද්දිම මං ඇහුවා. ඒත් එහා පැත්තෙන් මට ඇහුණෙ යාංතමට හිනාවෙන සද්දෙ විතරයි.

"මි.. සමහර විට.."

දිගටම හිනාවෙන ගමන් ජෙතිගර් කිව්වා.

"අශෝක් මහත්තයා ආවහම කියන්න මොකක් හරි මැසේජ් එකක් තියෙනවද මිස්..?"

"විශේෂ එකක් නම් නෑ.. මං මට එයාට කතා නොකර ඉන්න බෑ.."

එයා ඒක කියපු තාලෙට මගේ හිත හෙල්ලිලා ගියා. අප්පච්චිට කතා නොකර ඉන්න බැරි වෙන්න තරම් මේ දෙන්නගෙ තියෙන සම්බන්ධෙ මොකක්ද..?

"එහෙනම් මං අශෝක් මහත්තයාට කියන්නම්, මහත්තයාට කතා නොකර ඉන්න බැරි කෙනෙක් කතා කරා කියලා..."

ආයෙමත් එහා පැත්තෙන් හීනියට හිනාවෙන සද්දෙ මට

ඇහුණා. ඒ හිතාවා කන් ඇතුලෙ හෙමින් සැරේ දෝංකාර දෙද්දි මට ඕන තැනට මං කතාව අරගෙන ඇවිල්ලා තිබුණා.

"ඔයා හදන්නෙ මාව නැති කරලා දාන්නද..? ඔයා ඔහොම මිස්ටර් අශෝක් ට කිව්වොත් හෙම මට ගෙයින් එළියටවත් බහින්න වෙන එකක් නෑ.. මට නිවාස අඩස්සියෙ තමයි ඉන්න වෙන්නෙ.."

"මට තේරුන් නෑ මිස්..?"

හැමදේම හොඳට තේරුම් යාගෙන එද්දි මං කිව්වා.

"මි.. මං පස්සෙ තේරුම් කරල දෙන්නම්කො.. ඒක නෙමෙයි.. ඔයාට ලෝන් කරන කොට මං කොහොමද ඔයාව ඉල්ලන්නෙ.."

"ඒ අහපු දේත් මට තේරුන් නෑ මිස්.."

කලින්ටත් වැඩිය හොඳට හැමදේම තේරුම් යද්දි මං ඉක්මනට කියල දැමීමා.

"මට බබෙක් එක්කනෙ කතා කරන්න වුණේ.. මං ඇහුවෙ ඔයාගෙ නම.. ඒක නොදැන මං කොහොමද ඔයාට කතා කරන්නෙ..?"

දැන් මොකද කරන්නෙ.. නම කිව්වොත් නම් සදා සොත්ති හවන්තුනේ තමයි.. ගැණි උඩින්ම දැන ගන්නවා මං කවුද කියලා.. ස්පුන් කියලා කියන්නත් බෑ. ඒක මගේ ඇත්ත නමට වැඩිය ප්‍රසිද්ධියෙන. අප්පච්චිගෙයි, මෙයාගෙයි තියෙන සම්බන්ධෙ මොකක්ද කියලා හරියටම දැන ගන්න කම් ස්පුන්ට වෙන්නෙ නම නොකියා ඉන්න.

"ඔයා රියෙජ්මන්ට් අරන් විසි එකට දාන්න කියන්න.. ඕන වෙලාවක මං එතන ඉන්නවා.."

"හරි.. මං එහෙම කතා කරන්නම්.. ඊට කලින් මට ඔයාගෙ නම දැනගන්න ඕන.. ඒ වගේම ඔය සිංහ පැණන්ස් එකේ ඔයා කවුද කියලත් මට දැනගන්න ඕන.."

"එක පාරටම ඔය හැමදේම කිව්වහම කිසි ගතියක් නෑ නේද මිස්..? අපි ටිකෙන් ටික ඕවා හොයා ගමු නේද..? අනික මෙහේ මගේ පෝස්ට් එක නම් හුඟාක් පුංචි එකක්. ඒ ගැන දැනගත්තහම මිස් මගෙත්තෙක්ක කතා නොකර වුණත් ඉදිවි.."

"ඔයා තාම මං ගැන දන්නෑ.. මට මනුස්සයෙක්ගෙ පෝස්ට් එක වැඩක් නෑ.. මං ඒ ගැන ඩිංගක්වත් හිතන්නෙ නෑ.. හැබැයි ඔයා කතා කරන තාලෙන්, ඔයාගෙ පෝස්ට් එක පුංචි එකක් නම් වෙන්න බෑ.. අනිත් එක තමයි ඔයා හොඳටම දන්නවා ඒ කතාබහ කරගෙන යන අතරේ ඔයාට අවශ්‍ය දේත් එළියට ගන්න හැටි. ඒ අනිත් ඔයා සැහෙන්න ඉහළයි.."

ගැණි එකසිය ගානට කියවගෙන යනවා.. ඒ කියන්නෙ ස්පුන් සිරා පොරක්.. ඕන ලේඩ් කෙනෙක්ව හැන්ඩ්ල් කරන්න ස්පුන්ට පුළුවන්.

"මිස්.. කලින් කතා කරද්දි කිව්වා නිවාස අඩස්සියක් ගැන.. අපේ ලොකු මහත්තයා මිස්ට්‍රි හිර කරගෙනද ඉන්නෙ..? ආ.. තව කිව්වෙ මිස්ට්‍රි ගෙයින් එළියට බහින්නවත් දෙන්න නෑ කියල.."

"ඔයාට කියන දේවල් හැම එකක්ම මතකයි නේද..? මාත්

කැමති ඒ වගේ අයට තමයි.. ඒත් ඔයා අහපු දේට මං උත්තර දෙන්නෑ.. මොකද ඔයත් මට කතා කරන්නෙ, ඔයාගෙ අනන්‍යතාවය අහුවෙන්නෙ නැති විදියට. ඒත් මම දැනටමත් මං ගැන හුඟාක් ඩිටේල්ස් දීල තියෙනවා.. ඒක මට හුඟාක් අවාසියි. ඒක හින්දා මං පරිස්සම් වෙන්න ඕන.. මොනව උනත් ඔයත්තෙක්ක කතා කරනකොට නම් මගේ හිතට සතුටක් දැනෙනවා.."

බලන් ගියහම ස්පුන් හිතුව තරම් කෙල්ල මෝඩ නෑ.. ඒත් සැහෙන්න කෙලින් කතා කරන ගතියක් තියෙනවා. ස්පුන්ටත් හැංගි හොරා කතා කරල පුරුදු නෑ. ඒත් අප්පව්වයි, මේ ලේඩියි අතරෙ තියෙන්නෙ මොන වගේ සම්බන්ධයක්ද කියල දැන ගන්නකත් මේ නාඩගම දිගටම තටන්න වෙනවා.

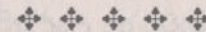
"ආ.. මිස්ටර් අශෝක් ආවා.. මං.. මං ලෝන් එක කියනවා.. ආයෙත් ඔයාට ගන්නම්.."

බායි කියන්නෙත් නැතුවම ගැනි ලෝන් එක තිබ්බා. 'මිස්ටර් අශෝක් ආවා' කියන වචන තුන ඇහුණම මාව පිටිව්ලා ගියා වගේ වුණා. මේ ගැණිගෙ ගෙදර අප්පව්වට කරන්න තියෙන රාජකාරිය මොකක්ද..? උදේම ෆැක්ටරියට එන්නෙත් නැතුව අර වැඩෙයි, මේ වැඩෙයි කිය කියා අම්මටත් අලි පත බොරු කියලා මේ මනුස්සයා වෙත ගැණුන්ගෙ ගෙවල් අස්සෙ රිංගනවා. කවදාවත් දැනුණෙ නැති තරමෙ පිළිකුලකුයි, කේන්තියකුයි අප්පව්ව ගැන මට දැනුණා. තමන්ගෙ ජීවිතේට වැඩිය අම්මා, අප්පව්වට ආදරේ කරද්දි අප්පව්ව ඇයි මෙහෙමෙ හැසිරෙන්නෙ කියන ප්‍රශ්නෙ මගේ ඔලුවට මහා වදයක් වුණා. ඔක්කෝටම කලින් මේ ගැණිව හම්බවෙන්න පොටක් පාදගන්න ඕන. ඊට පස්සෙ

බබා වගේ වචන දෙක තුනක් දාලා මගේ පැත්තට නම්මව ගෙන හැමදේම ගැණිගෙ කටින් ගන්න ඕන.. මොන දේ වුණත් මගේ පළවෙනි ඉලක්කය වෙන්න ඕන, අප්පව්වගෙ මේ වෙනස් විමට හේතුව මේ ගැණිද කියල හරියටම දැනගන්නෙක. ඊට පස්සෙ නම් කරන්න ඕන දේවල් හුඟාක් තිබුණා. අම්මා වෙනුවෙන්, අම්මට තිබ්බ ආදරේ වෙනුවෙන් මේ ස්පුන් ඔය හැමදේම වුණත් කරනව කියල දැනගෙන හිටියෙ ස්පුන්ගෙ හිත විතරයි.

"අප්පව්වට එන කෝල්ස් ඔක්කොම මට දාන්න.. හැබැයි විසි එකේ ඉන්නෙ කවුද.. එයාගෙ පෝස්ට් එක මොකක්ද කියල කවුරු හරි ඇහුවොත් කිසිම දෙයක් කියන්නෙපා.. තේරුණානෙ.. ඒ අහන කෝල් එකක් කෙලින්ම මට දාන්න.. මං ඔක්කොම බලාගන්නම්.."

ජෙනිගර් කතා කරල පැයකට විතර පස්සෙ රිසෙප්ෂනිස්ට් කතා කරල මං කිව්වා. නැත්නම් ඉතින් පටන් ගත්තු තැනම වැඩේ වර්වස් වෙනවා.

ඉන්දියන් මැගසින් අස්සෙ තිබ්ල හොයාගත්තු ටී. සී. ඩී. කැට්ටල තියෙන්නෙ මොනවද කියල බලන්න මට වෙලාවක් ආවෙ ලන්ඩ් ටයිම් එකෙහුත් පස්සෙ. කොටින්ම උදේ ජෙනිගර්ට කතා කරාට පස්සෙ, හරියකට කෝල් එහෙකට වත් ආන්සර් කරගන්න බැරි තරම්ට කටකපලා වැඩ ආවා. මෙහෙම ගියොත් නම් ස්පුන්ගෙ නිදහස් ජීවිතේ සුනේ සුන් වෙනවා.

ඔරිස් ටේබල් එකට ඩිංගක් එහායින් තිබ්බ කම්පියුටර් එක

ගාව මං වාඩි වුණේ හොයා ගත්තු ඩිස්ක් වලින් පහ හයකුත් අතේ තියාගෙන. කම්පියුටරේට දාපු පළවෙනි ඩිස්ක් එකේ තිබ්බ දේවල් ස්ක්වින් එකේ වැටෙද්දි මං උඩ ගිහින් බිම වැටුණා. ඒක තනිකරම වැඩිහිටියන්ට පමණයි වර්ගයේ ඉංග්ලිෂ් ලිප්ම් එකක්. අරහෙන් මෙහෙන් ඇදල ගත්තු තවත් ඩිස්ක් දෙක තුනත් දාලා බැලුවත් ඒ හැම ඩිස්ක් එකකම තිබුණේ කලින් කතන්දරේමයි. මේ තරම් සෙක්ස් ලිප්ම් ගොඩක් උක්ටර් එක ඇතුළට ගෙනාවෙ මොන අරමුණක් උඩද කියල මට හිතාගන්න බැරිවුණා. කොහොම උනත් මේ හැමදේම පිටිපස්සෙ ඉන්නෙ මැනේජර්කාරයා කියලා පොල්ලෙන් ගැහුව වගේ මට තේරුණා. ඒත් මේ ඩී.සී.ඩී. තැටි මිනිහගෙයි කියල මං ඔප්පු කරන්නෙ කොහොමද..? එදා හවස් වෙනකන්ම මගේ හිතේ තිබ්බ ප්‍රශ්නෙ ඒකයි.

"පුංචි මහත්තයා මට කතා කරාද..?"

හැන්දෑවෙ පහට විතර ඔලුවත් කහන ගමන් ජයතිස්ස මගේ කාමරේට එබුණා.

"ඔව්.. ජයතිස්ස දන්නවද අද උදේ අපි හොයාගත්තු පීස්වල තියෙන්නෙ මොනවද කියලා..?"

අහපු දේට උත්තරයක් දිගන්න බැරිව වගේ ජයතිස්ස බිම බලාගත්තා. ඒත් ඒ තත්පරයකට විතරයි. මිනිහා පටාස් ගාලා ඔලුව ඉස්සුවා.

"කුණුහරුප තේද මහත්තයෝ.."

"ජයතිස්ස කොහොමද දන්නෙ..?"

"මට නිකං හිතුණා. අනිත්තෙක ඉතිං මැනේජර්කාරයා කරන්නෙන් කුණුහරුප වැඩනේ.. උක්ටර්ගේ ගැණු ලමයෙකුට ඉන්න දෙන්නෙ නෑ. කොටින්ම ඔය යකාට ගහල එලවන්න ඕන මහත්තයෝ. හැබැයි ඉතිං ඒ වැඩේ ටිකක් අමාරුයි.. මොකද මිනිහා දැන් ඉන්නෙ ලොකු මහත්තයගෙ හිත දිනාගෙන.. මොනවා කරන්නත් අපිට ටිකක් දවස් බලන් ඉන්න වෙලා තියෙනවා.."

එහෙනම් ජයතිස්සත් යමක් කමක් දන්වා.. ඒත් ඉතිං උක්ටර්ගේ ඇතුලෙ මෙව්වර දේවල් වෙද්දි අප්පව්ව් කටපියන් බලන් ඉන්නෙ ඇයි කියන ප්‍රශ්නෙන් මගේ ඔලුවට ආවා. හරියට අප්පව්ව් මේ පහුගිය ටිකේ වැඩට ආවෙත් නෑ. ඇත්තටම අප්පව්ව්ට මොකද වෙලා තියෙන්නෙ..? ඇයි දැන් කිසිම දෙයක් ගැන උනන්දුවක් නැත්තෙ..?

“ප්‍රේම මහත්තයෝ..”

ගෙදරට අඩිය තියලා වොෂ් එකක් දාගත්තා විතරයි අප්පුගෙ මුණ කාමරේ ඇතුළට එබුණා.

"ඇයි..?"

"උදේ මහත්තයා ගියාට පස්සෙ හිමායා බේබි කතා කරා.."

"ඉතිං..?"

"මහත්තයාට කියන්නෙයි කිව්වා, හිමායා බේබි හොඳටම තරහයි කියලා.. ඔහොම දේවල් කරන්න දුක නැද්ද කියලත් ඇහුවා..."

හිමායාගෙන් මොලේ කොලොප්පං වෙලාද මංදා.. ඔය වගේ දේවල් අප්පු ගෙන් අහන්න.. මු දැන් මං ගැන මොනව

හිතාවිද දන්නෑ.. මොනව හිතුවත් කමක් නෑ.. ඒ හිතුව ඒවා කියවනකොට තියෙන කව කවේයි ඉවසන් ඉන්න බැර.

"ඉතිං උඹ කිව්වෙ නැද්ද හිමායා බේබිට, ෆැක්ටරියට ගන්න කියලා.."

"ෆැක්ටරියට අරන් බැරිම තැන තමයි මෙහාට අරන් තියෙන්නෙ.. උදේ ඉඳලම ලයින් ඔක්කොම එන්කරේජ් කිව්වා.."

"මොකක්..?"

කියපු වචනවල වැරදුණේ කොහෙද කියලා හිතාගන්න බැරුව අප්පු මගේ මුණ දිහා බැලුවා. ඇත්තමයි මුගේ මුණ දැක්කත් හිතායනවා.

"හැම ලයින් එකක්ම එන්කරේජ් කිව්වා.. ඒ කියන්නෙ කෝල් ගන්න බෑ කියල තේද පුංචි මහත්තයෝ..?"

මට බකස් ගාලා හිතාවක් යන්න ආවත් මං ඒක ගිලගත්තා. මේ ඉංග්‍රීසි වචන හන්ද දවසක මු මගෙන් සායම අරි වගේ.. අනිත්තෙක මුට කොච්චර දේවල් කියල දන්නත් වැඩක් නෑ.. කිසි දෙයක් මු ඔලුවට ගන්නෙ නෑ.

"එන්කරේජ් නෙමෙයි ගොනේ.. එන්ගේජ්.. හොඳට මතක තියාගනිං.. එන්ගේජ්... ආ... ඒ පාර ඔය කොහේද යන්නෙ.. පිස්සු තදවෙලාද.. මෙන්න මෙහෙ වරෙන්.."

මුණත් තරක් කරගෙන කාමරෙන් පිටවෙලා යන්න හදපු එකා ආයෙත් මගේ දිහාට හැරුණා.

"ඇයි පුංචි මහත්තයෝ..?"

"පහුගිය දවස් ටිකේ මේ ගෙදර ඇතුලේ මොකද වුණේ..?"

"එ.. ඒ කිව්වේ..?"

මෙව්වර වෙලා කාමරේ දොර ගාව හිටපු මනුස්සයා ඔන්න දැන් කාමරේ ඇතුළේ.

"ලොකු මහත්තයා, නෝනත්තෙක්ක රංචු ඇල්ලුවද..?"

"දෙයියෝ සාක්කි.. පුංචි මහත්තයා කොහොමද ඒවා දන්නේ..? පුංචි මහත්තයා හිටියේ උක්ටරියෙනේ.."

"මං හිටපු තැන වැඩක් නෑනේ.. වෙච්ච දේවල් මට කියපං අප්පු.."

බලාගෙන ඉදිදිම අප්පුගේ මුණට කොහේ ඉඳලද මංදා ලොකු දුකක් ඇතුල් වුණා. ඔලුවත් බිමට පහත් කරන් මිනිහා ටිකක් වෙලා බිම බලාගෙන හිටියා.

"ම.. මට කියන්න තේරෙන්නෑ පුංචි මහත්තයෝ.."

බොහොම බයාදු විදියට මුණ මගේ දිහාට හරවල අප්පු කෙදිරුවා.

"තේරෙන්නේ නැති ඒව මං තෝරගන්නම්.. උඹ ඉස්සෙල්ලේ කියල ඉඳපං.."

"පහුවුණු ටිකේම ලොකු මහත්තයා නෝනත්තෙක්ක රංචු

ඇල්ලුවා. ඊයේ නෝනගේ කම්මුලට පාරකුත් ගැහුවා. නෝනා මුළු දවසම අඩපු එක තමයි කරේ.."

මෙව්වර වෙලා හිත ඇතුළේ තිබිබ මහ විසාල කලකිරීමක් හෙමින් සිරුවේ ඔලුව උස්සන්න ගත්තේ අප්පුගේ කතාවෙන් පස්සේ.

"උඹ හිතන්න විදියට දෙන්නා රංචු වුණේ ඇයි..?"

"රංචුවක් වෙන්න නම් දෙන්නෙක් ඕනෙන පුංචි මහත්තයෝ.. ඒත් මෙතන ලොකු මහත්තයා මහා සද්දෙට කැගහපු එක විතරයි වුණේ.."

"නෝනා මොනවත්ම කිව්වේ නැද්ද..?"

"කිව්වා.. මගේ ආදරේ ඔයාට තේරෙන්න නැත්තේ මගේ පව්කාරකමට කියලා.. මං ඔයාගේ කකුල් දෙක ගාව වැටිල හරි ඉන්නම්.. මට මෙහෙම වෙනස්කම් කරන්නෙපා කියලා.."

"ඇති.. ඇති.. ඔක නවත්තපං.."

තවත් ඉස්සරහට ඒ කතාව අහන්න තරම් සන්සුන්කමක් මගේ හිතේ තිබිබේ නෑ. අම්මා ගැන මහා දුකකුත්, අප්පව්ව ගැන ඒ දුක තරමටම වුණු අප්පාදයකුයි මගේ හිත උඩට ආවා. මේ කොහේවත් ඉන්න ගැණියෙක් හින්ද ඇයි අප්පව්ව අම්මට වෙනස්කම් කරන්නේ. අප්පව්වගේ සාර්ථක කාලෙදි වගේම අසාර්ථක කාලවලදීත් ළඟින් හිටියේ අම්මා විතරයි නේද..?

"මහත්තයෝ.. මෝටර් සයිකලයක් හෝන් ගහනව නේද..?"

අප්පුගෙ කටහඬට මං ආයෙත් පියවි ලෝකෙට ආවා. ඒ වෙනකොටත් අප්පුගෙ ඇහෙත් තුන්කාලක් විතර කාමරෙන් එළියට හැරලයි තිබුණේ.

"කවුද කියල බලපං අප්පු.."

එක දිගට බයික් හෝන් එකක සද්දේ ඇහෙද්දි මං කිව්වා. බයික් එකේ ආපු එකා කවුරු වුණත් මිනිහා ෂුවර් එකට තදියම් කාරයෙක්. නැත්නම් හෝන් එක ඔහොම තද කරගෙන ඉන්නැනේ. ටිකක් වෙලා ගියාට පස්සෙ කිසිම සද්දක් බද්දක් ආවේ නැති හින්දා මං කාමරේ ජනේලෙ ළඟට ඇවිත් පල්ලෙහා ගේටි එක දිහා බැලුවා. මගේ ඇස් එක පාරටම දැක්කෙ ගේටි එක ළඟ ඉඳපු බයික් කාරයාව. මේ අර මට පේන්න කලර්ස් දාන එකානේ. උල් ලේස් හෙල්මටි එක දාලා, කලු පාට කිටි එකක් ඇඳගෙන සුපුරුදු විදියටම මිනිහා බයික් එක ස්ටාර්ට් එකේ තියත් හිටියා. මේ හාල්පාරුවට අපේ ගේ ඉස්සරහ තියෙන ගණුදෙනුව මොකක්ද කියල හිතනකොටම වගේ අප්පු මිනිහට ලංවෙනවා මං දැක්කා.

ඇත්තටම මේ බයික් කාරයා කවුද..? මේ යකා ඇයි මේ විදියට මගේ පස්සෙන් එළවන්නේ.. අඩු ගානෙ මුණ හරි ඩිංගක් පේන්න තිබුණ නම් මේකා මොන වගේ එකෙක්ද කියලවත් බලාගන්න තිබුණා. ඒත් මිනිහා කොයි තරම් මාව ටලෝ කරත් මං මිනිහට ලංවෙන්න හදන හැම වෙලාවෙදීම මිනිහා සංගාල මාරු වෙලා යනවා.. ඒ කියන්නෙ මිනිහා

අකමැතියි මං මිනිහව අඳුන ගන්නවට.

දෙවෙනි තට්ටුවෙ හරස් ජනේලෙකින් මං පල්ලෙහා ගේට්ටුව දිහා හොඳ ඕනෑකමෙන් බලන් හිටියා. බයික් කාරයා අප්පුත් එක්ක ටිකක් වෙලා කතා කරල එක පාරටම ඔලුව උස්සල කෙලින්ම මං ඉඳපු කාමරේ ජනේලෙ දිහා බැලුවා. මිනිහා උඩ බැලුවේ ඉරියව්වේ යාන්තන් හුරු පුරුදු ගතියක් තිබ්බත්, ඒ දේට අයිති පුද්ගලයා කවුද කියනෙක මට හිතාගන්න බැරිවුණා. දඩ බඩ ගාලා පල්ලෙහාට දුවල ගියොත් අප්පුත් ඉන්න එකේ මට මැන්ව අල්ල ගන්න පුළුවන් කියල මට හිතුණා. ඒත් මට හිතලා ඉවර කරන්නවත් හම්බ වුණේ නෑ. මට අතකුත් වතාගෙන බයික් කාරයා විදුලි වේගෙන් යන්න ගියා. මේ යකාට මං හිතන ඒවත් තේරෙනවද මංදා.

"කවුද අප්පු...?"

අප්පු උඩ තට්ටුවට එනකන්වත් ඉන්නෙ නැතුව මං පඩිපෙල බැහැල සාලෙට ආවා.

"මං දන්නෑ මහත්තයෝ.."

අප්පු ඒක කියපු තාලෙට මට මල පැන්නා.

"ඇයි යකෝ.. දැන් උඹත්තෙක්ක ගේටි එක ළඟ කතා කරපු එකා මොකාද කියලයි මං ඇහුවේ...?"

"ඒ කතා කරපු එකාව තමයි දන්නෑ කිව්වේ පුංචි මහත්තයෝ.. මං උච්ච අඳුරන්නෙ නෑ.."

මුත්තෙක්ක නම් දෙයක් කතා කරල බේරෙන්න බෑ. මුගෙන් දෙයක් අහලත් වැඩක් නෑ.. අපරාදෙ.. ගේට් එක ලහට යන්න තිබුණෙ මටයි. එහෙම උතා නම් ඔයට වැඩිය හොඳ සෙල්ලම් ටිකක් බලාගන්න තිබුණා.

"මිනිහා මොනවද උඹෙන් ඇහුවෙ..?"

"පුංචි මහත්තයා ගෙදර ඉන්නවද කියලා..?"

"ඉතිං..?"

"පුංචි මහත්තයාට කියන්න කිව්වා පස්සෙ හම්බෙන්තම් කියලා.."

"හම්බෙන්තෙ කොහොමද.. ලංවෙනකොට උෂා දුවනවනෙ.. එව්වරද ඇහුවෙ...?"

"නෑ.. තව කිව්වා තමුසෙගෙ පුංචි මහත්තයා හරි ගණං තේද කියලා.. මං ඉක්මනට ඒ ගණන් බස්සන්නම් කියලා.. වෙලාවක උක්ටරි එකටත් එනවා කිව්වා.."

මොන මල ඉලව්වක්ද මේ.. බයික්කාරයා එන්න හදන්නෙ මොන පොටකටද කියලා මට තාමත් හිතාගන්න බැර්වෙලා තිබුණා. අනික ගේ ලහටම ඇවිත් ඔය වගේ දෙයක් කියලා යන්න තරම් මිනිහට ෆිට් එකක් තිබුණෙනෙ.. මං කල්පනා කෙරුවෙ ඒ ගැන.

"අප්පු.."

"ඇයි පුංචි මහත්තයා..?"

"මෑන්ව ආයෙත් දැක්කොත් අඳුනගන්න පුළුවන්ද..?"

"දැන් අඳුනගන්න බැරුව පස්සෙ අඳුනගන්නෙ කොහොමද මහත්තයො.."

අප්පු ඇහුවෙ නියම ප්‍රශ්නයක්. ඔව් ඉතිං ඒ කතාවෙන් වැරද්දක් නෑ.

"මිනිහගෙ කටහඬ හෙම කොහොමද..?"

"අපොයි.. මහ ගොරාපු කටහඬක්.. අහස ගොරවනව වගෙයි කතා කරනකොට.. මං බයෙන් හිටියෙ හෙණයක්වත් ගහයි කියලා.."

"ඒ පාර උඹ මගුලක් කියනවා.. දැන් ඔය ඇවිත් ගියපු බයික් කාරයා අපි දන්න අඳුනන කවුරු හරි වගේද..?"

තත්පරයට දෙකට අප්පුගෙ මුණ ලොකු කල්පනාවකින් පිරුණා.

"ඔය කිව්වහමනෙ මටත් මතක් වුණේ.. ඇත්තමයි.. මං කොහේදි හරි ඔය මිනිහව දැකල තියෙනව වගේ.. ඒත් මට හරියටම ගානක් නෑ.."

තවත් දුරට අප්පුත් එක්ක ඒ ගැන කතා කරල වැඩක් නෑ කියල මට තේරුණා. මෑන් ෂුවර්ලෙට් හිත්දි නඵවෙක්ගෙ නමක් කියයි. මට වෙන්නෙ හිත්දි නිළියෙක්ගෙ නමක් කියල

හිත සනස ගන්න.

"ඔයා කොහේද යන්නෙ ස්පුන්..?"

ගෙයින් එළියට බහින්න හැදුවා විතරයි අම්මා මගේ පිටිපස්සෙන් දුවගෙන ආවා. කලින් දවසෙ අම්මගෙ මුණ තිබ්බ කලකිරීම අඩුවක් නැතුව පේන්න තිබුණා.

"හිමායව බලල එන්න.. ඇයි අම්මෙ..?"

අහසු දේට අම්මා කිසිම දෙයක් කිව්වෙ නෑ. මුණ පැත්තකට හරවගෙන බිම බලා ගත්තා.

"ඇයි අම්මෙ ඔයාට මොනව හරි ගේන්න ඕනද..?"

මං අම්මගෙ ඇස් දෙකට එබුණා. මහා අසරණකමකින් ඒ අහිංසක ඇස් පෙහිලා තිබුණා.

"කොහේවත් යන්නෙපා ස්පුන්.. මට තනියම ඉඳල ඇතිවෙලයි තියෙන්නෙ.. අප්පච්චිත් දැන් එන්නෙ හුභාක් රැ වෙලා.. ගැක්ටරියට ලෝන් කරාම එතනින් තුනට, තුනහමාරට විතර ගියා කියනවා.. මං මේවා කාටද කියන්නෙ ස්පුන්..?"

"ඇයි අම්මා මේ මං ඉන්නෙ.. අම්මට ඕන දෙයක් මට කියන්න පුළුවන්.. මං අවුරුද්දක් උනත් එක දිගට අහගෙන ඉන්නම්.."

මගේ අතින් තද කරල අල්ල ගන්න ගමන්ම අම්මා මාව තුරුල් කර ගත්තා. ඒ උණුසුමට ලෝබකමේ තවත් ගලි වුණා මිසක, මං කිසිම දෙයක් කතා කරන්න ගියේ නෑ.

"ඔයා මට ආදරෙයි කියල මං දන්නවා ස්පුන්.. එදා ඔයා පොරොන්දු වුණා අප්පච්චි ගැන හොයනවා කියලා.. අප්පච්චි මට මෙහෙම කරන්නෙ ඇයි කියලවත් ඔයාට හිතාගන්න බැරිද..? මං අප්පච්චි කොයි තරම් ආදරේ කරනවද කියල ඔයා හොඳටම දන්නවනෙ. මං අප්පච්චි වෙනුවෙන් නොකරන්නෙ මොනවද..? මේ මැනක් වෙනකත් මං අප්පච්චිගෙ කකුල් දෙක ගාව වැද වැටිලා එයාට ආශිර්වාද කරා. ඒත් දැන් ඒ ආශිර්වාදෙ ගන්නවත් අප්පච්චිට උවමනාවක් නෑ.. එයා මාව අයිත් කරල කියල මට හොඳටම තේරෙනවා. ඒත් මං කොහොමද මගේ හිතින් ඔයාගෙ අප්පච්චිව ඇත් කරන්නෙ.. මං.. මං මුලින්ම ආදරේ කරපු පිරිමියා ඔයාගෙ අප්පච්චියි ස්පුන්.. ඊගාවට ඔයා.. මට ඒ ආදරෙන් ඇත්වෙන්න බෑ.."

අම්මගෙ කටහඬේ තිබ්බෙ හිතාගන්නවත් බැරි තරම් දුක හිතෙන රාවයක්. තවත් දුරට අම්මා කියන දේවල් අහගෙන ඉන්න මට පුළුවන්කමක් තිබ්බෙ නෑ.

"සමහර විට අප්පච්චිට බිස්තස්වල පුශ්න ඇති අම්මා.. අපි එයාට තව ටික කාලයක් වාන්ස් දෙමු.. මොනවා වුණත් අම්මා එයත්තෙක්ක එකටෙක කියාගෙන යන්නෙපා.. එතකොටනෙ එයා රංචුවෙන්න එන්නෙ.."

"අනේ.. මං කවදද අප්පච්චිත් එක්ක කටගහගෙන ගියේ"

ස්පුන්.. අප්පවිච් කියන දේකට ඉහලින් මං කවදාවත් වචනයක්වත් කතා කරල නෑ.."

පුළුවන් තරම් ඉක්මනට පෙනිලර් ගැන හොයල බැලුව නම් හොඳයි කියන දේ ඉවෙන් වගේ මට තේරුණා. තවත් වැඩේ පරක්කු කරන්න කරන්න අම්මගෙ හිතේ තියෙන ගිනි කන්ද පුපුරල යන්න තියෙන වාන්ස් එකක් වැඩ්වෙනවා. ඒත් මං කොතනින්ද වැඩේ පටන් ගන්නෙ.. කාගෙන්ද මං උදව්වක් ගන්නෙ..? ඔය ප්‍රශ්න දෙක ඉස්සරහ මං ඩිංගක් නතර වුණා. ස්පුන් සාමාන්‍යයෙන් ප්‍රශ්න ගැන කරදර වෙන කෙනෙක් නෙමෙයි. මොකද ඕනම ප්‍රශ්නයකට උත්තර එකට වැඩිය ගානක් තියෙනව කියල මං විශ්වාස කරා. ඒ වගේම තමයි මේකත්.. වැඩේ පටන් ගන්න වෙන්නෙ අප්පවිච්ගෙන්ම තමයි.. කරන්න ඕන දේවල් ප්ලෑන් කරල මං හිමායගෙ ගෙදර නම්බර් එක ඩයල් කරා. එහා පැත්තෙන් ලෝන් එක ඉස්සුවෙ වර්ජරා ආන්ටි..

"හෙලෝ.. වර්ජරා ආන්ටි.. කෝ අපේ හිමායා ඉන්නවද..?"

"හිමායා ඔයාලහ ආවනෙ ස්පුන්.. දැන් පැය දෙක තුනක් වෙනවා.."

වර්ජරා ආන්ටිගෙ කතාවෙන් මං කරකවල අතැරියා වගේ වුණා. හිමායා කොයි වෙලාවෙද අපේ ගෙදර ආවෙ.. මේකි මෙතේ එනව කියල වෙන කොහේ හරි වලක් බහින්න ගිහිල්ලද දන්නෙත් නෑ.

"ඇ.. ඇයි ස්පුන්... මගෙ කෙල්ල ඔයාලහ නැද්ද..?"

වර්ජරා ආන්ටි කලබල වුණා. මොනව උනත් වැඩේ ගොඩින්ම ඡේප් කරල දාන්න වෙනවා. නැත්නම් හෙට ඉඳල හිමායට ගෙයින් එළියට බහින්න වෙන්නෑ.. ඒක මට බුදු ළුවර්..

"මමත් දැන් ආවෙ ආන්ටි.. ආ.. මේ අප්පු කියනවා හිමායා බේබ් ඇවිත් ගියාලු.. ස්පුන් මහත්තයා හම්බවෙන්න, පුළුවන් උනොත් ෆැක්ටරිය පැත්තටත් යනව කිව්වලු.. සමහර විට මායි, හිමායයි මගදි මිස් වෙන්න ඇති ආන්ටි.. කෝකටත් ගෙදර ආපු ගමන් මට කෝල් එකක් දෙන්න කියන්න.."

මං හිමායව බේරල දාලා ලෝන් එක තිබ්බා. ඇත්තටම කෙල්ල මොන දීපංකරේක ගියාද..? මං දන්න විදියට නම් හිමායට යන්න වැඩිය තැනක් නෑ.

"මහත්තයා කියන්නෙ නම් අහස පොළොව උහුලන්නැති කතානෙ.."

මං ආපහු හැරෙනකොට කම්මුල් දෙකේම අත් දෙක ගහගෙන අප්පු නාහෙන් අඩනවා.

"මොනවද බං..?"

"ඇයි දැන් වර්ජරා නෝනට කිව්වෙ මං කිව්වා කියලා මොනවදෝ පව වගයක්. අනේ ඇයි පුංචි මහත්තයා ඔහොම කරන්නෙ.. ඇයි මාව ඔහොම පාව දෙන්නෙ.. වර්ජරා නෝනා මං ගැන මොනව හිතාවිද..?"

හේන්.. බලාපල්ලකො.. මේ ගදයගෙ ගඳ කතාවෙ හැටි.

"මේ.. වර්තමාන තත්ත්වයට උඹ ගැන හිතන්න දෙයක් නෑ.. එයා පාලිත අංකල් ගැන හිතපුවාට්.. මෙන්න මෙහෙට විකක් වරෙන්.. උඹටයි, මටයි කියෙනව පුංචි වැඩක්.."

අප්පුගෙ මුණ තාම හරි ගිහිනි නෑ. ඒත් මිනිසා හෙමිත් සැරේ මං ලෙහට ආවා. උගේ හතරැස් මුණෙ ප්‍රශ්න පත්තරයක්ම පිරිල කිබ්බා.

"ඉස්සෙල්ලම කියපං මේ පවුලෙන් උඹ වැඩියෙන්ම ආදරේ කාටද කියලා.."

"පුංචි මහත්තයට.."

මුණෙ කිබ්බ වැහි වලාකුළු වික අප්පුගෙ මුණෙන් පටාස් ගාල ඇත්වුණා. ප්‍රශ්නේ බාගෙයක් අහනකොට මට උත්තරේ හම්බවෙලා ඉවරයි.

"රිඟාවට..?"

"තෝනට.."

"අන්තිමට ලොකු මහත්තයට නේද..?"

අප්පු මළුව වැනුවා. රායිටි.. ඔය කියෙන්නෙ.. ඔහොම යං.. යං..

"පහුගිය දවස්වල ලොකු තෝනා හිටියේ හුභාක් දුකෙන් කියල උඹ දන්නවනෙ.. දැන් මං මේ හදන්නෙ ඒ දුක නැති කරන්න.."

"මට තේරෙන්නෑ මහත්තයො.."

"හිටපංකො කියනකන්.. උඹ වහු පැටියෙක් වගේ මැද්දෙන් කඩාගෙන පනිනවනෙ.."

අප්පුගෙ මුණ ආයෙත් බෙරි වුණා. යකෝ බලන් ගියහම මුට විරුද්ධව වචනයක්වත් කියන්න බෑනෙ.

"මොනවද පුංචි මහත්තයා හරක් ගැන කතා කරන්නෙ.. මං හරකෙක්ද..?"

"නෑ උඹ එළුවෙක්.. මේ.. හරස්පද ප්‍රභේලිකා නැතුව කතන්දරේ අහන් ඉඳපං.. නැත්තං දෙන එක දෙනවා කනේ බෝල හැලෙන්න.."

ඒ පාර විකක් වෙලා යනකන් අප්පුගෙ සද්දයක් නැතිවුණා. මොකද උඹ නිව්වාට්ටම දන්නවා ස්පුත් දෙයක් කිව්වොත් කරනවා කියලා..

"හරි.. මං මුකුත් අහන්නෑ.. පුංචි මහත්තයා කතාව කියන්නකො.."

"කතාවක් නෑ.. කරන්න කියෙන්නෙ එක දෙයයි. උඹ හෙට උදේ පාන්දරම අප්පව්ව්ගෙ වාහනේට නගින්න ඕන. නැගලා පස්සෙ සිටි එකේ යටට රිංගන්න ඕන.."

"අපොයි.. ඊට පස්සෙ..?"

අප්පුගෙ මුණට දැන් දාඩියක් දාලා.. දාඩිය දාන්නැතුව

නියෝජ්‍ය අප්පේ.. මේක මහා බැරෑරුම් කාර්යයක්නෙ..

"ඊට පස්සෙ තමයි හොඳම හරිය. සිටි එක යටට රිංගල උඹ හුම් කියන්නෙ නැතුව ඉන්න ඕන.. කොටින්ම උඹ වාහනේ ඇතුලෙ ඉන්නවා කියලා අප්පවිට්ට දැනගන්න ඉඩ තියන්න බෑ.. තේරුණාද..?"

"අනේ මට බයයි පුංචි මහත්තයෝ.. ලොකු මහත්තයට අහුවුණොත් හෙට මාව මේ ගෙදරිනුත් එළවල දාවි.. මට එතකොට යන්න තැනක් වත් නැති වෙනවා.. අපි අපේ පාඩුවේ ඉඳිමු මහත්තයෝ.. මට ඔය මුකුත් ඕන වෙන්නෑ.."

"ඒ කියන්නෙ උඹ ඉස්සරවෙලා කිව්වෙ මටයි, අම්මටයි ආදරෙයි කියලා.. එහෙනම් ඒක අලි බොරුවක්.. උඹ මටයි, අම්මටයි ආදරේ නම් මේ වැඩෙට ඔහොම පස්ස ගහයිද..?"

තත්පරේට දෙකට අප්පුගෙ මුණ මහා ලොකු කල්පනාවකින් වැහිලා ගියා. උෟ දැන් සිරාවටම කල්පනා කරනවා. මොන අලගොඩුවෙක්ද මේ.. මේක ඔය තරම් කල්පනා කරන්න දෙයක්ද..?

"මං පස්ස ගැහුවෙ නෑ පුංචි මහත්තයෝ.. ඔන්න ලොකු මහත්තයට අහුවුණොත් මාව බේරගන්න ඕන හොඳද..? දැන් ඉතින් මොකද ඊගාවට කරන්න කියෙන්නෙ..?"

"අන්න එහෙම වරෙන් අප්පු.. නිකං ගැණි වගේ පස්ස ගහන්නෙ නැතුව.. අප්පවිට්ට අහුවුණොත් ඒක මං බලාගන්නම්.. උඹට කියෙන්නෙ අප්පවිට් වාහනේ අරගෙන යන තැන කොතනද

කියලා බලාගන්න.. තේරුණාද..?"

"බලන්නෙ කොහොමද මහත්තයෝ.. මං ඉන්නෙ සිටි එක යටනෙ.."

"මැට්ටො.. මැටි හරකො.. උඹ මහ මැටි ගෝනියක්.. මං උඹට සිටි එක යටට වෙලාම ඉන්න කියන්නෑ.. අප්පවිට් මෙතනින් පිටවුණාට පස්සෙ කෙලින්ම තව කොහේ හරි ගෙදරකට යාවි. උඹට කියෙන්නෙ වාහනේ යන පාරයි, ඒ ගෙදර කියෙන ප්ලේස් එකයි ඡෙප් එකේ බලා ගන්නෙක.."

"අපොයි.. ඊට පස්සෙ..?"

"ඊට පස්සෙ වාන්ස් එකක් ආවොත් උඹ එතනින් බැහැල ගෙදර වරෙන්.. එහෙම බැරි වුණොත් වාහනේටම වෙලා ඉඳපං. අප්පවිට් ගැක්ටරි එකට ආවහම මං උඹව එළියට ගන්නම්.."

"පිස්සු හැදෙනවා.. හින්දි පිවුර් එකක කැල්ලක් වගේනෙ මහත්තයෝ.."

"ඒකනෙ.. බලපං මං උඹට කොයි තරම් ලොකු වාන්ස් එකක්ද දීල කියෙන්නෙ කියලා.. උඹට කියෙන්නෙ උඹේ රෝල් එක හරියට කරන්න.. හැබැයි.."

මගේ මුණ දිහාම ගිලින්න වගේ බලන් ඉඳපු අප්පු දිහාට මං දබර්හිල්ල දික් කරා.

"හැබැයි උඹ හොඳට මතක තියාගනිං.. උඹ ඔය කරන්න යන වැඩෙන්, මේ ගෙදර සංකෝසෙ හැමදාටම කියෙන්න උඹත්

සම්මාදම් උනා කියලා.. ඒ දේ කවදම හරි උඹේ හිතට ලොකු සතුටක් ගෙනේවි.. ඒ වගේම මේ ගෙදරින් උඹට ලැබුණු දේවල්වලට උඹත් ආපිටට දෙයක් කරා වෙනවා.. තේරුණාද අප්පු..."

මිනිසා හෙමින් සිරුවේ ඔලුව වැනුවා. ඒකෙන් තේරෙන්නෙ මං කියපු දේවල් මැත් බොක්ක ඇතුලටම ගන්නා කියනෙක.

"මහත්තයා වෙනුවෙන් මේ ගෙදර වෙනුවෙන් මං ඕනම දෙයක් කරනවා පුංචි මහත්තයෝ.. ඒ ගැන අබමල් රේණුවක සැකයක් හිතන්නෙපා.. අනික මං එදත් හිටියෙ පුංචි මහත්තයාගෙ පැත්තෙ.. අදත් එහෙමයි.. හෙටත් ඉන්නෙ හදන්නෙ එහෙමයි.. පුංචි මහත්තයා, හිමායා බේබි බැඳල යනකොට මාත් ඒ එක්කම එනවා.."

"මොකක්..? මං හිමායා බේබිව බඳින්න..?"

අප්පුගෙ කතාවෙන් මං උඩ ගිහින් බිම වැටුණා. මු මේ මොනවද කියවන්නෙ..?

"ඇයි මහත්තයෝ.. හිමායා බේබි කොයි තරම් හොඳද..? කොයි තරම් ලස්සනද..? ඇත්තමයි මං ඉස්සර ඉදන්ම හිතත් හිටියෙ පුංචි මහත්තයයි, හිමායා බේබි යාලුවො කියලා.. ඇත්තටම ඉතිං ඒක එහෙමවත් වෙන්නැකුව ඔයාල කොහොමද බඳින්නෙ නේද මහත්තයෝ.."

ප්‍රශ්නෙන් මගෙන් අහල ප්‍රශ්නට උත්තරෙන් අප්පුම දුන්නා.

"උඹේ මොලේ හොඳ නැද්ද අප්පු.. උඹට මොකක් හරි විසඳියක්වත් පැහැණාද..? හොඳට මතක කියාගනිං.. මායි හිමායා බේබියි යාලුවො විතරයි.. එතනින් එහා දෙයක් අපි අතරෙ නෑ.. තේරුණාද..?"

මුට කොහෙද දෙයක් දැහැමෙන් සෙමෙන් කිව්වට තේරෙන්නෙ.. අප්පු ආයෙත් මුණ හතරැස් කරගෙන කුටු කුටු ගගා මොනවදෝ කියවන්න පටන් ගන්නා.

"උඹ මොනවද මතුවන්නෙ.. කියන දෙයක් මටත් ඇහෙන්න කියපං.."

"නෑ ඉතිං.. පුංචි මහත්තයාගෙ හිතේ හිමායා බේබි නැතිවුණාට හිමායා බේබිගෙ හිතේ නම් පුංචි මහත්තයා ඉන්නවා... අම්මාපල්ල පුංචි මහත්තයෝ.. මං මේ කට කහනවට කියනව නෙමෙයි.. හිමායා බේබි හැසිරෙන තාලෙන් මට ඒක නිට්ටාටම කියනැහැකි.."

මං මුකුත් කියන්න ගියේ නෑ.. අප්පුගෙ මොලේ වයර් ෂෝට් උනහම ඔය වගේ දේවල් කියවනවා.. ඒක හින්ද ඕව ගණන් ගන්න නරකයි.. අනික මං ඉස්සරහ කවදාවත් හිමායා අප්සට් විදියට හැසිරලා නැහැ. එයා හුභාක් හොඳ කෙල්ලෙක් කියලා මං දැනගෙන හිටියා. පුංචි කාලෙ ඉදන්ම මායි, හිමායයි හොඳ යාලුවො උනත් ළඟකදි ඉඳල නම් කෙල්ල මොකක් හරි දේකට අවුල්වෙලා කියල මට ඉවෙන් වගේ දැනුණා. සම්හර විට කෙල්ල හැමෝටම හොරෙන් ලව් එලෙයාර් එකක් වත් පටන් අරන්ද දන්නැනෙ. අද අපේ ගෙදර එනව කියල ළුවර්

එකටම කොල්ලත් එක්ක ඇවිදින්නවත් යන්න ඇති. ඒත් ඉතිං එහෙම උනා කියල ඔය තරමට ඇදගෙන නාන්න ඕන නෑනේ.. මොකද මං දවසට එක පාරක් හරි හිමායලාගෙ ගෙදරට ෆෝන් කරනව කියලා හිමායා දන්නවා. එහෙම එකේ ඔය වගේ අතේ පැලවෙන කෙබරයක් ඇදල දාලා මේ කෙල්ල කොහෙද ගියේ.. ලව් කරනකොට ඉතිං හතර අතේ බල බල පස්මහ බැලුම් බලන්න බැරි හන්ද කෙල්ල කටට ආපු එක කියලා ගෙදරින් පනින්න ඇති. වැඩේ කියන්නෙ මං මේකින් එක්ක මේ තරම් හිටි එකේ ඉඳලත් යාලුවෙව්ව පොර ගැන මට වචනයක්වත් කිව්වෙ නැති එකයි. බලන් ගියහම ඉතිං ඒක ඇති වැරද්දකුත් නෑ.. කෙල්ලො කියල කියන්නෙ කියන්න ඕන දේ හිතේ හංගන් ඉන්න තඹ සත පහක වටිනාකමක් නැති දේවල් රස කරල කියවන ජාතියක්නෙ.. මං හිමායාවත් ඒ ගොඩට දාලා හිත හදාගන්නා.

“හුචෙනිදා උදේ මං ඇහැරෙනකොටත් අප්පච්චි ගෙදරින් එළියට ගිහිල්ලා ඉවරයි.. මේ මනුස්සයා මේ තරම් උදේ පාන්දරින් කොහේ යනවද මංදා.. හැබැයි ඉතිං ෆැක්ටරියෙ වැඩ වලටවත්, බේස්නස් වැඩ වලටවත් නෙමෙයි කියනෙක මට බුදු ළුවර්.

"කෝ අම්මෙ අප්පු..?"

හැමදාම උදේට දකින සිරියාවන්න මුණ දැක්කෙ නැති හන්ද මං ඇහුවා. ඒ එක්කමයි මට මතක් වුණේ මං ඊයෙ රෑ මැන්ට බාර දුන්න කොන්ත්‍රාත්තුව. මිනිහා මොනව කරගත්තද දන්නෙ නෑ.

"ඔන්න යාලුවෙක් හම්බවෙන්න ඕනයි කියල ටවුමට ගියා. තව ටිකකින් එයි.. ඇයි මොකක් හරි උවමනාවක්ද ස්පුන්...?"

"නෑ අම්මා. අප්පු පේන්න නැති හින්ද මං ඇහුවෙ.."

එකින් එකට අම්මා මුකුත්ම ඇහුවේ නෑ. ඔලුවත් බිමට පහත් කරගෙන ගේ ඇතුළට ගියා. මොනව උනත් අම්මා ඉන්නේ නම් මහ හුභාක් දුකෙන් කියනෙක මට තේරුණා. කමක් නෑ අම්මෙ.. ඔයාගේ නැතිවෙව්ව සංතෝසේ ආයෙත් මං ඔයාගේ කකුල් දෙක ගාවට ගේනවා.. එහෙම නොකළොත් මං ස්පුන් නෙමෙයි.. ඔයාව අසංතෝස කරන කිසිම දේකට මං සතුටින් ඉන්න දෙන්නෑ..

"ස්පුන්.. ලෝන් එක වදිනව නේද..?"

මගේ කල්පනාව නැතිවෙලා ගියේ ආයෙත් අම්මා සාලෙට එබුණහම. අප්පව්ව්ව්ව් දන්නෑ කියල හිතාගෙන මං ලෝන් එක ඉස්සුවා.

"ස්පුන්.. මං හිමායා කතා කරන්නෙ.. ඔයා මෙහෙට ලෝන් කරාද..?"

එහෙමම වැඩේ පත්තුවෙලා තියෙන පාටයි. ඒත් ඉතිං කෙල්ල මොනාද ඊයේ ලෝන් කරල ඔය ගැන අහන්නේ නැතුව අද උදේම අහන්න කියාගත්තෙ.

"ඔව්.. මං වර්ෂා ආන්ට්ට කතා කරා. ඔයා මෙහේ එනවා කියලා වෙන කොහේද ගිහිල්ලනෙ.. බැහැයි ඉතිං මං වැඩේ ගොඩින් ඡේප් කරා.. ඒක හින්ද මට ගානක් ඕන.."

"තෑන්කියු ස්පුන්.. ඔයා එහෙම නොකළ නම් මට මාසයක් විතර ගෙදරින් බැහුම් අහන්න වෙනවා.. ඔයාට ඉතිං ගානක්

ඕන කියල කිව්වෙ.. ඇත්තට ඔයාට මොනවද ඕන ස්පුන්..?"

මුලින් මුලින් සැහැල්ලුවෙන් වගේ කතා කළත් ඒ අන්තිම වචන වල හිමායාගේ කට හඬේ තිබ්බේ බර ගතියක්. 'ඔයාට මොනවද ඕන ස්පුන්' කියල අහද්දි ඒ කටහඬ පුදුම විදියට තැන්පත් වෙලා තිබුණා.

"මට මුකුත් එපා හිමායා.. ඇත්තටම මෙහේ එනව කියල ඔයා ඊයේ කොහේද ගියේ..?"

අහපු දේට ටිකක් වෙලා යනකන් මට උත්තරයක් හම්බ වුණේ නෑ. මහ ලොකු හුස්මක් හිමායාගෙන් පිට වෙන සද්දෙ මට ඇහුණා.

"මං මගේ බෝයි ග්‍රෙන්ඩ් බලන්න ගියා ස්පුන්.."

"බෝයි ග්‍රෙන්ඩ්...?"

එහෙම නම් මං හිතුවා හරි.. හිමායාට බෝයි ග්‍රෙන්ඩ් කෙනෙක් ඉන්නවා. ඒත් කෙල්ල ඇයි ඒ ගැන මට කිව්වේ නැත්තෙ..

"ඔයාට බෝයි ග්‍රෙන්ඩ් කෙනෙක් ඉන්නව කියල මං දැනන් හිටියේ නෑනෙ හිමායා.. ඔයා ඇයි මට ඒ ගැන නොකිව්වෙ.. මං ඔයාගේ හොඳම යාලුව නේද..? හොඳම යාලුවොන්ට තමන් ලඟ තියෙන ආදරණීය දේවල් හංගන්න හොඳ නෑ.. එතකොට හොඳම යාලුවොන්ට දුක හිතෙනවා.."

"අ.. අනේ සොරි ස්පුන්.. මං.. මං ඒක හිතල කරපු දෙයක් නෙමෙයි.. ඒත් ඉතිං මං කොහොමද ඒ ගැන ඔයාට කියන්නෙ..?"

"ඇයි.. ඔයාගෙ බෝයි ග්‍රේන්ඩ් ගැන අහන්න මං සුදුසු නැද්ද..?"

"දෙයියනේ.. මේ ළඟක හිටිය නම් මං ඔයාගෙ කටට ගහනවා.. ඔයා මොනවද ඔය අහන්නෙ.. මං ඔයා ගැන කවදාවත් එහෙම හිතන්නෑ ස්පුන්.."

"එහෙනම් ඇයි ඔයා ඒ ගැන මට නොකිව්වේ..?"

"කියන්න තරම් දෙයක් එතන නෑ ස්පුන්.."

"ඒ කියන්නෙ..?"

"මං එයාට ආදරෙයි කියලා එයා දන්නෙ නෑ ස්පුන්.. ඒත් මට එයාව නොදැක ඉන්න බෑ. මං කොහොම හරි දවසකට එක පාරක් හරි ඒ සුදු මුණ බලන්න යනවා.. එයා නැති වුණෙත් මං මැරෙයි ස්පුන්.."

මලා.. ජෝන් බාස්ට දෙමු වැල් පාන් කිව්වලු.. හිමායා ලව් කියල කොල්ල දන්නෙ නෑ.. ඒ කියන්නෙ වැඩේ සිරියස්.. දැන් මේ ප්‍රශ්නෙට කොහොමද ස්පුන් මැදිහත් වෙන්නෙ..?

"ඔයා වෙනුවෙන් මට කරන්න දෙයක් තියෙනවද හිමායා.. කියන්න.. මං හිහිත් ඒ බෝයිව හම්බ වෙන්නද..? වර්ෂා ආන්ටි එක්ක නම් මට ඔය ගැන කතා කරන්න පුළුවන්.."

"එපා ස්පුන්.. ඔයා උදව් කරන්න හැදුවට තැන්ක්සු.. ඔක්කෝටම කලින් මං එයා ගැන තව හොයාගන්න ඕන.. එයාට ගර්ල් ග්‍රේන්ඩ් කෙනෙක් ඉන්නවද දන්නෙත් නෑනෙ.. එහෙම උනොත් නම් මට මැරෙන්නයි වෙන්නෙ.."

ටිකකින් හිමායා ෆෝන් එක තිබ්බා. කෙල්ලත් ඉඳලා ඉඳලා එහෙනම් ලව් කේස් එකකට අත ගැහුවා. හැබැයි ඉතිං මොනව නැතත් කොල්ලා සිරාවටම හැන්ඩ්සෙක් වෙන්නැති. මොකද හිමායා කැමති ලස්සන සුදු කොල්ලොන්ටනෙ.

මං ෆැක්ටරියට යනකොටත් අප්පච්චි ඇවිල්ල තිබුණෙ නෑ. අප්පු මොකක් හරි බාල්දියක් පෙරල ගෙන තිබුණොත් අබ සරණං තමයි.. හැම ප්‍රශ්නෙකටම උත්තරේ ස්පුන්ට තමයි දෙන්න වෙන්නෙ.. වෙනදට මං ෆැක්ටරි එකට එනකොටම ඉස්සරහට දුවගෙන එන ජයතිස්ස පේන්න හිටියෙ නැති හින්ද මට අමුත්තක් දැනුණා. වෙනදට අඩුම ගානෙ මේ ටයිම් එකට කොර්ඩෝ එක හරියෙවත් ඉන්නවනෙ. සාක්කුවේ තිබ්බ යතුරු කැරල්ලෙන් ඔෆිස් රූම් එකේ දොර ඇරල මං කාමරේට ඇතුල් වුණා. කලින් දවසක කාමරේ ඇතුලෙන් ආපු සිගරට් ගඳ යාන්තමට වගේ අදත් මගේ නහයට දැනුණා. ඊයෙ හොඳට වහල ගිය කාමරේ ඇතුළට සිගරට් ගඳක් ඇතුල් වුණේ කොහොමද කියන ප්‍රශ්නෙ ඔලුව වහගනිද්දි මං ලොකු කුෂන් පුටුවේ වාඩිවුණා.

මේක නම් කොහොමටවත් වෙන්න පුළුවන් දෙයක් නෙමෙයි.. මෙතන මොකක් හරි අවුලක් තියෙනවා.. මං මේසෙ අයිනෙ තිබ්බ බෙල් එක එබුවා.

"පුංචි මහත්තයා උදෙන්ම ඇවිත්..?"

ජයතිස්සගෙ හිනා මුණ වීදුරු දොර තල්ලු කරගෙන මතුවුණා.

"අර සිගරට් ගෙ අදත් කියෙනවා.."

"හප්පොව්වියේ.. ඔව්මනෙ මහත්තයෝ.. එදාටත් වැඩිය සැරට එනවා.."

මුණ පුරවලා තිබ්බ හිතාව ජයතිස්ස ගාවින් වාණ්පවෙලා ගියා. කිසිම දෙයක් හිතාගන්න බැරි ගතියක් ඒ වියපත් මුණට ආවා.

"මැනේජර් ඇවිල්ල ඉන්නවද..?"

"නෑ මහත්තයෝ.. මිනිහට සනීප නෑ කියල කෝල් එකක් දීලා තිබුණා.. මමත් ටිකක් හොයල බැලුවා.. ආරංචි උනේ නම් දෙයියන්ගෙ ලෙඩ හැදිලා කියලා.."

"එහෙනම් ඉතිං මැන්ට ගෙයින් එළියට බහින්න විදියක් ඇත්තෙ නෑනෙ.. ඇත්තටම මේක නම් හිතාගන්න බැරි දෙයක්.."

"ඒ.. ඒ.. කිව්වෙ මහත්තයෝ.."

ජයතිස්ස තවත් ටිකක් මට ප්‍රේමය. ඒ ඇස් වල පිරිලා තිබුණෙ දැඩි විමසිලිමත් බවක්.

"මට පෙන විදියට මේ කාමරේ මොකක් හරි ලොකු විශේෂත්වයක් තියෙනවා.. හුභාක් වෙලාවට මට හිතෙන දෙයක් තමයි මං හවස ඕෆ් වෙලා ගියාට පස්සෙ මේ කාමරේට කවුරුහරි එනවා කියනෙක.."

"කතාව ඕක නම් මං රැට මේ කාමරේ නැවතිලා ඉන්නම් මහත්තයෝ.. මට ඔය මේසයක් යටින් හැංගිලා ඉන්න බැරියැ.."

මොකද මහත්තයා කියන්නෙ..?"

"කියන්න ඒ තරම් දෙයක් නෑ ජයතිස්ස.. මං මේ කල්පතා කරේ මං ඉන්නවද ජයතිස්සව තියනවද කියලා..?"

"මං ඉන්නම් මහත්තයෝ.. අනික මෙනතට මොකෙක් එතවද දන්නෙ නෑනෙ.. මහත්තයා නිකං කරදරේ වැටෙන්නෙපා.. මං ඒ හැම දෙයක්ම බලාගන්නම්.. මහත්තයා හිටියොත් අනතුරක් වුණත් වෙන්න පුළුවන්.."

ජයතිස්ස කතා කරේ සැහෙන අවංකකමකින් කියල මට තේරුණා. මිනිහා උවමනාවටත් වැඩිය මං ගැන කරදර වෙනව කියලා මට දැනුණා.

"මගේ ජීවිතේ ගැන මට බයක් නෑ ජයතිස්ස.. මං ඕනම දේකට රෙඩ් මිනිහෙක්.. හරියට අර එනජයිසර් බැටරියෙ මිට්ටා වගේ.. හැබැයි එක දෙයක් කියෙනවා.."

මං ජයතිස්ස දිහාට වම් අතේ දබරැහිල්ල දික් කරා.

"මේ ෆැක්ටරි එකේ වැඩ කරන භාරසිය තිස්තුන්දෙනා ගෙන්ම මං විශ්වාස කරන්නෙ ජයතිස්සව විතරයි. මීට පස්සෙ මගේ හැම වැඩකටම මං උදව් ගන්නෙ ජයතිස්සගෙන් විතරයි. තව ඉස්සරහට ජයතිස්සගෙන් මට හුභාක් උදව් ගන්න වෙයි. ඒක හන්ද අර මං මුලින් කිව්ව විශ්වාසෙ දිගටම තියාගන්න ජයතිස්ස දැනගන්න ඕන තේරුණාද..? මොනම හේතුවක් හින්දවත් ඒ විශ්වාසෙ කඩන්න බෑ.. මොකද මං කවදාවත් මට ද්‍රෝහි වෙන කෙනෙකුට සමාවක් දෙන ජාතියෙ මිනිහෙක් නෙමෙයි.."

ජයතිස්ස කිසිම දෙයක් කිව්වේ නෑ. මේසේ ළඟට තවත් විකක් ලංවෙලා මගේ අත් දෙකම අල්ලලා ඉඹ ගත්තා.

"පුංචි මහත්තයට ද්‍රෝහිකමක් කරොත් මට හෙණ ගහයි.. මං පුංචි මහත්තයා වෙනුවෙන් ඕනම දෙයක් කරනවා.. පුංචි මහත්තයා වගේ මමත් මගේ ජීවිතේට බයක් නෑ. මං මගේ මැරව්ව අම්මාපල්ල කියල දිව්වනවා.. මං මහත්තයගෙ විශ්වාසෙ කඩන්නෙ නෑ.. ඒ වගේම මහත්තයටත් කරදරයක් වෙන්න දෙන්නෙත් නෑ.. මං මගේ ජීවිතේ දිල හරි මහත්තයව ආරක්ෂා කරනවා.."

ජයතිස්සගෙ ඇස් දෙක තෙත්වෙලා තිබුණා. මං මුලින් කිව්ව දේවල් මිනිහට බර වැඩි වෙන්නැති කියලා මට හිතුණා.

"මැරව්ව මිනිස්සු අල්ලලා ලේසියෙන් දිව්වන්නෙ නෑ මහත්තයෝ.. ඒත් මං දිව්වා.. මගේ ජීවිතේ මං වැඩියෙන්ම ආදරේ කරපු මගේ දුප්පත් අම්මව අල්ලලා මං දිව්වා.. ඒ හින්ද ඒ දිව්වුමේ බලෙන් වැඩියි.. මගේ ලෝකෙ, මාව වැඩියෙන්ම සංතෝසෙන් තියපු ඒ අහිංසක ගැණිගෙ ආශිර්වාදෙන් දැන් පුංචි මහත්තයට ලැබෙයි.."

තවත් කියන්න හුභාක් දේවල් තිබුණත් ඒ හැමදේම හිතේ තියාගෙන ජයතිස්ස කාමරෙන් ගියා. ජයතිස්ස අත්තිමට කියපු වචනවලින් මගේ ඇසුත් තෙත්වෙලා තිබුණා. ජයතිස්සගෙ පවුලෙ තොරතුරු විකක් හොයල බලන්න ඕන කියලා මං හිතාගත්තෙ ඒ වෙලාවෙමයි. ජයතිස්සගෙ අම්මා නැතිවුණේ මොනව වෙලාද කියලත් ඒ එක්කම බලනව කියලා මං හිතා ගත්තා.

දවසෙ කරන්න තියෙන හැම වැඩක්ම පැත්තකට දාල මං ඔරිස් කාමරේ ඇතුලෙ හොඳ හෝදිසියක් දැමීමා. කවුරු හරි මේ කාමරේ ඇතුළට එනව නම් මේ කාමරේ මොකක් හරි වැදගත් දෙයක් තියෙන්න ඕන. ඒත් ඉතිං කවුරු හරි, කොහොමද මේ කාමරේ ඇතුළට එන්නෙ.. යතුරු තියෙන්නෙ මගේ අතේනෙ. මගේ ඔළුවෙ තිබ්බ මහ විශාල ප්‍රශ්නයක්.. මේ ප්‍රශ්නෙට උත්තර හොයන්න නම් කාමරේ ඇතුළට වෙලා මුළු රැයක් ඇහැරගෙන ඉන්න වෙනවා. ලොකු කල්පනාවක ගිලිල හිටපු මගේ හිත ඒ කල්පනාවෙන් උඩට ආවෙ ලෝන් එක රිත්ග් වෙන සද්දෙන්.

"හෙලෝ..."

"කොහොමද ඉතිං..? අයිම් ජෙතිගර්.."

ලෝන් එකේ එහා පැත්තෙන් ජෙතිගර්ගෙ සංගීතමය කටහඬ ගලාගෙන ආවා. මේකි දැන් කෙලින්ම මාව අඳුනගන්නවනෙ. මේ වැඩෙත් ලෙඩක් වෙන පාටයි. ඒත් ඉතිං කරන්න දෙයක් නෑ..

"වරදක් නෑ.. මං හිතුවෙ මාව අමතක වෙලා ඇති කියලා.."

"ආනේ.. ඇයි ඔයා එහෙම හිතුවෙ..?"

"නෑ ඉතිං.. එදා ඔයා ලෝන් එක තිබ්බෙ ආයෙ ගන්නම් කියලනෙ.. ඔයා විහිලුවටවත් ගත්තෙ නෑ. අතික ඉතිං ලොකු මහත්තයත් එක්ක මිස්ගෙ ලොකු දැන හැඳුනුම්කමක් තියෙද්දි මං වගේ පුංචි මිනිහෙක් ඒ හිතුව වගේ හිතන්නවත් හොඳ නෑ. ඒ හිතන එක පවා මට බර වැඩියි. මිස් එක්ක කතා කරන්න, මිස්ව ආශ්‍රය කරන්න මට හිනෙකින්නවත් බෑ.. ඒකයි.."

"මොනව නැතත් ඔයා හිතට වදින්න කතා කරන්න දන්නවා.. ඔයා කියන දේවල් හිත පතුළටම ගිහිල්ලයි නතර වෙන්නෙ.. ඇත්තමයි.. මං ඔයා කතා කරන ස්ටයිල් එකට ආසයි.. මං මට කවුරුවත් ඔය විදියට කතා කරල නෑ.."

"වෙන්න ඇති මිස්.. ඒත් මං කිව්වෙ ඇත්ත.. සමහර වෙලාවට මිස් එක්ක මෙහෙම කතා කරා කියලා දැනගත්තොත් ලොකු මහත්තයා මාව සිංහ පැෂන් එකෙන් එළියට දාවි.."

"ඒ දැන ගත්තොත්තෙ.. මං හිතන්නෑ එයා කවදාවත් මං ඔයත්තෙක්ක කතා කරනව කියලා දැන ගනිව් කියලා.. අනික දැන ගත්තත් ඔයාට කරදයක් වෙන්න මං ඉඩ තියන්නෑ.."

"මිස් කොහොමද එහෙම ගැරන්ටි කරන්නෙ..? ලොකු මහත්තයාගෙ කේන්තිය කොයි තරම් ද කියල මිස් දන්නව ඇතිනෙ.."

මං කියපු දේට උත්තර විදියට එහා පැත්තෙන් ගලන් ආවෙ සීනුවක් හෙලවෙනව වගේ ඇහුණ සොළුරු හිතා හඬක්. මොනව නැතත් ජේනිටර්ගෙ හිතාව නම් හුඟාක් ලස්සන ඇති කියලා මට හිතුණා.

"මිස්ටර් අශෝක්ගේ කේන්තියෙන් මට වැඩක් නෑ.. මං ඒ දේ ගණන් ගන්නෙත් නෑ.. කොහොම උනත් මට ඔයාව ඉක්මනටම හම්බවෙන්න ඕන.. මොකද කියන්නෙ..?"

"මාව..?"

"ඔව්.. ඔයාව තමයි.. ඇයි මාව හම්බවෙන්න එන්න බයද..?"

ස්පුන් කියල කියන්නෙ යකෙකුටවත් බය කොල්ලෙක් නෙමෙයි.. එහෙම බය වුණා නම් යක්කු ඉන්දේද්දිම මේ විදියට සොහොනෙ ගෙවල් හදන්නෙ ට්‍රයි කරන්නෙ නෑ.. අනිත් දේ තමයි මං මගේ ජීවිතේ සමානව ආදරේ කරපු අම්මගෙ හඳ පලුවක් වගේ සුදු මුණ ඇස් ඉස්සරහම මැටිලා පෙනුණ එක.. ඔයාගෙ සන්නේසෙ වෙනුවෙන් මේ ස්පුන් ඕන තරකාදියකට අඩිය තියනවා අම්මෙ..

"ස්පුන්.."

අප්පච්චිගෙ ගාම්භීර කටහඬ මගේ ඔපිස් කාමරේ ඉස්සරහයින්ම ඇහෙද්දි මං ඔලුව ඉස්සුවා. මෙව්වර වෙලා මං කතා කරපුව, අප්පච්චි අහගෙන ඉන්න ඇති කියල ඒ මුණ දිහා බලපු ගමන්ම මට හිතුණා.

"අප්පච්චි දැන් ද ආවෙ..?"

එන්න කියෙන ප්‍රශ්නෙ මග ඇරල මං ඇහුවා.

"මං ආපු වෙලාව ඔයාට වැදගත් වෙන්නෑ ස්පුන්.. ඔයා නියම වෙලාවට ඔපිස් එකට එන්න.. එතකොට මං එන නේන එක ප්‍රශ්නයක් වෙන්නෑ.. තේරුණාද..?"

මේසෙට අත් දෙකම තියල තද කරල අප්පච්චි මගේ මුණට එබුණා. ඒ ඇස්වල තිබ්බෙ අමුතු එළියක්. හරියට මං මහ වැරද්දක් කරල වගේ. ඒ කියන්නෙ මට අප්පච්චිගෙන් සාමාන්‍ය ප්‍රශ්නයක්වත් අහන්න බැරිද..?

"අප්පච්චි ආපු වෙලාව මට වැදගත් වෙන්නැ කියල අප්පච්චිම කියනව නම්, මං ආයෙ ඒ වගේ ප්‍රශ්න අහන්නැතුව ඉන්නම්.. හරිනෙ.."

කැරකෙන රවුම් පුටුවෙ මං රවුමක්ම කැරකැව්ලා ආයෙත් අප්පච්චිගෙ මුණ දිහා බැලුවා. තවත් මොනව හරි මගෙන් කියවෙයි කියල වගේ හැඟීමක් ඒ රවුම් මුණෙ සටහන් වෙලා තිබුණා.

"අද දහයමාරට ඩිරෙක්ටර් බෝඩ් එකේ රැස්වීමක් තියෙනවා.. අනිවාර්යයෙන්ම ඒකට සහභාගී වෙන්න.."

"අප්පච්චි එන්නැද්ද..?"

"මං කලිනුත් කිව්වනෙ මං එන නේන එක ඔයා ප්‍රශ්නයක් කර ගන්නෙපා කියලා.. ඔයා, ඔයාට පවරපු දේවල් විතරක් කරගෙන යන්න.. අනික මං ප්‍රසාද්ධත් ඔය මිටින් එකට සහභාගී වෙන්න කිව්වා. මෑන් හොඳ දක්ෂතාවයක් තියෙන කොල්ලෙක්. මිනිහත්තෙක්ක එකතු වෙලා ඔයා මේ ආයතනය දියුණු කරන්න ඕන.."

ඒ පාර මෙකාක්ද මේ වෙන්න යන්නෙ.. ඒ අලගොඩුවව මෙනෙත්ට මොකටද..?

"මෑන්ට දක්ෂතාවයක් තියෙන්න පුළුවන්. ඒත් මට මිනිහව දිරවන්නෙ නෑ. මිනිහගෙ මොකක් හරි යටිතැට්ටු වැඩක් තියෙනවා.. අප්පච්චි හොඳට හොයල බලලද ප්‍රසාද්ධ ජොයින්ට් කරගත්තෙ..?"

"ප්‍රසාද්ධෙ ප්‍රශ්නයක් මෙනන නෑ ස්පුන්.. ඔයාට අදාල දේ විතරක් කරන්න.. අනික ප්‍රසාද්ධ වැඩට ගත්තෙ මම.. ඒ ගැන ඔයාට ප්‍රශ්නයක් තියෙන්නෙ බෑ.. ඔයාට ප්‍රසාද්ධ දිරව්වෙ නැති වුණාට මට මිනිහ දිරවනවා.. ඒ ඇතිනෙ.."

අප්පච්චි ආපහු හැරුණා. ඒත් අප්පච්චිට ලේසියෙන් හැරල යන්න මගේ හිත ඉඩ දුන්නෙ නෑ.

"අප්පච්චි.."

කාමරෙන් එළියට තියපු අඩිය අප්පච්චි එහෙම්ම නවත්ත ගත්තා.

"ඔයා මං ගැන කොහොම හිතනවද කියල මං දන්නෙ නෑ.. ඒත් මං එක දෙයක් දන්නවා.. ඒ තමයි වෙන තාත්තල, පුතාලට වැඩිය ඔයයි, මායි ඇතයි කියනෙක.. කොටින්ම අපි දෙන්නා අතරෙ හිතාගන්න බැරි පරතරයක් තියෙනවා අප්පච්චි.. ඔයා කවදාවත් ඔයාගෙ ලෝකෙට මට ලංවෙන්න දුන්නෙ නෑ.. මට විතරක් නෙමේ අම්මටත්.."

"අම්මා ගැන කතාවක් මෙනෙන්නට ඕන නෑ ස්පුන්.. ඔයා, ඔයා ගැන විතරක් කතා කරන්න.. අම්මට, අම්මා ගැන කතා කරන්න ඕන නම් මගෙන්තෙක්ක කතා කරාවි. ඔයා අම්මව නියෝජනය කරන්න යන්නෙපා.. අනික කියන දෙයක් ඉක්මනට කියන්න.. මං හුභාක් වැඩ තියෙන මනුස්සයෙක්.. ඔයාට වගේ රස්තියාදු ගහන්න වෙලාවක් මට නෑ.."

'රස්තියාදු ගහන්න වෙලාවක් නැති වුණාට කොහේවත්

ඉන්න වේස ගැනියෙක් ගාවට යන්න නම් අප්පච්චිට වෙලාව කියෙනව නේද.. කියල අහන්න මගේ කට ඇරුණා. ඒත් මේ ඉවසුව වගේ තවත් ටිකක් ඉවසපං කියලා මගෙ හිත මාව කුල් කරල දැම්මා. ගේම තව ඉස්සරහට ගෙනියන්න ඕන නම්, තුරුම්පු ටික නොගහ කියාගන්න ඕන. එහෙම නැතුව ඉස් - ඉස්සෙල්ලම තුරුම්පු ගහලා නෝන්ඩි වෙන්න මට බැ.. ඒ ඇත්ත තත්වේ මං තේරුම් ගත්තා.

"අම්මා කවදාවත් අම්මා ගැන කතා කරන්නෙ නෑ අප්පච්චි... ඔයා අම්මා ගැන බලනව මදි.. අම්මා ඔයිට වැඩිය ඔයාගෙ ආදරේ බලාපොරොත්තු වෙනවා.."

"ස්පුන්.."

අප්පච්චිගෙ කටහඩ මහා සද්දෙට එක පාරටම ඇහුණා. මගේ කාමරේට ටිකක් එහායින් වැඩ කර කර ඉඳපු කෙල්ලො හත් අට දෙනෙක් කන්න වගේ මායි, අප්පච්චියි දිහා බැලුවා.

"ඔයාට අම්මද කිව්වේ මට ඔහොම කියන්න කියලා.. හොඳයි අද ගෙදර ගියහම මං බලාගන්නම්කො.. අද තමයි ඒකි මගෙන් නැත්තටම නැතිවෙන්නෙ.. ආව මෙතන මට උපදෙස් දෙන්න.. කාලකණ්ණි බැල්ලි.."

අප්පච්චිගෙ අන්තිම වචන දෙකෙන් මගේ රතු කට්ට පුපුරලා ගියා. ඒත් සිංහ පැමන් එක ඇතුලෙදි ජරාව නාගන්න ඕන නෑ කියන හැඟීම තත්පරේට දෙකට මගේ හිතට ආවා.

"පහුගිය දවස් ටිකේ හිම්ප්පි වගේ ඉඳගෙන එහෙනම් මේක

වෙන්නැති කල්පනා කරන්න ඇත්තෙ.. ඔයා හොඳට මතක කියාගන්න ස්පුන්.. මොන දේ උනත් ඔයා ඉන්න ඕන මගේ පැත්තෙ.. ඔයා මගේ.. ඒ දේ කවදාවත් වෙනස් වෙන්න බැ.. තේරුණාද..? එහෙම වෙනස් වෙන දවසට මං මේ හැම දෙයක්ම විනාශ කරල දානවා.. ඒ විනාශ වෙන ගොඩට ඔයාගෙ අම්මත් අනිවාර්යයෙන්ම එකතු වෙනවා.."

පිස්සුවෙන් වගේ කියාගෙන කියාගෙන ගිහිල්ලා අප්පච්චි හති ඇරියා. ඒ මහත මුණෙ තිබ්බේ මහ විශාල විඩාබර බවක්. ඒ මුඩි එක එහෙම්ම කියාගෙන අප්පච්චි ඊළඟ තත්පරයෙ පිටවෙලා ගියා. ඔය විදියට ගියොත් අද ගෙදර ගිහින් මොන ජංජාලයක් වෙයිද දන්නෙත් නෑ.. අප්පච්චි ගිහින් අම්මව මරාගෙන කාට්ටු කියන ප්‍රශ්නෙ මගේ හිතට වද දුන්නා. චීදුරු දොරට එළියෙන් කතා කර කර ඉඳපු කෙල්ලො ටික කුටු කුටු ගතා හිනාවෙනවා මං දැක්කා. මුට වැඩ නැතුවද මංදා.. මං චීදුරු දොර ඇරගෙන එළියට ආවා. එතකොටයි මං දැක්කෙ ප්‍රසාද හීන්වැල්ල අර කෙල්ලොන්ට ටිකක් එහායින් ඉඳගෙන පෙරේතයෙක් වගේ බලන් ඉන්න හැටි. කෙල්ලො ටික හැසිරෙන හැටියෙන් නම් මුත් එක්ක සැහෙන්න කනෙක්ෂන් එකක් කියෙන පාටයි. එක පාරටම මුං කට්ටිය ළඟට ගිහිල්ල බලනවද එහෙමත් නැත්නම් ආපහු රුම් එකට යනවද කියල මට හිතාගන්න බැරිවුණා. මොකද දැන් සිංගකට කලින් ජයතිස්ස කිව්වේ මුට දෙයියන්ගෙ ලෙඩ හැදිලා කියලා.. එහෙම එකා කොහොමද දවස් දෙක තුනෙන් වැඩට ආවේ.

"ප්‍රසාද.."

මගේ සිද්දේට කෙල්ලො රංචුව විතරක් නෙමේ..
මැනේජර්කාරයක් ගල් වුණා. උංට එක පාරටම හිතාගන්න
බැරිවුණා මගේ කටහඬ ආවෙ කොහෙන්ද කියලා..

"සර්.."

"දහයමාරට බෝඩ් මීටින් එකට ලැස්ති වෙනවා.."

"මං ආවට කමක් නැද්ද සර්..?"

මැනේ නෝන්ඩියට වගේ ඇහුවා. මු හදන්නෙ කෙල්ලො
ඉස්සරහ මාව අවුස්සන්න කියල මට තේරුණා.

"ඇයි මීට කලින් තමුසෙ ජීවිතේටවත් බෝඩ් මීටින් එකකට
ඉඳල නැද්ද..?"

අපිට ටිකක් එහායින් ඉඳපු කෙල්ලො හත් අට දෙනාට
විකිස් ගාලා හිතා ගහක් ගලාගෙන ගියා. මං උං දිහා කෙලින්ම
බැලුවා. එතන ඉඳපු කෙල්ලො හත් අට දෙනාම එකෙකුට
එකෙක් දෙවෙනි වෙන්නැතිවෙන්න ලස්සනයි කියලා මං දැක්කා.
මෙව්වර ලස්සන කෙල්ලො අපේ ෆැක්ටරියෙ ඉන්නවද කියලා
මට හිතාගන්න බැරිවුණා. ප්‍රසාද්කාරයක් සෙවල කාක්කා වගේ
මෙනන පැණි පෙරාගෙන ඉන්නව ඇත්තේ මේ හින්ද වෙන්න
ඕන. ඒකෙ ආයෙ හෝදන්න දෙයක් නෑ.. මගේ කතාවත්තෙක්කම්
ප්‍රසාද් කාරයා හීන් නූලෙන්ම ඡේප් උනා.

"ඔයාලට වැඩ නැද්ද..?"

කොන්ඩේ දිගටම වටලා තිබ්බ ලස්සනම කෙල්ල ගෙන්

මං ඇහුවා. ඒකිගෙ මුණ රෝස පාටයි.

"ප්‍රසාද් මහත්තයා අපට එන්න කියලා තිබුණ සර්.. අපි
ඒකයි ආවෙ.."

"හොඳයි.. ඔයාල යන්න.."

රෝස පාට කෙල්ල මං දිහා අමුතු විදියට බලලා ආපහු
හැරුණා. අනික් කෙල්ලො ටික ඒ වෙනකොට මැමින් අස්සට
ගිහිනුත් ඉවරයි.

බෝඩි මිටින් එකේදී ඒ තරම් දෙයක් බහ කෙරුණේ නෑ. සාම්ප්‍රදායක විදියට වෙලාව ඔහේ ගෙවිල ගියා. විශේෂත්වය වුණේ මිටින් එකට එන්නෑ කියපු අප්පච්චි මිටින් එක මැද්දේදී ආපු එක. ඒ වගේම මං හිතුවට වැඩිය වැඩි වගකීමක් මැනේජර් වුණු ප්‍රසාද්ගෙ කර උඩට අප්පච්චි දැමීමා. කොටින්ම පිටරටට යවන්න කියෙන රෙදි තොග හැම එකක්ම වගේ ප්‍රසාද්ගෙ අධීක්ෂණය යටතට දැමීමා. ඒ හැම වගකීමක්ම අප්පච්චිගෙ කතාවෙන් කර උඩට පැටවෙද්දී ප්‍රසාද් තද පොරක් වගේ කෙලින්ම මං දිහා බැලුවා. මමත් කෙරුවෙ කෙලින්ම මැත් දිහා බලන් ඉඳපු එක. මුල්ම දවසෙ හම්බ වුණාට පස්සෙ 'හැප්පිල බලමුද' කියල මිනිහගෙ ඇස් දෙකේ ලියවෙච්චි වචන දෙක අදත් අවුලක් නැතිවම ලියවිලා තියෙනව මං දැක්කා. උඹ එහෙනම් තාමත් ගේම අතූරල නෑ.

"ස්පුන්.. මං අද ගෙදර එන්න පරක්කු වෙනවා.. ඔයා

හවස කලින් යන්න.."

බෝඩි මිටින් එක ඉවර වෙලා මැනේජර් ඉස්සරහම අප්පච්චි මට කිව්වා.

"මටත් අද වැඩ වගයක් තියෙනවා අප්පච්චි.."

"කොහෙද ෆැක්ටරි එකේද..?"

"නෑ එළියෙ.. ඒක හින්ද මං කොහොමත් තුන, තුනාමාර වෙද්දි යනවා.."

මැනේජර්ට ඇහෙන්න මං කිව්වා. ඒ වෙනකොටත් මගේ ඔලුවෙ තිබ්බෙ වෙනත්ම අදහසක්. මං කෙලින්ම නෑ කියල දැන ගත්තහම මගේ රුමි එකට රිංගන එකා අවුලක් නැතුවම රිංගයිනේ.. හැබැයි ඉතිං මොන දේ උනත් ඔය මොනවම හරි යටිකුට්ටු වැඩක් වෙනව නම් වෙන්නෙ මැනේජර්කාරයගෙ අනුදැනුම යටතෙ කියන එක නම් බුදු ළුවර්.. ඒකෙ ආයෙ හෝදන්න දෙයක් නෑ. මං කිව්ව දේට අප්පච්චි මුකුත්ම කිව්වෙන් නෑ.. ප්‍රසාද් කාරයත් එක්ක මොනවදෝ කුටු කුටු ගහා ෆැක්ටරි එක ඉස්සරහ පැත්තට ගියා. ඒ යන ගමනුත් අප්පච්චිට හොරෙන් මැත් මගේ දිහාට 'හැප්පිලා බලමුද' බැල්ම දැමීමා. කමක් නෑ.. දැනට ඔහොම යංකෝ.. හොඳ හොඳ සෙල්ලම් තියෙන්නෙ එලිවෙන ජාමෙටලුනේ.. අපි එලිවෙලාම හොඳට නටමු..

හරියටම හවස තුනයි විසිපහ වෙද්දි මං ෆැක්ටරියෙන් පිටවුණා. උදේ අප්පු යවපු මිෂන් එක මොනව උතාද දන්නෑ..

හැබැයි අවුලක් වෙලා නෑ කියනෙක නම් බුදු ළුවර්. මොකද අප්පච්චිවත්, ජෙතිගර්චත් අවුල්වෙලා හිටියෙ නෑනේ. ඒත් මට කිබුණු ප්‍රශ්නෙ අප්පච්චි ඇයි ජෙතිගර්ගෙන් ආපු කෝල් එක ගැන මගෙන් ඇහුවේ නැත්තෙ කියනෙක.. මං කතා කෙරුවේ අප්පච්චි ගැන කියල අප්පච්චිට තේරුණේ නැතුවද.. එහෙමත් නැත්නම් නොතේරුණා වගේ රහපාන්න හදනවද කියල මට හිතාගන්න බැරිවුණා. සමහර විට කතා කරේ කවුද කියල අප්පච්චිට හිතාගන්න බැරිවෙන්නැති.. ඇත්තටම ඒක තමයි වෙන්න ඇත්තෙ.. නැත්නම් අප්පච්චි ඔයට වැඩිය අප්පච්චි යනවා.

"අලි වැඩෙනෙ පුංචි මහත්තයෝ උනේ..?"

ගේට්ටුවෙන් ඇතුළට බයින් එක දාන්න හම්බ උනේ නෑ.. දත් කිස්දෙකම එළියට දාගෙන අප්පු මං ඉස්සරහට ආවා.

"අවුලක් නෑනෙ.."

බයින් එක නවත්තල විලාඩ් අඹ ගහ යට කොන්ක්‍රීට් බංකුව යටට යන ගමන් මං ඇහුවා. ඒත් අප්පු මුකුත් කතා කෙරුවේ නෑ.

"ඉතිං මොකද උනේ කියපං..?"

"පුංචි මහත්තයට කියන්න.. මං උදේ පාන්දරම ලොකු මහත්තයගෙ වාහනේට නැගල පස්සෙ සිටි එක යට හැගුනා. මගේ අප්පොච්චියේ.. ඒ සිටි එක අස්සෙ ඉඳගෙන මං විඳුපු දුකක්.."

හරි බං.. වෙච්ච දේ කියපං.. ඔය ආරලු බුරලු නවත්තල

අවශ්‍ය දේ විතරක් කියපං.. උඹත් හරියට අර නයි අරින සයිමන් වගේනේ.."

"මාව සයිමට සමාන කරන්නෙපා පුංචි මහත්තයෝ.. මගේ ලේ කෝප වෙනවා.. පිත එළියට එනවා.."

"මේ අප්පු.. මං ඉස්සෙල්ලත් කිව්වා.. තව ටිකක් වෙලා ගියොත් උඹේ පිත මමයි එළියට ගන්නෙ.. තේරුණාද..? අම්මා එළියට එන්න කලින් කියන මගුලක් කියපං යෝදයෝ.."

අප්පුගෙ වම් අතින් ඇදල අරගෙන මං බංකුවෙන් වාඩි කරව ගත්තා.

"දෙකට තුනට නැමිලා මං ඇඹරිලා ඉන්දේදි ලොකු මහත්තයා වාහනේ එලවගෙන එලවගෙන ගියා. හුභාක් දුර ගියා. නැමිල ඉඳල අමාරු හින්දම ඕන දෙයක් වෙන්න කියලා මට හිටගන්නත් හිතුණා. කොහොම හරි පැය බාගෙකින් විතර මාලිගාවක් වගේ ලොකු ගෙයක් ළඟට වාහනේ තතර වුණා. ලොකු මහත්තයා වාහනෙන් බැහැල ඉස්සරහට ගියා. මම හෙමින් සීරුවේ ඉස්සිල බැලුවා. අනේ පුංචි මහත්තයෝ.. මහත්තයා කිව්වට විශ්වාස කරනෙකක් නෑ.. වැඩිම උනොත් අවුරුදු විසිපහක් ඇති. රූප රාජ්‍යයක් වගේ ලස්සන කෙල්ලෙක් ඇවිත් අපේ ලොකු මහත්තයව බදාගෙන ඉම්බා.. ඊට පස්සෙ දෙන්නම අත්වලින් අල්ලාගෙන ගේ ඇතුළට ගියා. මම හෙමින් සීරුවේ සිටි එක යටින් එළියට ඇවිත් වෙන්නෙ මොකක්ද කියල බලාගෙන හිටියා.."

"කෙල්ලගෙ නම මොකක්ද..?"

හැම දෙයක්ම කියල ඉවර වුණාට පස්සෙ මං ඇහුවා. අප්පුගෙ ඇස් දෙක තත්පරේට දෙකට නළලට ගියා. ඕන්න.. මැත් කල්පනා කරනවා..

"මේ දිව අග තියෙනව පුංචි මහත්තයෝ.. එළියට එන්නැනෙ.."

"ලොකු මහත්තයා මොනවා කියාගෙනද කෙල්ල හම්බවෙන්න ගියේ..?"

"අයි ලඩේ යකෝ කියලා.."

"මොකක්..?"

"ඒ කිව්වෙ එක තමයි මහත්තයෝ.."

"අයි ලව් යු කියලද..?"

"අන්න හරි.. අන්න හරි.. ඒක තමයි මට ඩිංගක් පැටලුණා.."

"කෙල්ලගෙ නම ජෙතීද..?"

"අප්පට සිරි... හරියට හරි නෙන්නම්.. පුංචි මහත්තයා කොහෙමද දන්නෙ..?"

අප්පුගෙ ඇස් දෙක නළලටත් උඩට ගියා.

"පුංචි මහත්තයා හුභාක් දේවල් දන්නවා බං.. ඒවා උඹට වැඩක් නෑ.. ඊට පස්සෙ මොකද වුණේ..?"

අප්පපව්ව්ත් එක්ක යාලුවෙලා ඉන්නෙ ජෙනිගර්ම තමයි කියල තවත් තහවුරු වෙද්දි ගෙදරට වෙලා හිනිත් මැරි මැරි ජීවත්වෙන අම්මා ගැන මගේ හිතට ආවෙ මහ විසාල දුකක්.

වෙන ගැණියෙකුට තුරුල්වෙලා 'මං ඔයාට ආදරෙයි..' කියාගෙනම කාමරයක් ඇතුළට යන අප්පව්ව්ව ඇස් දෙකට දැක්කා නම් හෙම අම්මා, අම්මගෙ ජීවිතේට තියෙන ආසාව උනත් අතාර්ථි කියල මට හිතුණා. අවුරුදු විසි ගානක් වෙච්චි උස් මහත් වෙච්චි දරුවෙකුයි, තමන්ගෙ ජීවිතේටත් වැඩියෙන් තමන්ට ආදරේ කරන ගැණියෙකුයි ඉන්දෙද්දි තරුණ ගැණියෙක්ගෙ මායා දැලේ පැටලුණ අප්පව්ව්වගෙ අනාගතේ මොන වගේ එකක් වෙච්ච කියල මට හිතාගන්න බැරිවුණා.

"ඊට පස්සෙ තමයි හොඳම සෝත් එක වුණේ..?"

මුට නම් කියල වැඩක් නෑ.. සෝත් එක නෙමේ හරකො.. සීන් එක කියලා මං දවස් කියක් නම් කියල ඇතිද..?

"හරි.. මොකක්ද සෝත් එක.."

"ලොකු මහත්තයා ගේ ඇතුලට අර කෙල්ලක්කෙක්ක ගියාට පස්සෙ මං හෙමින් සීරුවෙ වාහනෙන් බැහැල ගේටි එක දිහාට දුවගෙන ආවා. පුංචි මහත්තයා කිව්වට විශ්වාස කරන්නෙ නෑ.. ගේටි එක ඉස්සරහ හිටියෙ කවුද කියල කිව්වහම.."

"කවුද..?"

"අර කලු බයික්කාරයා.. මිනිහා මාව ගණන් ගත්තෙත්වත් නෑ.. ගේ දිහාමයි බලන් හිටියෙ.. දැන් කතා කරාවි දැන් කතා කරාවි කියල මං බලන් හිටියත් මිනිහා කතා කරේ නෑ.."

"අප්පට හොඳටම මුවර්ද අර අපේ ගෙදරට ආපු බයික් කාරයමයි එතන හිටියෙ කියලා.."

"නැත්තං.. මට මිනිහව අදුනගන්න බැරිද..? ඒ ඇදුමමයි.. ඒ ඉස්ටෝල් එකමමයි.."

"ඉස්ටෝල් නෙමේ බං.. ස්ටයිල්.."

"අන්න හරි.. අන්න හරි.. මට ඕක හැමදාම පැටලෙනවනෙ මහත්තයෝ..."

අප්පුගෙ මුණට සිරියාවත්ත හිනාවක් ආවා. කව කවේ නැතුව මු හිනාවෙලා ඉන්නකොටත් ගතියක් තියෙනවා.

"රිට පස්සෙ මැන් යන්න ගියාද..?"

"ඔව් පුංචි මහත්තයෝ.. මගේ දිහා විහිලුවටවත් බැලුවෙ නෑ.. මං බස්සෙකේ නැගල ගෙදර එන්න ආවා.."

"උඔට දැන් ගේ තියෙන තැන මතකයිද..? මාත්තෙක්ක ගියොත් ගේ පෙන්නන්න පුළුවන් වෙයිද..?"

"අපොයි පුළුවන්.. අන්න ලොකු තෝතා කෑගහනවා.. මං කුස්සිය පැත්තට දුවල එන්නම්.."

අප්පු ගියාට පස්සෙ මං බයික් එකට හේත්තු වෙලා කල්පතා කරන්න ගත්තා. එතකොට මේ කලු බයික් කාරයට තියෙන ගනුදෙනුව මොකක්ද ජෙනිටර්ලගෙ ගේ ඉස්සරහ. සමහර විට මැන් ටලෝ කරන්නෙ අප්පව්ව්ව්ද දන්නෙන්නෑ.. ඒත් ඉතිං මැන් මාවත් ටලෝ කරනෙ. අපේ පස්සෙන් මේ විදියට එන්න මුට තියෙන උවමනාව මොකක්ද..? අනික ඇස් දෙකට පෙනි පෙනි මු මාර සෙල්ලමක්නෙ දාන්නෙ.. කිසිම බයක් සැකක්

නැතුව ලහටම ඇවිත් සං ගාල යනවා.. ඇත්තටම මේ යකා කවුද..?

"ස්පුන්.."

හිතේ තිබ්බ හැම සිතුවිල්ලක්ම නැතිවෙලා ගියේ අම්මගෙ කටහඬට. කිරි එකකුත් හදාගෙන අම්මා ගේ ඉස්සරහ කොට බිත්තිය ලහට වෙලා හිටයා.

"මොනවද දරුවො එළියට වෙලා කරන්නෙ.. දැන් ඇවිල්ල හුඟක් වෙලා තේද..?"

මහ ලොකු ආදරයක් අම්මගෙ කටහඬේ පිරිලා ඉතිරිලා ගිහින් තිබුණා. ගෙදරටම වෙලා සතෙක් කුඩු කරල ඉන්නව වගේ කොහේවත් යන්නැතුව ඉන්න අම්මා ගැන ඉපදිව්ව ලොකු දුකක් ආයෙමත් මගේ හිතට ගලාගෙන ආවා. ඒක හරිම නොසන්සුන්කාරී හැඟීමක්. හරියට මුළු ලෝකෙම එපා වෙච්ච මහා කාලකණ්ණි හැඟීමක් හිතින් අයින් කරගන්න බැරිව පැලවෙලා තියෙනවා වගේ.

"මේ ගමන්ම හිමායවත් බලන්න යන්න ඕන අම්මා.. හුඟ දවසකින් ඒ කෙල්ලව බලන්න ගියෙත් නෑ.. මට ෆෝන් කෙරුවෙත් නෑ.. ෂුවර්ලේට් කරනා වෙලා තමයි.."

කිරි එක අතට අරගෙන මං අම්මගෙ මුණට එබුණා. හිතේ තිබ්බ හැම දුකක්ම පැත්තකට දාලා වගේ අම්මා හිනාවුණා. ඒ හිනාවෙ තිබ්බ සිරියාවත්තකමට මගේ හිතේ ඉපදිලා තිබ්බ කාලකණ්ණි හැඟීම් ඔක්කොම වගේ දියවෙලා ගියා.

"ඒ කෙල්ල ඔයාට හරි ආදරෙයි ස්පුන්.."

අම්මා ඒ වචන ටික කිව්වේ ටිකක් බර කරලා.. හරියට මටත් ඒ ගැන හිතන්න කියනව වගේ.. ඒක නම් ඉතිං අහන්න දෙයක් නෑ තමයි.. හිමායා මට හුභාක් කැමතියි කියලා මං දැනත් හිටියා.

"ඒක නෙමේ අම්මෙ.. මං අද ෆැක්ටරියේදී අප්පච්චිට ටිකක් කියෙව්වා.. සමහර වෙලාවට අද ගෙදර ඇවිල්ල ඔයාට දෝස් මුරයක් දාවි.. ඔයා වචනයක්වත් කියන්නෙපා.. බැන්නත් පාඩුවේ අහගෙන ඉන්න.. මං ඒ හැම දෙයක්ම බලා ගන්නම්.."

"දෙ.. දෙයියනේ.. ඔ.. ඔයයි අප්පච්චියි රංචු වුණාද..? මං.. මං ඔයාට කියල කියෙනවා ස්පුන්.. මං ඔයාට කියල කියෙනවා.."

"නෑ අම්මෙ.. අම්මා හිතන විදියේ රංචුවක් නෙමෙයි.. මං අප්පච්චිට කිව්වා, අම්මට ඔයිට වැඩිය ආදරේ කරන්න කියලා.."

"ස්.. හු.. ඔ.. ඔයා ඇයි ඒ වගේ දෙයක් අප්පච්චිට කියන්න ගියේ.. දැන් අප්පච්චි හිතන්නේ මං හිතලම හැම දෙයක්ම ඔයාට කිව්වා කියලා.."

"උනෙත් ඒකම තමයි අම්මෙ.. අප්පච්චි හිතන්නෙ මහා ආත්මාර්ථකාමී විදිහට.. එයාට එයාගෙ පැත්තෙන් පේන හැම දෙයක්ම හරි.. අනික අම්මට හැමදාම, මෙහෙම ගේ අස්සට වෙලා ඉන්න පුළුවන්ද...? අප්පච්චි ඒ ගැන ඩිංගක්වත් හිතන්නෑ.. එයා රට වටේම රවුම් ගහනවා.. මං කියන්නද අම්මෙ වැඩක්.. අපි හෙට උදේ ෆැක්ටරි එකට යමු.. මං අප්පච්චිත් එක්ක කතා කරන්නම්.. මොකද මේ දේවල් අම්මටත් අයිතියිනෙ.."

"ඔය ගැන කතා කරනෙක අපි නවත්වමු ස්පුන්.. ජීවිතේ ගැන වැඩි බලාපොරොත්තු කියාගන්න මං දැන් කැමති නෑ.. මේ දවස් ටිකේම මං කල්පනා කරමින් ඒකමයි.. අප්පච්චි එයාගෙ ලෝකෙන් මාව එළියටම දාලයි කියෙන්නෙ.. මට වෙච්ච දේ ඔයාට වෙන්න දෙන්න බෑ.. මගේ ජීවිතේ කියෙනකත් ඒවගේ දෙයක් වෙන්න දෙන්නෙත් නෑ.."

මීට කලින් අඩල වැලපිලා හැම දෙයක් ගැනම හිතපු අම්මා, මේ වෙනකොට ටිකක් තදට හිතන්න අරන් තිබුණා. ඒ කියන්නෙ දුකට උඩින් ලොකු අධිෂ්ඨානයක මං ලකුණු ඇවිත් තිබ්බො. ඒක මගේ හිතට ගෙනාවේ කියාගන්න බැරි තරමේ සංතෝසයක්.

"අප්පච්චිගෙ ලෝකෙන් ඔයාව එළියට දාල කියල හිතන්නෙපා අම්මේ.. ඉස්සර අප්පච්චි ඔයාට ආදරෙන් හිටපු දවස් මතක් කරගන්න.. අපි ඒ ලස්සන දවස් ආයෙත් ඉස්සරහට ගෙන්න ගමු.. අර කලින් මේ ගෙදර තිබ්බ සන්තෝසෙ අපි ආයෙත් ගේමු.. මොකද අම්මා සංතෝසෙන් නැත්නම් මට කිසිදෙයක් හම්බවෙලා වැඩක් නෑ. මං ඒ දේට කැමතිත් නෑ.."

"ඔයා හුභාක් හොඳයි ස්පුන්.. මගේ ළඟින් ඔයාවත් මේ විදියට හිටියෙ නැත්නම් මගේ පපුව පැලිලා මැරෙන්න තිබුණා.."

හිස් කෝප්පෙ අතට ගන්න ගමන් අම්මා මගේ ඔලුව අත ගැටා. අප්පච්චි ගෙදරට එන්න කලින් ආපහු ගෙදර එන්න ඕන හින්දා මං බයික් එක ස්ටාර්ට් කරගෙන ගේට් එකෙන් එළියට ආවා. මොකද අද අප්පච්චි ගෙදර එන්නෙ රංචුවක් අල්ලන්න බලාගෙනනෙ.. අඩු ගානෙ අම්මාගෙ පැත්තට වචනයක්

හරි කතා කරන්න මං ගෙදර ඉන්න ඕන..

හිමායලගෙ වත්ත ඇතුළටම බයික් එක ගන්නැතුව ගේටි එක ලහ බයික් එක දාල මං හෙමින් සීරුවේ ඇවිදත් ආවා. ටිකක් විතර මහ සද්දෙට කටහඩවල් කීපයක් ගේ ඇතුළෙන් එළියට ඇහෙද්දී මං වැරැන්ඩා එකේම තතර වුණා.

"ගැණු ලමයෙක් උනහම හැදෙන්න දැනගන්න ඕන තේද..? කොයි වෙලාවෙන් බැලුවොත් ගෙදර නෑ. කොල්ලො වගේ රස්තියාදුවෙ යන්න පුරුදු වෙලා.. රටේ ලෝකෙ මිනිස්සු මොනවද නොකියන්නෙ.. ඔයත් මේවට වගකියන්න ඕන වර්ත.."

පාලිත අංකල්ගෙ කටහඩ ටිකක් සැරට ඇහෙද්දී පුටුවක් බරාස් ගාල පැත්තකට තල්ලු කරල දාන සද්දේ මට ඇහුණා.

"මං මොනව කරන්නද..? පුංචි කාලෙ ඉඳල හුරතල් කරල කරල හදල, ඒ වැරැද්දත් දැන් මගේ කර උඩටද දාන්න හදන්නෙ.. තාත්තල, දුල ඕන දෙයක් කරගන්න එකයි ඇත්තෙ.. මාව එහෙම ඕවට ගාවගන්නෙපා.."

පාලිත අංකල්ගෙ සද්දෙට වැඩිය සද්දෙන් වර්ත ආන්ටිගෙ කටහඩ ඇහුණා. ඒත් තාම හිමායලෙ සද්දෙයක් නෑ. ජේත විදියට නම් කෙල්ල මොකක් හරි බාල්දියක් පෙරලගෙන වගෙයි. නැත්නම් මහ ජෝඩුව මේ තරම් ගිරිය පුප්පගෙන කැගහන්නෙ නෑ..

"ඔයාම බලන්න වර්ත.. ඊයෙ හිමායා ගෙදර ආපු වෙලාව

කියද..? අද උදේ වරුවෙම ගෙදර නෑ. යන තැනක් කියන්නෙත් නෑ.. මේ විදියට ගැණු ලමයෙක් හැදුනොත් මට රටේ ලෝකෙ මිනිස්සුන්ගෙනුයි දොස් අහන්න වෙන්නෙ.. මාව කේන්ති ගස්සන්නෙ නැතුව ඇත්ත කියනවා.. අද උදේ කොහෙද ගියේ..?"

විනාඩි දෙක තුනක් නිශ්ශබ්දව ගෙවිල ගියා. තවත් දුරට සද්ද බද්ද නොකර වැරැන්ඩා එකට වෙලා ඉන්නත් බෑ.. ඒත් හිමායා කතා කරන කල් මං ඉවසන් හිටියා.

"මං ස්පුන්ට බලන්න සිංහ පැෂන් එකට ගියා.."

මහා අභිංසක තාලෙට හිමායාගෙ කටහඩ ඊගාවට මට ඇහුණා. යකෝ මේකි මරාගෙන කාත්තෙක්ක හරි බෙදාගෙන කෑවත් හිත් වදින්නෙ නෑ. හිමායා අමු අමුවෙම කෙබර ඇදල අරිනවනෙ. දැන් පාලිත අංකලුයි, වර්ත ආන්ටියි දෙන්නම මටත් දෝස්මුරයක් දානවා. ඒක බුදු සුවර්..

ඒත් මං හිතුව තරම් ඉක්මනට ගේ ඇතුළෙන් ආයෙත් කතාවක් බහක් ඇහුණෙ නෑ. ඒ පාර මොකද වෙන්න යන්නෙ.. සමහර විට වර්ත ඇන්ටියි, පාලිත අංකලුයි මට බනින්න වචන හොයනවද දන්නෙත් නෑනෙ.. කවදාවත් නැති විදියට මගේ පපුව හයියෙන් ගැහෙන්න ගත්තා.

"ස්පුන්ට දැන් හා..රි..යට වැඩ අම්මා.. මුළු උදේ වරුවම පැෂන් එකට වෙලා හිටියත්, ස්පුන්ට මගෙත්තෙක්ක හරියකට කතා කරන්නවත් බැරිවුණා. ඒ අතින් අශෝක් අංකල් හරිම තරකයි තාත්ති.. මට.. මට ස්පුන් ගැන හුඟාක් දුකයි.."

හත් දෙයියනේ.. මෙහෙමත් බොරු කියන රටක් මේ ලෝකෙ

තවත් කියෙනවද...? හිමායා හිටගෙන ඉන්න තැන වයිල් කඩාගෙන පොළව යටට යන්නැති එකෙනෙ වැඩේ කියන්නෙ.. වැඩේ කියන්නෙ මේකි මේ තරම් අපරාමර කෙපප කෙලින්න කොහෙන් ඉගෙන ගත්තද මංදා.

"ස්පුන්ව හම්බවෙන්න ගියා නම් ප්‍රශ්නයක් නෑ.. ඒ දරුවා දාහකින් හෙයාගන්න බැරි හුභා..ක් හොඳ දරුවෙක්.. මට නම් මගේ බඩෙන් වදාපු දරුවෙක් ගානයි. මේ ගෙදෙට්ට ආවහම මුළු ගේම පිරිල යනවා.."

වජිරා ඇත්ටිග කටහඬේ පිරිල තිබ්බේ මහ විශාල ආදරයක්. අඩේ.. බලන් ගියහම ස්පුන්ට මාර ප්ලේස් එකක්නෙ තියෙන්නෙ.. ඔය හින්දම තමයි හිමායා ඕනම කුප්ප වැඩක් කරල ස්පුන්ව අල්ලන්නෙ.. මොනව නොතේරුණත් ඒක නම් මට හොඳටම තේරුණා.

"හැබැයි හිමායා එක දෙයක් කියෙනවා.."

ටිකකින් ආයෙත් පාලිත අංකල්ගෙ කටහඬ ඇහුණා.

"මං තව ඩිංගකින් ස්පුන්ට ලෝන් කරනවා.. ලෝන් කරල අහනවා ඔයා සිංහ උෂ්ණත් එකට ආවද කියලා.. ඔයා දැන් හැමදේමට ඒ දරුවට අල්ලනවා.. අනික ඔයා නිතරම ස්පුන්ව හම්බවෙන්න, සිංහ පෑමත් එකට ගිහින් ඒ දරුවගෙ වැඩක් පාඩු කරනවා.. මං අන්න ඒකට කැමති නෑ.. තේරුණාද..?"

"බලන්න අම්මා.. තාත්ති, ස්පුන්ගෙන් ඔහොම ඇහුවොත් ස්පුන් මං ගැන වැරදියට හිතයි. එයා බලයි කවදාවත් තැකුව ඇයි මේ කියලා.. ස්පුන් මං ගැන වැරදියට හිතනවට මං

කැමති නෑ අම්මා.. අනික මං බොරුවක් නෙමෙනෙ කිව්වේ.."

හිමායා පොළව කඩාගෙන යටට යන පාටක් නෑ.. ඒත් මේ කරන ගරු රහපෑමට මේකිට බෙස්ට් ඇක්ටර් ප්‍රයිස් එක දෙන්න ඕන.. ඒ තරම් ගති.

"ඔයාට පිස්සුද පාලිත.. ස්පුන්ගෙන් ඔය වගේ දෙයක් අහන්න.. ඒ කොල්ලගෙ හිතත් රිදෙයි. අනික ස්පුන් අපේ හිමායට කොට්ටර ආදරේද..?"

"හරි.. හරි.. මං මුකුත් අහන්නෙ නෑ.. අම්මලා දුල ඕන එකක්.. හැබැයි වජිරා මට පස්සෙ වුරු වුරු ගාන්නෙපා.."

බලන් ගියහම හිමායා මටත් වැඩිය සිරා බ්‍රුවෙක්නෙ.. හතර පැත්තටම කෙබර ඇද බාල අම්මයි, තාත්තයි ගානට ඡේප් කර ගත්තා. දැන් ඉතිං තවත් දුරට ස්පුන් මෙතන ඉන්නෙක් තේරුමක් නෑ. ඉන්නෙකෙන් වෙන්නෙ හිමායට අවුලක් වෙන එක විතරයි. මං ආපහු හැරුණා. ඒ හැරේද්දි මගේ හිත පුරවලාම ප්‍රශ්න පත්තර තොග ගානෙ ගොඩ ගැහිල තිබුණා. හිමායා හැමෝටම හොරෙන් මේ යන්නෙ කොහෙද කියන එක ඒ ප්‍රශ්න තොගයෙ උඩින්ම තිබුණා. සමහර විට හිමායගෙ බෝයි ලෙන්ඩ් හම්බවෙන්න වත්ද..? ඒත් මොකක්දෝ හේතුවකට මං ඒ දේ ඒ තරම් අවිශ්වාස කරේ නෑ. මට හිතුණෙම වෙන මොකක් හරි දෙයක් ඇති කියලයි.

"ස්..පු..න්.."

ගේට්ටුව ගාවට යන්න ඕන්න මෙන්න කියල තියෙද්දි මට හිමායාගෙ කටහඬ ඇහුණා. මිදුලේ ඉඳන් ගේට්ටුව ළහට ස්ටාර්ට්

නොකර තල්ලු කරන් ගියපු බයික් එකේ සයිඩ් ස්ටැන්ඩ් එක ගහල මං ආපහු හැරුණා. ලා දම්පාට අත්කොට ටීෂර්ට් එකයි, දිගම දිග නිල්පාට ඩෙතිම් ස්කර්ට් එකකුයි ඇඳගෙන මං දිහාට දුවගෙන එන හිමායව් මං දැක්කෙ පුංචි සුරංගනාවියක් වගේ. මේකි දවසින් දවස ලස්සන වෙන්න හැමෝටම හොරෙන් මොනව හරි හංගාගෙන ගානවද මංදා.. පුදුම තරමේ ලස්සනක් මුණ පුරාම තියෙන්නෙ.. කොටින්ම පෙරේදට වැඩිය ඊයෙ ලස්සනයි.. ඊයෙට වැඩිය අද ලස්සනයි.. අදට වැඩිය හෙට හොඳටම ලස්සන වෙයි. කාට කියන්නද මේ දුක අප්පා.

මගේ ළඟට ඇවිල්ලත් ටිකක් වෙලා යනකල් එයාගෙ උරහිස හරියට තිබ්බ කොන්ඩේ දෙපැත්තට පැද්දුනා. රෝස පාට වෙලා තිබ්බ කම්මුල් දෙක මට මතක් කෙරුවේ බාගෙට ඉදුණු පෙයාර්ස් ගෙඩියක්.

"තරකයා.. ඇයි කතා නොකරම හොරෙන් යන්නෙ..?"

පුංචි එකෙක් වගේ කට උල් කර කර හිමායා මගේ ජැකට් එකේ තිබ්බ මිපර් එක පල්ලෙහාට ඇද්දා. බාගෙට දාල තිබ්බ ජැකට් එකේ පළ දෙක දෙපැත්තට වුණා.

"බොරු කාරයොත් එක්ක මගේ කතාවක් නෑ බබා.."

හිමායගෙ රෝස පාට මුණ බලාගෙන ඉදිදිම රතු පාටට හැරුණා. කෙල්ලට මං කියපු වචන බර වැඩියි කියල මට තේරුණේ පස්සෙ.

"දෙ.. දෙයියනේ ඔයාට හැම දෙයක්ම ඇහුණද ස්පුන්..?"

"ඔව්.. හැමදෙයක්ම මට ඇහුණා.. හිතාගන්නවත් බැරි තරමේ බොරු ඔයාගෙ කටින් පිටවෙනවා අහන් ඉන්න බැරිම තැන තමයි මං ආපහු හැරුණෙ.."

"මං.. මං.. ඔයාට බොරුවක් කරේ නෑ ස්පුන්.."

"ඇයි නැත්තෙ.. ඔයාගෙ ඔය දැන් තියෙන අහිංසකකම බොරු කියනකොට පැත්ත පළාතකවත් නෑ හිමායා. හොඳයි බලන්න.. ඔයා දැන් ඩිංගකට කලින් කියපු අලි පත බොරුව.. අද උදේ ඔයා කොහෙද මාව බලන්න ආවෙ..? ඔයා සිංහ පැෂන් එක පැත්ත පළාතකවත් ආවද..? අනික මට කියන්න.. ඔයාට ස්පුන් කියල තව වෙනත් කවුරු හරි යාලුවෙක් ඉන්නවද කියලා..?"

"අ.. අනේ ස්පුන්.. හෙමිට කතා කරන්නකො.. අම්මිටයි, තාත්තිටයි ඇහුණොත් මාව ඉවර කරයි..."

හිමායගෙ කටහඬේ තිබුණේ මහා බැගෑපත් ගතියක්. ඒත් එයාගෙ දිග ඇස් දෙක නම් මට කිව්වේ වෙනත් කතාවක්. හරියට ස්පුන්ගෙන් මොනව හරි දෙයක් ඉල්ලනව වගේ. ඒත් ඒ දේ මොකක්ද, මට එහෙම දැනෙන්නෙ ඇයි කියල නම් මට හිතාගන්න බැරිවුණා. හුභාක් වෙලාවට මං හිමායා ළග ඉන්න කැමති වුණේ එයා ගාවදි මගේ හිතට ලොකු නිදහසක් දැනුණු හින්දයි. අනිත් ද් තමයි මං හිමායාට හුභාක් කැමතියි කියන දේ.

"මං ඔයාව එක දවසකුත් බේරගත්තා.. ඔයට මතකයින්.. මං කැමති නෑ හිමායා ඔයා කරදරේක වැටෙනව් දකින්න.."

අනික ඔයා මේ කරන වැඩවලදී ඔයාගේ සෙකියුරිටි එක කොහොමද..? ඔයාට අප්පටි එකක් නැද්ද කියල මං හිතන්නෙ කොහොමද..? මේක මගේ ඔලුවටත් බරක් හිමායා.."

"අ.. අනේ ස්පුන්.. ඔයා ඔහොම කතා කරන්නෙපා... මට කවුරුවත්ම නෑ කියලා එතකොට හිතෙනවා.. ජලීස්.."

හිමායා මගේ අනේ එල්ලුණා. මොන දේ ඉස්සරහ අවුල් නොවුණත් හිමායාගේ ඔය වගේ පුංචි දහ වැඩ වලදී ස්පුන් උනත් විකක් අවුල් වෙනවා. ඒක තමයි ඇත්ත.

"මට ඇත්ත කියන්න.. ඔයා කොහෙද ගියේ..?"

මං කෙලින්ම ඇහුවා. ප්‍රශ්නෙ ඇහුවේ මං උනත්, හිමායා මගේ දිහා බලත් හිටියේ, උත්තරෙන් මමම දෙයි කියල වගේ.. තත්පර විනාඩි වෙලා යද්දි ඒ දිග ඇස් දෙක, මගේ ඇස්වලට එක එල්ලයෙම යොමු වෙලා තිබුණා. ඒ ලස්සන ඇස්වල දීප්තිය තවත් දුරට දරා ගන්න බැරුව මං බිම බලාගත්තා. තත්පර ගානකින් මං ආසෙත් එයා දිහා බලද්දි ඒ ලස්සන ඇස් දෙකේ කළු පිරිල කියෙනවා මං දැක්කා.

"හරි.. ඔයා අවුල් වෙනව නම්, මං මුකුත්ම අහන්නෙ නෑ.. මොකද මං ඩිංගක්වත් කැමති නෑ ඔයා අඩනවට.. තේරුණාද.. ඒක හින්ද අපි මේ කතාව අදට නවත්වමු.. වැරදිලාවත් වර්තමාන ආන්ටියි, පාලිත අංකලයි මේ පැත්තට ආවොත් ඔයත් අමාරුවේ. මාත් අමාරුවේ.. මතකනෙ දැන් ඩිංගකට කලින් ඒ දෙන්නගෙ කටවල් වල තිබ්බ සද්දේ.."

"අනේ.. එයාල ඔයාට මොනවත් කියන්නෙ නෑ ස්පුන්.."

අම්මයි, තාත්තයි ඔයාට හුභාක් ආදරෙයි.."

ඔලුව ඇල කරල, උරහිස්වලින් කළු පිහිද ගන්න ගමන් හිමායා ආයෙත් මගේ අතකින් අල්ල ගත්තා. ඒ ඉරියව්වේ තිබුණේ පුදුම හිතෙන තරමේ අව්‍යාජ බවක්. හිමායා ගැන මගේ හිතේ පුංචි හරි කහටක් තිබුණ නම් ඒකත් මේ වෙනකොට නැතිවෙලා ගිහිත් තිබුණා.

"අම්මයි, තාත්තයි මට පණ යනකල් ආදරේ හින්ද ඔයා මාව අල්ලල කියල එක එක ගමන් යනවා.. එහෙමනේ.."

හිමායාගේ කතකින් හෙමින් සිරුවේ අල්ලන ගමන් මං ඇහුවා. කෙල්ල ඇස් කොනකින් මං දිහා බලල හුරතල් විදියට බිම බලා ගත්තා. මේක නම් හරියන කතන්දරයක් නෙමේ ස්පුන්.. කෙල්ලගේ මුළු මුණෙම පිරිල කියෙන්නෙ ආදරේ.. ඒක තේරුම් ගන්න ස්පුන්ට සී.අයි.ඩී. එක ඕනෙ නෑ.

"මට ඇත්ත කියන්න.. ඔයා අර බෝයිව බලන්න ගියා නේද..?"

කලින් දවසක කියපු හිමායාගේ ආදරේ මතක්වෙලා මං ඇහුවා. මං හිතුවේ කෙල්ලගේ මුණ ලොකු හිනාවකින් වැහිල යයි කියලා.. ඒත් හිතුවේ නැති විදියට සුදු මුණ අඳුරු වෙලා ගියා.

"එ.. එයා ම.. මට ආදරේ නෑ ස්පුන්.."

මුළු ලෝකෙම තමන්ට තිබ්බ වටිනම දේ නැතිවුණා වගේ හිමායා කිව්වා. ඒ කටහඬේ තිබ්බ බර ගතිය මගේ පපුවටත්

දැනුණා. දෙයියනේ.. මේ අහිංසක කෙල්ල මොන දුකක්ද මේ විඳින්නේ.. ආදරේ කරනව කියල මේ තරම් දුක් විඳින්න පුළුවන් කාටද..?

"ඔයාට, එයාට නැතුවම බැරිද හිමායා..?"

"බැ ස්පුන්.. බැ.. මට එයා නැතුව බැ.. මගේ මුළු ලෝකෙම දැන් එයා විතරයි.. මීට කලින් නම් මීන දෙයක් වුණාවෙ කියල පැත්තකට වෙලා අඩ අඩා ඉන්න හරි තිබුණා. ඒත් දැන් දැන් මගේ හිත එයාටම ඉල්ලනවා.."

හිමායාගෙ කටහඬේ ලොකු අධිෂ්ඨානයක් රැඳිල තිබුණා. ඒකෙන් මං තේරම් ගත්තේ ඒ බෝයි වෙනුවෙන් හිමායා මීනම කරදරයකට අත දානවා කියලයි.

"අඩුගානෙ ඔයා, එයාට ආදරෙයි කියලවත් ඒ බෝයි දන්නෙ නැද්ද..? බලන් ගියහම ඌ මහ රට පුසෙක්නේ.. ඔයා වගේ ඡෝක්, හුරතල් කෙල්ලෙක්ගෙ ආදරේ තේරුම් ගන්න බැරි ඌ නම් ඇත්තමයි කියන්න වටින්නෙ නැ.. ඇත්තටම ඌ මොනවද මංදා කන්නේ..?"

මෙව්වර වෙලා මගේ දිහා කෙලින් බලාගෙන කතා කරපු හිමායා, මං ඒ ටික කියනකොට බිම බලාගත්තා. බිමට පාත්වුණු නිකට දකුණු අතේ ඇහිලි තුඩු වලින් උස්සල මං ඒ පිරිසිදු ඇස්වලට එබුණා.

"මට ඔයා ගැන හුඟක් දුකයි හිමායා.. ඔයාම කියන්න.. මට කරන්න පුළුවන් උදව්ව මොකක්ද කියලා.. මීන තරකාදියකට ගිහිල්ල හරි මං ඒ උදව්ව ඔයාට කරනවා.. ඒකෙ ආයෙ වචන

දෙකක් නැ.. ඔයා කැමති නම් මට පුළුවන් ඒ බෝයිව හම්බවෙලා මේ ගැන කතා කරන්න.."

"අ.. අනේ එපා ස්පුන්.. අනේ එපා.. තවත් ටික දවසක් මං මෙහෙමම ඉන්නම්.. ඔයයි, මමයි ළහින් ආශ්‍රය කරන විදියට මං ඔයාට එයා ළහට යවල එයා මට ආදරේ නැ කියල, ඔයාගෙ මුණටම කිව්වොත් ඔයා ඒ දේ මට ඇවිල්ල කියන්නෙ කොහොමද..? අනේ ඒ දුක මං දරාගන්නෙ කොහොමද..?"

"ආදරේ සම්බන්ධව මට පුංචි අත්දැකීමක්වත් නැ හිමායා.. ඒක හින්ද හොඳම දේ, දුරින් ඉඳන් තමන් කැමති දේ කවුරු හරි අරගෙන යනකන් බලන් ඉන්නෙකද..? එහෙමත් නැතිනම් ළහට ගිහින් හරියන්න හරි වරදින්න හරි හිතේ කියෙන දේ කියන එකද අතරෙ මට ප්‍රශ්නයක් කියෙනවා.. ඒත් මම ඔයා ඉන්න තැන හිටිය නම් මම තෝරගන්නෙ දෙවෙනි කුමේ.."

"එයා මට කැමති උනේ නැත්නම්..? එයාගෙ හිත වෙන ගර්ල් කෙනෙකුට ගිහිල්ල නම්..?"

"ඔයා, ඔයා ගැන ඇයි ඔය තරම් අඩු ලංසුවකට දාල කතා කරන්නේ.. ඔයා දන්නවද ඔයා කොයි තරම් ලස්සනද කියලා.. ඔයා කොයි තරම් හොඳද කියලා.."

"ඉතිං එයා ඔය ඔක්කොම දන්නව ඇතිනේ.."

"එහෙනම් ඉතිං මට කියන්න වෙන්නෙ ඌ මහ මැට්ටෙක් කියලා.. කොටින්ම මැට් ගෝනියක් කියලා.."

වෙලාව හයටත් කිට්ටු වෙන්න ඇවිත් තිබුණා. ඇත්තටම

මං මේ වෙලාවේ ඉන්න ඕන ගෙදර කියන දේ මගේ හිත මට අනතුරු ඇහෙව්වා. අප්පව්ව් ගෙදර ඇවිත් මොන ජලලියක් අල්ලයිද කවුද දන්නෙ..?

"හොඳම දේ ඔයාම ගිහින් ඒ බෝයිව හම්බවෙන එක.. එහෙම බැර නම් ඔයා මට මැන්ව පෙන්නන්නකො.. මිනිහ කොයි වගේ කෙනෙක්ද කියලවත් මට විකක් හොයල බලන්න පුළුවන් වෙයිනෙ.."

"තෑත්ක් යු ස්පුන්. ඔයා කිව්වත් තෑත් මං දන්නවා ඔයා මට හේල්ප් කරනවා කියලා.. මට මේ හැමදේම කියන්න ඉන්නෙ ඔයා විතරයි ස්පුන්.. මොනව උනත් මං තව වික දවසක් මෙහෙමම ඉන්නවා.."

"මොනව කරත් පරිස්සමෙන් හිමායා.. ඔයා මගේ හොඳම යාලුවනේ.. මං කැමතියි ඔයා නිතරම හිනාවෙලා ඉන්නව නම්.."

"මාත් කැමති එහෙම තමයි ස්පුන්.."

හිමායා අන්තිම වචන වික කියනකොටම මං බයික් එක ස්ටාට් කරා. ඒක හින්ද මට එයා කියපු වචනවල තේරුම හරියට හිතට වැදුණේ නෑ.

"කැමති එහෙම තමයි කිව්වේ..?"

"ඔයා හිනාවෙලා ඉන්නව දකින්න.. ඔයා හිනාවෙන කොට හරි ලස්සනයි ස්පුන්.."

හිමායාත් ඉඳල ඉඳල කියන්නෙ මාර හතර බීර් කතා

තමයි. ඒවා හිත ඇතුළෙන්ම කිව්වද, තෑත්නම් කටට ආපු පළියට ඔහේ කියල දැම්මද කියලා මං වැඩිය හිතන්න ගියේ නෑ. හුභාක් වෙලාවට ගැහැණු ළමයි කියන වචනවල තේරුම් හුභාක් තියෙනවා. හිමායාත් ඉතිං ගැණු ළමයෙක් හන්ද මං මුකුත් නොකියා බයික් එක ඉස්සරහට ගත්තා. තවත් මෙතන හිමායාත් එක්ක කයි ය ගහ හිටියොත් ෂුවර් එකටම මං වජිරා ආන්ට්ටයි, පාලිත අංකල්ටයි මාවටු වෙනවා. එහෙම උනොත් නම් මට ගෙදර යන්න වෙන්නෙ හෙට උදේ තමයි.

හිමායාලගෙ ගෙදර ඉඳන් අපේ ගේ ගාවට එන්න මට විනාඩි පහළොවකවත් ගියේ නෑ. ඒ තරම් හයියෙන් මං කඩාගෙන බිඳගෙන ආවෙ. ගෙදර මිදුල දිහාට ඇස් දෙක දල්වාගෙන ආවත් මං අප්පව්ව්ගෙ අලුත්ම ලෑන්ඩ් කෘෂර් එක දැක්කෙ නෑ. ඒ කියන්නෙ අප්පව්ව් තාමත් ගෙදර ඇවිල්ල නෑ කියනෙකද..? මගේ පපුවෙ ස්පීඩ් එක හෙමින් සීරුවෙ අඩුවෙන්න ගත්තා. මං ඉන්න තැන අප්පව්ව්, අම්මත් එක්ක රංචු වෙත එකක් නෑ කියල මට හිතුණා.

"අලි වැඩෙනෙ පුංචි මහත්තයෝ.."

ගෙට ගොඩවෙන්න හම්බ වුණේ නෑ.. අත් දෙකම ඉස්සරට දික් කරගෙන අප්පු මගේ ඉස්සරහට පැන්නා. මුට තම් කට්ත් කියල කවදාවත් වැඩක් වෙන්නෙ නෑ. හයේ හතරේ දිග පොල්ලක් අරගෙන වාඩිවෙන්නවත් බැරවෙන විදියට පස්ස පැත්තට ගහන්න මින.. මං අනන්තවත් මුට කියල ඇති, ගෙදරට ගොඩවෙනකොටම

මළ යකා වගේ ඇහට පනින්නෙපා කියලා.

"අප්පු මේ.. එක විනාඩි පහක් සද්ද වහලා පැත්තකට වෙලා ඉන්නවද..? නැත්තං උඹට දෙන එක දෙන්නෙ පස්සෙන් දුම් දාන්න..."

අප්පුගෙ මුණ හතරැස් වුණා. මිනිහ මුලින් උඩ පැන ගෙන ආවෙ හංසයා වගේ. දැන් ඔය යන්නෙ පාත්තයා වගේ..

"උඹ ඔය කොහෙද යන්නෙ.. මෙන්න මෙහෙට වරෙන් බං.. උඹට දැන් මුකුත් කියන්නත් බෑ.. ගැණි වගේ මුණ බේර කර ගන්නවා.. කෝ ලොකු මහත්තයා ආවෙ නැද්ද..? මොකද මේ ලොකු නෝනා පේන්න නැත්තෙ..?"

වෙනදා මගේ කටහඬ ගේට් එක දිහාවෙන් ඇහෙනකොටම ගෙයින් එළියට එන අම්මා අද පේන්නවත් නෑ.. ඒ දේ මගේ හිතට ගෙනාවෙ ඒ තරම් හොඳ හැඟීමක් නෙමෙයි.

"මෙත්.. පුංචි මහත්තයා තව ළුට්ටක් කලින් ආව නම් ටොපේ ටොප්.."

අප්පුගෙ මුණෙන් ආයෙත් සිරියාව බේරෙනවා.. මු තව සිංගකින් සිරියාමෙ සාරා සිංදුව කියයිද දන්නෙත් නෑ.. ඒ තරටම පැණි හිනාව. කට කනේ දත් ටික නහයෙ.

"ඇයි..?"

මං පුළුවන් තරම් ඉවසීමෙන් ඒ ප්‍රශ්නෙ ඇහුවා.

"ඇයි කියන්නෙ.. මේ වගේ වැදගත් අවස්ථාවක පුංචි

මහත්තයා කොහේ යනවද මංදා.. බලන්ඩ එපැයි මෙනත පෙන්නාපු හින්දි පිවුර් එක.."

"අප්පු මේ.. මං උඹට එක පාරකුත් කිව්වා.. මං දැන් උඹට දෙන එක දෙනවා කනේ බෝල හැලෙන්න.. තේරුණාද..? කියන කෙහෙල්මලක් ආරලු බුරුලු නැකුව කියපං මිනිහෝ.."

මගේ ඉවසීම ඒ තත්පරයෙම බිඳුනා.

"ඔන්න ඉතිං.. ඔන්න ඉතිං පුංචි මහත්තයා මට බුරුවා කියලත් කිව්වා.. මොකක්ද පුංචි මහත්තයෝ මට ඔහොම කතා කරන්නෙ.. මං බුරුවෙක්ද..? පුංචි මහත්තයාට මාව පේන්නෙ අලි පත බුරුවෙක් වගේද..?"

"නෑ.. මට පේන්නෙ උඹ ඔටුවෙක් වගේ.."

තවත් මුගේ ඉස්සරහ ආලය ලීලය පාල වැඩක් නෑ.. මං කෙලින්ම ගේ ඇතුළට එබුණා.

"අම්මා.."

වෙනද මගේ කටහඬ ඇහෙන්නත් කලින් එළියට එන අම්මා තාමත් නෑ.. අම්මට අසනිපයක්වන්ද..? එහෙමත් නැත්නම් අප්පව්ව් මට කලින් ඇවිල්ල අඩව්වක් අල්ලල ගියාද..? මගේ හිත වැඩියක්ම බය වුණේ ඒකයි.."

"අ.. මි.. මා.. ඔයා කොහේද..? මෙන්න ඔයාගෙ ස්පුත් ආවා.."

මුළු ගේ පුරාම ගලාගෙන ගියේ අති දැවැන්ත පාලුවක්.

මගේ කටහඬ ගෙදර බිත්තිවල හැපිලා ආපිට දෝංකාර දෙන සද්දෙ පවා මට ඇහුණා.

"අ..ජ්.. පු.. මෙහෙට වරෙන්.."

ඒ පාර අප්පුගෙ කිසිම සද්දයක් නැති හන්ද මං ආයෙත් කැගහුවා. මෙලෝ හැල හොල්මනක් නෑ.. මුට ඒ පාර මොකද වුණේ.

"අප්පු.."

මුළු ගේම දෙදරල යන්න මං කැගහද්දි අප්පු මගේ ඉස්සරහට ආවා.

"හැයි පුංචි මහත්තයෝ..."

"හැයි තමයි.. කොහෙද මළ යකෝ උඹ යන්නෙ..? කෝ ලොකු තෝනා..?"

උරහිස් වලින් ඇස් දෙක දෙපැත්තට පිහිදගන්න ගමන් අප්පු බිම බලාගත්තා. හුටා.. මෙන්න යකෝ මු අඩලා.

"ලොකු තෝනා කොහෙද කියල කියන්න හදනකොටමනෙ පුංචි මහත්තයා මට බුරුවා කිව්වෙ. ඇත්තමයි මගේ හිතට වාවන්නෙ නැකුව ගියා..හ්.. හ්.."

"අප්පු මේ.. මං ආයෙ උඹට කියන්නෑ.. කරුණාකරලා ඔය හොටු පෙරිල්ල තවත්තපං.. උඹට පේන්නැද්ද මිනිහෝ මං මේ ගිනි පත්තුවෙලා ඉන්නෙ කියලා.. ලොකු තෝනා කෝ..?"

තහයට පලලොහට ඇවිත් තිබුණු දිගම දිග හොටු පාර,

කිසිම හිරිකිතයක් නැතුව, බිරුස් ගාල අප්පු ආපහු උඩට ඇද්දා. හෙත්.. අම්මපා මු වගේ ගදයෙක්.

"ඔය තරම් කැන විදියට කතා කරන්නෙපා පුංචි මහත්තයෝ.."

"අ.. ජ.. පු.."

හිතේ කේන්තියට මගේ අත උඩටම ඉස්සුණා. ඒ එක්කම තමයි අප්පුගෙ කට ඇරුණේ. ඒක හොඳයි. නැත්නම් මු අද නැව් ගානට කනවා..

"ලොකු මහත්තයා ඇවිල්ල, ලොකු තෝනව එක්කරගෙන ගියා.."

උඩට ඉස්සිව්ව මගේ අත හෙමින් සිරුවේ පහළට කඩාගෙන වැටුණා. වෙන්න පුළුවන් දෙයක්ද මු මේ කියන්නේ..?

"අප්ප්ව් ඇවිත් අම්මව එක්කරන් ගියා..?"

"ඔව් පුංචි මහත්තයෝ.. මං ඒකනෙ කිව්වේ තව ළුට්ටක් කලින් ආව නම් හින්දි පිවැර් එකක කැල්ලක් බලාගන්න තිබ්බා කියලා.. බලන්න එපායැ ලොකු තෝනගෙ මුණෙ තිබ්බ හිනාවෙ ලොකු. මගෙ සන්නේ.. අවුරුදු ගානකට පස්සෙ මං අද තමයි දැක්කෙ ලෝකු නොනා ඔය තරම් අපුරුවට හිනාවෙනවා.."

අප්පුගෙ කතාවෙන් මගේ හිතට සංතෝසයක් එන්න ඕන උනත් එහෙම සතුටක් මට දැනුණේ නැ. මොකක්දෝ නුහුරු හැඟීමක් මගෙ හිතට දැනුණා.

"කොහෙද අප්ප්ව්ව් අම්මව එක්කරං ගියේ..?"

පහුවෙව්ව කාලෙ වෙව්ව සිද්ධියි, අද උදේ අප්ප්ව්ව් මං ඉස්සරහදි අම්මා ගැන කතා කරපු විදියයි ගැන හිතල බැලුවහම අද මේ ගියයි කියන ගමන ගැන මගේ හිතට ලොකු සැකයක් ගෙනාවා. මේක අප්ප්ව්ව්ගෙ මොකක් හරි යටි කුට්ටු වැඩක් කියනෙක එක පාරටම මගේ ඔලුවට ආවා.

"මි.. මේ.. මේ.. මේ.. අනේ පුංචි මහත්තයෝ.. මගේ දිවේ අග්ගිස්සෙ තියෙනවා.. ළුට්ටක් ඉවසන්නකො.. මං මතක් කරල කියන්නම්.."

අප්පුට ඕක මතක් වෙනකොට එළිවෙයි. මං ගෙයින් එළියට ආවා. දැන් ඉතිං කවුරු ගේ ඇතුලෙ ඉන්නව කියල හිතාගෙන ගෙදර ඉන්නද..? මේ වගේ පාලුවක් මට හුඟ කාලෙකින් දැනිල තිබ්බේ නැ. කාංසියක් වගේ හැඟීමකින් මුළු හිතම පිරිලා යද්දි මට අම්මගෙ සුවඳ සිහිනෙන් දිව ගැ සුවඳක් වගේ දැනුණා. වෙනද මේ වෙලාවට අම්මයි, මායි මිදුලෙ පුංචි බංකුව උඩ වාඩිවෙලා හවස තේ බොනවා. ඒ වෙලාවට අපි දෙන්නා මොන තරම් දේවල් කියවනවද..? අම්මට හැම දෙයක්ම කියන්න හිටියේ මං විතරයි. අම්මා කියන හුඟාක් දේවල් මං අහගෙන හිටියේ කොයි තරම් ආසාවෙන්ද..? ඔය වගේ හැමදෙයක්ම මතක් වෙද්දි මගේ හිතට තේරුම් ගන්න බැරි දුකක් දැනුණා.

"මතක් වුණා මහත්තයෝ.."

ආයෙත් අප්පු කඩාගෙන පැන්නා. අම්මප මුට නම් වෙලාවක දෙන්න ඕන මාසයක් විතර වදෙකම් කර කර ඉන්න.. කවදාවත් හැදෙන්නැති එකෙක්.

"මතක් උනා නම් කියපං.. තටම තටමා ඉන්නැතුව.."

"ලොකු මහත්තයයි, තෝනයි ඩොලර් එහෙකට ගියා.."

"ඩොලර් එකකට..?"

"ඔව්... ඔව්... ඩොලර් එකකට තමා.. මට හොඳටම විශ්වාසයි.."

මුට නම් දවසක ඉංග්‍රීසි භාෂාව අලුතින් ලියනවා. ඒකෙ ආයෙ හෝදන්න දෙයක් නෑ.

"ඩොලර් නෙමේ මැට්ටො.. ඩිනර්.."

"හ..ජපට සර්.. හරියට හරිනෙ.. පුංචි මහත්තයට හැමද්ම අපුරුවට තේරෙනවා.. ඒත් ඉතිං පුංචි මහත්තයගෙ මුණ අප්සොටි වෙලා තියෙන්නෙ ඇයි..? අප්සොටි ගන්න තරම් දෙයක් මෙතන වුණේ නෑනෙ.."

මුටත් අර මොකාටද වගේ හැමදේම තේරෙනවා.

"අනික ඉතිං ලොකු තෝනා ඩොලර් එකකට ගියේ එයා කසාද බැඳපු මහත්තයා එක්කනෙ.."

"හර්.. හර්.. උඹ ටකේ වහගනිං.. තෝනල ගියේ ඩිනර් එහෙකට නම් එතකොට රැවෙයි. බලන් ගියහම මගේ වැඩේට බහින්න අද දවස තරම් හොඳ දවසක් ආයෙ කවදාවත් එන්නෙ නෑ.."

"මහත්තයා මොනව කියනවද කියලා මට තේරෙන්නෙ නෑ.."

"නොතේරෙන්න නැත්නම් තේරුම් ගන්න ට්‍රයි කරපං.. මං අද කරන්න යන වැඩේට උඹෙන් පොඩි උදව්වක් ඕන.."

අප්පුගෙ ඇස් දෙක ඩිංගක් විතර උඩ ගියා. මොකද උා සහතික වශයෙන්ම දන්නවා ස්පුන් උදව්වක් ඉල්ලනවා කියන්නෙ බෙල්ල කඩාගන්න නොමිලේම දෙන ට්‍රයි එකක් කියලා.

"අපොයි මොන වගේ උදව්වක්ද මහත්තයො..."

"යකෝ.. උඹ දැන්මම බයවෙලානෙ.. මෙතන බයවෙන්න කිසිම දෙයක් නෑ.. උඹ දැන් හොඳ එකා වගේ මගේ කාමරේට ගිහිත් ඇදේ තියෙන කොට්ටා ටික ඇඳ උඩ දික් අතට තියලා මගේ නිල් පාට බෙඩ්ෂීට් එකෙන් වහපං.. හරියට නිකං ස්පුන් මුළු ඔලුව ඉඳල පොරවගෙන නිදන් ඉන්නව වගේ.. තේරුණාද..? කාමරේ දොරත් ගානට වහල දාපං.. අම්මයි, අප්පව්ව්යි ඇවිල්ල මං ගැන අහපු ගමන් මං නිදි කියලා කියපං.. තේරුණානේ.. සමහර විට අප්පව්ව් මාව බලන්න කාමරේට එන්න පුළුවන්.. උඹ එතෙත්දි කියපං පුංචි මහත්තයා උදේට කතා කරන්න කිව්වා කියලා.."

"බුදු අප්පොව්ව්ගේ.. ඉතිං.. ඉතිං.."

අප්පුගෙ ඇස් දෙක දැන් නලලටත් උඩින් ගිහිත්.. මෙහෙම ගියොත් නම් මුගේ ඇස්බෝල දෙක පිටි පස්ස පැත්තෙන් බිමට වැටෙයි.

"මං පුළුවන් තරම් ට්‍රයි කරනවා අප්පව්ව්ලා එන්න කලින් එන්න.. බැරි උනොත් තමා උඹට ඔය දේවල් කරන්න වෙන්නෙ.. තව ටිකක් රැ වෙලා අර සයිඩ් එකේ දොර ඇරල තියපං.."

වැරදිලාවත් උඹ මට ලෝන් කරන්නපො.. තේරුණාද..? මොනම හරි අවුලක් කියෙනව නම් මට හෙට උදේ කියපං.."

"අපොයි පුංචි මහත්තයො.. එතකොට වෙන්න කියෙන දේවල් ඉවලා ඉවරනෙ.."

"ඒකට කමක් නෑ බං.. උඹ බය නොවී ඉදපං.. උඹේ පුංචි මහත්තයා ලේසියෙන් දේවල් අනාගන්නෙ නෑ.. එහෙනම් මං යනවා.. අර කිව්ව විදියට හැමදේම කරපං.. ඔය ඇරල කියෙන ජනෙල් දොරවල් වහල ගේ ඇතුළට වෙලා ඉදපං.."

මං ආයෙත් බයික් එක ස්ටාර්ට් කර ගත්තා. 'මොනවද කරන්නද දෙයියනේ. මේ දුක කවද වෙනකන් විදින්නද..?' කියල වගේ සිතුවිල්ලක් මුණේ කියාගෙන අප්පු සසර කලකිරිලා වගේ මං දිහා බලා ගෙන හිටියා.

සිංහ පැෂන් එකේ දැවැන්ත තාප්පෙ අයිතට වෙන්නම බයික් එක නවත්තල මං බයික් එකේ ඩබල් ස්ටැන්ඩ් එක ගැහුවා. මේ වෙලාවේ සිකියුරිටි එකේ ඉන්න බාප්පල ටික මේන්ගේට් එක ළඟට වෙලා පව හල හල ඉන්නව කියල මං දැනගෙන හිටියා. මොකද කියනව නම් තව ටිකකින් රැ වැඩ මුරය අවසන් වෙනවනේ. දවසම සිංහ පැෂන් එකට කඹුරල බාගෙට පණ ගිහිල්ල ඉන්න ලසස්න ගැණු ළමයින්ට මොනව හරි වචනයක් දෙකක් කියල සංතෝෂ වෙන්න බාප්පලට පුළුවන්නේ.

ඒ පෘතග්ජන ආසාවන්ට ඉඩ දීල මං බයික් එකේ සිටි එක උඩට නැගල ඇඟ බැලන්ස් කර ගත්තා. තාප්පෙ මුදුනට, බයික් එකට නැගලත් මගේ ඔලුව මට්ටමේ ඉඳල අඩි හයක

විතර උසක් තිබ්බා. එකයි, දෙකයි, තුනයි.. මුළු කකුල් දෙකටම බරදීලා බිමට නැමීල මං උඩ පැනල තාප්පෙ මුදුනෙ එල්ලුණා. එතන ඉඳල සිංහ පැෂන් එක ඇතුළට පනින්න මට තත්පර දෙකක්වත් ගියේ නෑ.

වට්ටම දාල තිබ්බ දිග මර්කර් බල්බ් වලින් සිංහ පැෂන් එක තොරණ වාගේ දිලිසුණත් තාප්පෙන් ඇතුළට පැන්නට වැඩිය ඉක්මනට මං ෆැක්ටරි එකට ඇතුල් වුණා. කාටවත් පේන්නැති වෙන්න මගේ කාමරේට පැන ගන්නෙ කොහොමද කියලා, ඩිංගක් හිතද්දි මගේ ඔලුවට එකපාරටම ආවේ මේන් හෝල් එකට සම්බන්ධ නොවී කියෙන පුංචි පැසේජ් එක. හුඟාක් වෙලාවට ඒක පාවිච්චි කරේ අප්පව්ව්. ඒක හින්ද ෆැක්ටරි එකේ හුඟ දෙනෙක් අප්පව්ව් ආව ගියපු වෙලාවක් හරියට දැනගෙන හිටියෙ නෑ. ෆැක්ටරි එකේ කෙල්ලො ටික උනත් හුඟාක් බයෙන් හිටියෙ අප්පව්ව් කොයි වෙලාවේ තමුන් ඉස්සරහට ඒවිද කියලා.

පැසේජ් එක දිගටම පුංචි ඩිම් ලයිට් පේලියක් දාල තිබුණත් හරි හමන් එළියක් බිමට වැටුණෙ නෑ. අහම්බයකින් වත් මේ පැසේජ් එක දිගේ කවුරුවත් එන්නෙ නෑ කියන විශ්වාසෙ මට තිබුණා. අප්පව්ව්ගෙ රූමි එක පහු කරද්දි මගේ හිත ඩිංගක් විතර නොසන්සුන් වුණා. ඒ මං මේ කරන දේ හරිද කියන දේ මගේ හිත මගෙන්ම අහපු හින්දා. ඒත් මං මේ කරන්නෙ අප්පව්ව්ගෙ වගේම ෆැක්ටරියෙ වගේම අපේ ෆැමිලි එකේ යහපතට නේද කියනෙක මං මතක් කරගත්තා.

ජැකට් එක ඇතුළෙ තිබ්බ යතුර අරගෙන මගේ කාමරේ දොර ඇරගන්න මට ඒ තරම් වෙලාවක් ගියේ නෑ. ඇහැට

ඇඟිල්ලෙන් ඇත්තක් පේන්නැති තිත්ත කළුවරේ මං මගේ කුමන් පුටුව හොයාගෙන ඒකට බරවුණා. මෙතනින් එහාට සිද්ධවෙන ඕනම දේකට මට මුණ දෙන්න වෙන්නෙ තනියම කියල හිතට දැනෙද්දි මට මාර ගතියක් ආවා. අවදානම් සහිත ක්‍රීඩාවක යෙදෙද්දි නොමිලේම හම්බවෙන ඇඟකිලි පොලා යන ආශ්වාදය.. ඒ ගතිය ඇතුලෙ අඩුවක් නැතුවම තිබුණා. තත්පරෙන් තත්පරේ, විනාඩියෙන් විනාඩිය, පැයෙන් පැය ගෙවිල යද්දි තවත් දුරට මේ කාමරේ ඇතුළෙ ඉන්නෙකේ තේරුමක් නෑ කියල මට හිතුණා.

දැන් ඉතින් ස්පුන් ගෙදර ගියා නම් හොඳටම හොඳයි.. එහෙම හිතාගෙන මං පුටුවෙන් නැගිට්ටා. ඒත් ඒ වෙලාවෙම තමයි කාමරේ දොර බෝලෙ කවුරු හරි අතකින් අල්ලල කරකවනව ඇහුණේ. හිටපු තැනම ගල් ගැහිල බලන් ඉන්නව මිසක වෙන කරන්න දෙයක් මට තිබුණේ නෑ. කීප සැරයක්ම එහෙට මෙහෙට දොර බෝලෙ හොල්ලල ඉවර වෙලා කවුරු හරි කෙනෙක් කාමරේ ගාවින් සීරුවේ දොර ලඟට කිට්ටු කරා. ඒ පාර මෙලෝ හැල හොල්මනක් නෑ. තවත් මෙනත ඉඳලත් වැඩක් නෑ. ඒක හන්ද දොර අරිනව කියල හිතාගෙන දොරේ බෝලෙ කරකවන්න හදද්දි ආයෙක් එහා පැත්තෙන් කවුරු හරි බෝලෙ කරකවන්න ගත්තා. ඒ පාර කවුද සෙල්ලම් දාන්නෙ..? මං දෙපාරක් තියා එක පාරක්වත් හිතුවේ නෑ.. ඇතුල් පැත්තෙ ලොක් එක පත්තල තත්පරෙන් මං දොර ඇරියා. දොර ඉස්සරහ හිටපු එකා දැක්කහම මගේ ඇස් අදහගන්න බැරිවුණා.

"ජයතිස්ස..!"

"හත් දෙයියනේ.. පුංචි මහත්තයා..."

ජයතිස්සගෙ මුළු මුණම අලිපත පුදුමෙකින් වැහිල ගිහින් තිබුණා. හොල්මනක් කඩත් පාත්වුණා වගේ කාමරේ දොර ඇරගෙන මං ආපු එක අදහගන්න බෑ කියලා මට තේරුණා. ඇස් ඉස්සරහ මේ දකින්නෙ හිතයක්ද කියලා හිතාගන්න බැරුව ජයතිස්ස ඇඹරුනා.

"දැන් දොර අරින්න හැදුවේ ජයතිස්සද..?"

පැසේජ් එකේ තිබ්බ ඩිම්බි ලයිට් එළියෙන් උනත් මං ජයතිස්සගෙ මුණට එබුණා. ඒ ඇස්වල තිබ්බෙ කිසිම දෙයක් හිතාගන්න බැරි ගතියක්.

"ඔව් පුංචි මහත්තයා.."

"ඇයි ඒ..?"

"මේ කාමරේ ඇතුළෙන් අර සිගරට් ගඳ ආවට පස්සෙ හැමදාම මං ගෙදර යන්න කලින් මේ දොර හරියට වැහිලද බලන්න දොර බෝලෙන් අල්ල හොලවලයි යන්නෙ.. වැරදිලාවාත් පුංචි මහත්තයා දොර ලොක් කරල නැතිවුණොත් හෙම.. ඒකයි.. මං මහත්තයා කොයි වෙලාවෙද ආවෙ..? මං මට හිතාගන්නවත් බෑ.."

"මං ආපු වෙලාව වැදගත් වෙන්නෙ නෑ ජයතිස්ස.. මට ඕන මේකෙ දෙකෙන් එකක් බේරගන්න.. මෙනත මොකක් හරි යටිකුට්ටු වැඩක් යනවා.. කොටින්ම මට මිටත් වැඩිය පරිස්සම් වෙන්න වෙනවා.."

"මං මට මේ මොනවත් තේරෙන්නෙ නෑ මත්තයො.."

"මං තේරුම් කරන්නම්.. ජයතිස්ස දැන් ඩිංගකට කලින් මේ දොර වහලද කියල වෙක් කරල බැලුවනෙ.. හැබැයි ඒ වෙක් කරන්න විනාඩි ගානකට කලින් තවත් කවුරු හරි මේ දොර වහලද කියල වෙක් කරා..."

"මො.. මොනවා.."

"ඔව්.. මං ට්‍රයි කරේ ඒ යකාට අල්ලා ගන්න.. ඒත් මට අහුවුණේ ජයතිස්සනෙ.. ඒකෙන් මේ ප්‍රශ්නට උත්තරේ හොයන එක මගදිම කඩාගෙන වැටෙනවා."

"මට නම් මේකෙ අගක් මුලක් තේරෙන්නෑ පුංචි මහත්තයෝ.."

"ජයතිස්සට නොතේරුණාට මට තේරෙනවා.. අනිවාර්යයෙන්ම සිද්ධ වෙන දේ මොකක් උනත් ඒකට මැනෙපර් සම්බන්ධයි කියල මං දන්නවා.. තව මේකෙ වැඩ කරන අයත් සම්බන්ධ ඇති.. එක හිතෙන් එළිවෙන්නෙ නෑනෙ ජයතිස්ස.. අපිට තව හිත හුඟාක් තියෙනවා.."

"මැනෙපර් කාරයට වැඩිය ලොකු එකෙක්, ලොකු මහත්තයට තවත් නෑ.. ඒකනෙ ඒ යකා ඔලුව කෙලින් කරන් ඉන්නෙ.. මිනිහා කවදාවත් සෙකෙන්ඩි වෙන එකෙක් නෙමෙයි.. අනික මිනිහා නිතරම කියන්නෙ මම තමයි පළවැනියා කියලනෙ.."

ඒකත් එහෙමද..? ඒත් ඉතිං ඔතන පොඩි ප්‍රශ්නයක් තියෙනවා.. ඒ තමයි ස්පුනුත් නිතරම හිතන්නෙ ස්පුන් තමයි පළවැනියා කියලා.. එහෙම උනොත් මැනෙපර් කාරයා නිකම්ම සෙකන්ඩි ජ්ලේස් එකට යනවා.

පුංචි පැසේජ් එක දිගේ ජයතිස්ස පේන්නැති වෙලා යනකන් බලන් ඉදල මං අනික් පැත්තට හැරුණා. ඊ දහයාමාරෙ මිල්ටි එක ඉවරවෙලා ඒ තරම් වෙලාවක් ගෙවී තිබ්බෙ නෑ. ඒ වුණත් ෆැක්ටරිය ඇතුල පාලුවෙලා ගිහින් තිබුණා. මගේ ඇස් හතර වටේම දිව්වෙ වැරදිලාවක් ප්‍රසාද් හින්වැල්ල ෆැක්ටරිය ඇතුලෙ ඉන්නවද බලන්න.. ඒත් මගේ ඇස්වලට මිනිහා අහුවුණේ නෑ.

හිතාගෙන ගියපු වැඩේ සාර්ථක වුණේ නැති වුණත් මගේ හිතට අවුලක් දැනුණේ නෑ. තල්ලු කරගෙන ආපු බයික් එක කොන්ක්‍රීට් බංකුව ළහින් දාල, මං ගේ දිහා බැලුවා. ගරාජ් එකට යන පාරෙ කලු ගල් පේලිය පටන් ගන්න තැනම අප්පව්ව්ගෙ ලෑන්ඩ් කෲෂර් එක නවත්තල තිබුණා. අම්මයි, අප්පව්ව්යි ඇවිල්ලා හුඟාක් වෙලාද එහෙමත් නැත්නම් දැන් ද ඇවිල්ල තියෙන්නෙ කියල හිතාගන්න බැරුව මං ඩිංගකට මග තතර වුණා.

ඒත් ලොකු ආලින්දයට මෙහායින් තියෙන පුංචි පැසේජ් එකට අඩිය තියනකොටම අප්පව්ව්ගෙ ගාම්හිර කටහඬ මට ගේ ඇතුළෙන් මහා සද්දෙට ඇහුණා. අප්පු වැඩේ දෙල් කරගෙන වත්ද..? ඒත් ඉතිං දීල තිබ්බ උපදෙස් පිළිපැද්ද නම් අවුලක් වෙන්න බෑ.. අප්පුව බැරි මරගානෙ ඉංග්‍රීසි වචනයක්වත් දාන්න ගිහින් වැඩේ වඩේ කරගත්තවත්ද..? මගේ හිතේ තිබ්බ එකම ප්‍රශ්නෙ ඒකයි. ගේත් එක්ක දෙදරල යන්න අප්පව්ව්ගෙ කටහඬ ඇහෙද්දී ඒ අතරින් පතරට අම්මගෙ ආදරණීය කටහඬ සංගීතයක් වගේ ගලාගෙන ගියා.

තවත් බලන් හිටියොත් සොරි තමයි ස්පුන්. මගේ හිත මට කියද්දි මගේ කාමරේට මෙහායින් තිබ්බ දොරෙන් මං ගෙට

ඇතුළු වුණා. ඒ කියන්නේ අප්පු මෙතෙක්ට එතකල් වැඩේ සාර්ථකව කරල තියෙනවා. ඇඳගෙන හිටපු ඇඳුම් තත්පරේට දෙකට ගලවල දාල ඒ කාමරේ රෙඩ් පිට තියල තිබ්බ තයිට් සුට් එකට බැහැල මං සුදානම් සර්ලෙන් අහගෙන හිටියා. දැන් ඉතිං වැඩේ සියට අසුවක් ඉවරයි. ඇනිල තියෙන්නේ ඉතිරි සියට විස්සද දන්නේ නෑ.

"අප්පු.. මං උඹට ආයෙත් කියන්නෑ.. පුංචි මහත්තයට කතා කරපං.. නැත්නම් මං පුංචි මහත්තයගෙ කාමරේට යනවා.. ආයෙ ඒකෙ දෙකක් නෑ..."

අප්පව්ව්ගෙ ගෝරනාඩුව ආයෙත් සාලෙ මැද්දෙන් ඇහුණා. ඒ වචන ටිකෙන් මට මාර ගතියක් ආවා. ඒ කියන්නේ ස්පුන් තාම වාගට වෙලා නෑ කියනෙකනෙ. කොහොම උනත් අප්පව්ව් මේ තරම් වයින් වෙලා තියෙන්නේ ඇයිද කියල මට හිතාගන්න බැරිවුණා. වෙනද මං නිදි කියල කිව්වහම නිවාඩු පාඩුවෙ යන මනුස්සයා ඇයි මේ ගිරිය කඩාගන්න හදන්නේ.

"අ.. අනේ ලොකු මහත්තයා.. ස්පුන් බේබ් නිදාගන්න ගිහින් තාම එව්වර වෙලාවක් ගියේ නෑ.. හෙට උදේට කතා කරා නම් තේද හොඳ..?"

අප්පුගෙ වේව්ලන කටහඬ ඇහුණම මට පටි කියලා හිතුණා. මං හින්ද මේ මනුස්සයාත් බැහුම් අහනවා.

"උඹට කන පලාගන්න ඕනද අප්පු.. දැන ගනිං.. උඹ ඉන්න ඕන මං කියන විදියට.. එහෙම නැතුව පුංචි මහත්තයා කියන විදියට නෙමෙයි.. හ්ම්.. උඹ මාව යකෙක් කර ගන්නැතුව පුංචි මහත්තයව නැගිට්ටවපං.."

"දෙයියන්ගෙ නාමෙට ඔය කැගැහිල්ල නවත්වන්න අශෝක්.. අප්පු යන්න ඕන්නෑ.. මම ගිහිල් ස්පුන්ව නැගිට්ට වන්නම්.. අනික ඉතිං අපි ඒ දරුවට හෙට උදේට කතා කරා නම් ඇතිනෙ අනේ.. අපි ඩිනර් එකට යනකොටත් ස්පුන් ගෙදර ඇවිල්ල හිටියෙ නෑනෙ.. පටි.. මහත්සියට නිදි ඇති.."

අම්මා මගේ පැත්තට කතා කරද්දි අප්පව්ව් කැත විදියට හිනාවුණා. මගේ කාමරේ දිහාට යොමුවෙලා තිබ්බ අප්පව්ව්ගෙ ඇස්, ඒ හිනාවත්තෙක්කම අම්මගෙ පැත්තට හැරෙද්දි මං කාමරේට පැන ගත්තා. ඇඳ මැද්දේ පේලියට තියල බේඩ්ෂීට් එකෙන් වහල තිබ්බ, කොට්ට ටික පැත්තට දාලා ඒ බේඩ්ෂීට් එක අස්සටම රිංගන්න මට තත්පර කාලක්වත් ගියේ නෑ. දැන් ඉතිං අප්පව්ව් ඔයා පරාදයි.. මමයි පළවෙනියා..

"ඔයා හිතන්නේ මට ආපු කෝල් එක බොරුවක් කියලද..? ඒ ආපු මැසේජ් එක හරියටම හරි.. ස්පුන් දැන් ඩිංගකට කලිනුත් එළියෙ ඉඳල තියෙනවා.."

අප්පව්ව්ගෙ කතාවෙන් මගේ පපුව හීතල වෙලා ගියා. මං එළියෙ හිටියා කියල අප්පව්ව් දන්නේ කොහොමද..? ඒ කියන්නේ මොකෙක් හරි අපතයෙක් මාව දගමෙටම පාව දීල තියෙනවා. ඒත් ප්‍රශ්න තියෙන්නේ ඒ අපතයා කවුද කියනෙකයි.

"ඔයා මොනව කියනවනවද කියලා මට නම් තේරෙන්නේ නෑ.. දෙයියනේ.. අපි දෙන්නම දැන් ස්පුන්ගෙ කාමරේට එබ්ල බැලුවනෙ.. ඒ ළමයා ඔලුවේ ඉඳන් පොරවගෙන යස අගේට නිදාගෙන හිටියෙ..."

"හත්.. හත්.. හා.. ඒක බොරුවක්.. ඒක අමුලික බොරුවක්.."

එතන ස්පුන් නෑ.."

"ස්පුන් නෑ..?"

අම්මගෙ කටහඬ වේවිලලා ගියා. බයවෙන්න එපා අම්මෙ... ඔයාගෙ ස්පුන් දැන් කාමරේ ඇතුළෙ. තව ඩිංගකින් බයවෙන්න වෙන්නෙ අප්පව්ව්වයි.

"ඔව්.. ස්පුන් කාමරේ ඇතුළෙ නෑ. ඔය දිගට කියල කියෙන්නෙ කොට්ට ගොඩක්.. මිනිහා අපිව රවට්ටල කොහේ හරි ගිහිල්ල.. හම්.. මං ස්පුන්ට බුරුල දුන්නා වැඩියි.."

බිරාස් ගාල පුටුව පස්සට තල්ලු කරල දාල අප්පව්ව් නැගිට්ටා. මං කෝකටත් කියලා කෙල ටිකක් ගිලල, හෙමින් සීරුවේ උගුර පාදගත්තා.

"අ.. අනේ ලොකු මහත්තයෝ.."

අසරණ අප්පුවා උගේ අත්තිම ට්‍රයි එකක් දානවා.. මිනිහා මං වෙනුවෙන් අත්තිම තත්පරෙන් ගසිටි කරන පාටයි. ඔහොම යං අප්පු.. ඔහොම යං.

"අ..ජ..පු.. මං උඹවත් ගෙයින් එළවනවා.. යන්න තැනක් අදම හොයාගනි.. අද මං මේකෙ දෙකෙන් එකක් බේරගන්නම්..."

මුළු කාමරේම එළිය වෙන්න මර්කර් බල්බ් එක දාල අප්පව්ව් මගේ බේඩ්ෂීට් එකෙන් ඇද්දා. ඇස් දෙකම බොරුවට පොඩි කරන ගමන් මං කෙලින්ම බැලුවෙ අප්පව්ව් දිහා. ඇස් ඉස්සරහ ඉන්නෙ ස්පුන්මද කියල හිතාගන්න බැරුව අප්පව්ව් ගල් ගැහිලා ගියා. මස් පිරිලා කියෙන රතු පාට වෙලා තිබ්බ අප්පව්ව්ගෙ

සුදු මුණ, තත්පර ගානකදි සුදුමැලි වෙලා යන හැටි මං දැක්කා. ඒ මුහුණෙ තිබ්බ බලාපොරොත්තු කඩවීම, මගේ හිතට ගෙනාවෙ මහා විසාල අප්‍රසාදයක්.

"ස්..පු..න්.."

"ඇයි.. ඇයි අප්පව්ව් මොකක් හරි හදිස්සියක්ද..? මට හොඳටම නින්ද ගිහිල්ලෙනෙ හිටියෙ.."

අලි පත ඇනුමකුත් අරින ගමන් මෙලෝ දෙයක් දත්තැති කිරි සප්පයෙක් වගේ මං ඇහුවා. අප්පව්ව්ගෙ මුණ නම් දැන් හොඳටම සවුන්කුවෙලා.

"න්.. නෑ.. ස්පුන්.. මුකුත් නෑ.. ඔයා නිදාගන්න.. මං මේ නිකං බැලුවෙ.."

ඔයා වෙනදත් බේඩ්ෂීට් එක ඇදල මං නිදිද කියල බලන් නැනෙ අප්පව්ව්.. අද මොකද මේ අමුතුම සත්ව කරුණාවක්.. කියල අහන්න හිතලත් මං ඇහුවෙ නෑ. මොකටද නිකං මේ මං යස අගේට පළවෙනියා වෙලා ඉන්දෙද්දි.

“සිසි පුත්.. මේක කිරි එක බිලා ඉන්න.. දැන් හදලත් ගොඩක් වෙලා...”

පහුවෙනිදා උදේ මං ඇහැරුණේ අම්මගෙ කටහඬට. බෙඩිමිටි එක පැත්තටක දාලා, කිරි එක ගන්න ගමන් මං අම්මගෙ මුණට එබුණා. අම්මගෙ මුළු මුණම ලොකු හිනාවකින් පිරිල ගිහිල්ලා.

“රියෙ ඩිනර් එක කොහොමද අම්මෙ..?”

“අනේ හරිම සිසි පුත්.. මං අවුරුදු කියකින්ද මය වගේ ගමනක් ගියේ. ආයෙත් අපි අර ඉස්සර හිටපු ලස්සන කාලෙ ඇවිල්ල කියල මට හිතුණා. අප්පව්ව් හරිම හොඳ වෙලා.. පහුගිය දවස්වල එයා කතා කරපුව, හැසිරව්ව විදියට ගැනත් කතා කරා.. ෆැක්ටරි එකේ වැඩ ඔලුවටත් උඩින් තිබ්බ හන්ද එයා මහ වදයක් වින්දල. දැන් ස්පුන් හින්ද ෆැක්ටරියෙ, වැඩවලින්

එයා හුඟාක් දුරට නිදහස්වෙව් කියල කිව්වා..”

පුංචි දරුවෙක් වාගේ අම්මා කියවාගෙන යද්දි මට දැනුණෙ විශාල දුකක්. හැම ප්‍රශ්නෙකින්ම ලස්සනට ලිස්සලා යන්න අප්පව්ව් අලුත්ම කාලෙ උප්පරවැට්ටියක් දාල කියන දේ මට ඉවෙන් වගේ දැනුණා. අප්පව්ව් මොනතරම් රැවටීමක්ද මේ කරන්නෙ.. ජෙනිෆර් එක්ක නටන්න පුළුවන් හැම නාඩගමක්ම යස අගේට නටල මොන තරම් වංචාවක්ද අප්පව්ව් අම්මට කරන්නෙ.

“හැබැයි රියෙ ෆැක්ටරි එකේදි කතාබහ කරපු කාලෙට, මට නම් හරි පුදුමයි අම්මෙ. අප්පව්ව් නිකං ආවේය වෙලා වගේනෙ කතා කෙරුවෙ. ඉතිං මේවිචර ඉක්මනට වෙනස් වුණේ කොහොමද..?”

“නෑ ස්පුන්.. ඔයත්තෙක්ක එහෙම කතා කරාට අප්පව්ව්ට පස්සෙ හුඟාක් දුක හිතුණලු.. මොන දේ වුණත් එයාට ඉන්නෙ ඔයයි, මායි විතරයි කිව්වා.. ඔයත් එක්ක ඒ කතාව උනාට පස්සෙ අප්පව්ව් හුඟාක් හිතල තියෙනවා.. ඔයා.. ඔයා දන්නවද ස්පුන්.. පහුගිය කාලෙ සිද්ධ වෙව්ව හැමදේකටම අප්පව්ව් මගෙන් සමාව ගත්තා. ඒ වෙලාවෙ අප්පව්ව්ගෙ ඇස් දෙකේම කඳුළු.. මට.. මට මුකුත්ම හිතාගන්න බැරිවුණා. ඕන කෙනෙක් අතින් වැරදි වෙනවා.. මට අප්පව්ව් ගැන අහිතක් හිතන්න බෑ ස්පුන්.. මං එයාට මගේ පණටත් වැඩියෙන් ආදරේ කරනවා.. ඔයාට පේනවද.. ඔයාට තේරෙනවද මං කොයි තරම් සංතෝසෙකින්ද ඉන්නෙ කියලා..”

“අම්මා සංතෝසෙන් ඉන්නවා දකින්න මාත් හුඟාක් කැමතියි අම්මෙ...”

"අප්පච්චි ගැන වැරදියට හිතන්නෙපා ස්පුන්.. එයා ඔයාටයි, මටයි මහා හුභාක් ආදරෙයි.."

ඊටත් වැඩිය අප්පච්චි, ජෙනිගර්ට ආදරෙයි කියල කියන්න කටට ආවත් මං කට පියා ගත්තා. අප්පච්චි එහෙනම් අම්මව දැහැමෙන් සෙමෙන් ගානට අන්දල තියෙනවා. බලාගෙන ගියහම අප්පච්චිගෙ මොළෙන් අවුලක් නැතුවම හොඳට වැඩ කරනවා. ජෙනිගර් එක්ක එලෙයාර් එක ගෙනියන්න නම් අම්මත්තෙක්ක ඡේප් එකේ ඉන්න තරමට හැම දෙයක්ම ලේසියි කියල අප්පච්චි තීරණේ කරල ඇති. ඒත් ඔය හැම බාල්දි බේසමක්ම යස අපුරුවට තේරෙන ස්පුනුත් පැත්තකින් ඉන්නව කියල අප්පච්චි නොහිතපු එක තමයි වැඩේ. සමහර විට හිතලම අමතක කරාද දන්නෙත් නෑ.

"ඇයි ඔයා කල්පනා කරන්නෙ ස්පුන්..?"

හිස් කිරි කෝප්පෙ අම්මගේ අතට දෙන ගමන්, අම්මගෙ ඉණ වටේට අත් දෙක දාලා බදාගන්න ගමන් මං අම්මගෙ උකුලෙ මුණ හංග ගත්තා.

"මට කල්පනා කරන්න දෙයක් නෑ.. අම්මා ඔය කියන විදිහට අප්පච්චි වෙනස් වෙලා නම් මං හුභාක් සංතෝස වෙනවා අම්මෙ.. ඇත්තටම මං හුභාක් සංතෝස වෙනවා.."

ඔයාගෙ ඔය සංතෝසෙ වෙනුවෙන්, ඕන තරකාදියකට අඩිය තියන්න ඔයාගෙ ස්පුන් ලැස්තියෙලා හිටියා අම්මෙ.. දැන් වුණත් මෙතන ඉඳල උනත් ඒකෙ කිසිම වෙනසක් නෑ.. ඒ ඇග්‍රිමන්ටි එක තාම එහෙමමයි.

"අනේ ස්පුන්.. ඔයා අප්පච්චිත් එක්ක එකටෙක කියාගෙන යන්නෑ නේද...? අප්පච්චි ආයෙත් ඉස්සර විදියමයි.. මං ආසම කරන විදියට ඉන්නවා.."

අම්මා කියවත් යන දේවල්වලට මං මෙලෝ දෙයක් කියන්න ගියේ නෑ.. අනන්තයටම කළකිරිලා තිබ්බ අම්මගෙ හිත පැය තුන හතරක් ඇතුලෙදි නිට්ටාවටම හොඳ කරලා දැම්මා කියනනෙකත් පිරා වැඩක් තමයි. ඒ අතින් අප්පච්චි සැහෙන්න ඉහළයි. ඒත් ඒ සැහෙන්න ඉහළ කමට ලකුණු නම් හම්බවෙන්න බිංදුවයි. අම්මගෙ හිත මේ තරම්ම ආයෙමත් ආකර්ශනය කරල, අප්පච්චි ජෙනිගර් එක්ක තටන්න හදන නාඩගමට නැවතීමේ තිත තියන්නෙ වෙනත් කවුරුවත් නෙමේ.. අප්පච්චිගෙ එකම පුතා වෙච්ච ස්පුන්ම තමයි.

හිස් කෝප්පෙන් අරගෙන අම්මා කාමරෙන් යද්දි දොර ගාවින් අමුතු සද්දයක් ඇහුණා. ඒ පාර කවුද මේ..?

"පුංචි මහත්තයා.. ඔයා නිදිද..?"

උලුවස්ස ගාව ඉඳන් බයෙන් බයෙන් වගේ කතා කරන අප්පුච දැක්කහම මට මාර ගතියක් ආවා. වෙනදට නම් උදේ පාන්දරම මුව දැක්කහම මං යකා වෙනවනේ.. මාව බේරගන්න අප්පු ඊයෙ රෑ දුන්නු ගේම වෙර් වෙර් ස්පෙෂල් එකක්නෙ.

"මොන නින්දක්ද බං.. ඊයෙ මතු සම්බන්ධයි වෙච්චි කතාව අද පටන් ගන්නවනේ.. ඩිංගක් කාමරේ ඇතුළට වරෙන්කො පහදල දෙන්න.."

කිසිම දෙයක අගක් මුලක තේරුම් ගන්න බැරුව වගේ

අප්පු බයෙන් බයෙන් කාමරේ ඇතුළට ආවා.

"රියෙ රැ වගේ මං බයවුණේ නෑ පුංචි මහත්තයෝ කවදාවත්.. මොනව උනත් නියම ටෝම් එකට මහත්තයා ආවා..."

ටෝම් එක නෙමෙයි මැට්ටෝ ටයිම් එකට කියලා කියන්න දිව ළඟටම ආවත්, ඊට වැඩිය වැදගත් කතාවක් තිබ්බ හින්ද මං ටෝම් එක පැත්තකින් තිබ්බා.

"උඹ මුණ හෝදලද ඉන්නෙ..?"

"ඔව්.."

අප්පු තනි වචනෙන් උත්තර දුන්නා. ඔය වගේ සනීපාරක්ක ප්‍රශ්න අහනවට අප්පු කොහොවත් කැමති නෑ කියල මං දැනගෙන හිටියා.

"එහෙනම් හොඳ එකා වගේ තව ඩිංගකින් ගෙදරින් පිටවෙයන්.."

"අපොයි පුංචි මහත්තයා කියන්නෙ මට මේ ගෙදර දාල යන්න කියලද..?"

"සදහටම නෙමේ බං.. සුඵ වෙලාවකට විතරයි.. ඊට පස්සෙ මං එතකත් ටෙනිස් ක්ලබ් එක ළඟට වෙලා ඉදපං..."

"ඊට පස්සෙ.."

මං අප්පු දිහා එක පාරයි ඔරවලා බැලුවෙ.. මැත් සුරුස් ගාලා වාණිජ වුණා.

හරියටම හතයි හතලිහ වේද්දි මං ටෙනිස් ක්ලබ් එක ළඟට ආවා. නිකටට අතකුත් තියාගෙන අප්පු බර කල්පනාවක හිටියෙ. මුට මේ තරම් කල්පනා කරන්න මොනවද මංදා තියෙන්නෙ..

"බල බල ඉන්නෙ.. ඉක්මන් කරලා නැගපං.."

හෙල්මවුත් නෑ.. එහෙම උනා කියල කරන්න දේකුත් නෑ.. පුඵවත් තරම් ඉක්මනට මේ වැඩේ ඉවර කරල දැම්ම නම් හොඳයි.

"අපි මේ කොහෙද යන්නෙ පුංචි මහත්තයෝ..?"

බයික් එකේ පිටිපස්සෙ සිටි වාඩිවුණු ගමන්ම අප්පු අත්දෙකම ඉන වට්ට දාලා මාව බදාගත්තා. ඒ පාර මුට මොකක්ද හැදුන ලෙඩේ..?

"මේ පිස්සු නටන්නෙ නැතුව අත්දෙක ගනිං.. යකෝ.. ගැණියෙක් යන තාලෙට නෙමේ පිරිමියෙක් යන විදියට බයික් එකේ පලයං..."

මුවත් අරගෙන ටවුන් එක මැද්දෙන් යන්න වුණොත් හතර විලි ලැජ්ජාවෙ පණ යනවා. ඇයි ඉතිං මු මාව බදාගෙන ඉන්නෙ, කුඩැල්ලා එල්ලිලා ඉන්නවා වගේනෙ.

"රියෙ උඹ අප්පවිච්ඡිත් එකක් ගියපු තැන මට දැන් පෙන්නන්න ඕන.. තේරුණාද.. ඒයි.. උඹ මොකද ඒ පාර දහලන්නෙ.. රියෙ ආපු ජ්ලේස් එක උඹට අද වෙන කොට මතක නැද්ද ඔවුවො..?"

"පොළොස් එකට නම් තව ඒ තරම් දුරක් නෑ.. ඒත් මහත්තයා මට ඔවුරා කියල කිව්ව එක නම් වස කැතයි.."

හොඳේ..."

අප්පු පොළොස් කියල කිව්වේ ජලේස් එකටද පැලස් එකටද කියලා මට හිතාගන්න බැරිවුණා. ඩිංගක් වෙලා යද්දි අප්පු ආයෙත් දහලන්න ගත්තා.

"අප්පු මේ.. බයික් එක නවත්තල උඹට හොඳ කනේ පාරක් දෙනවා.. ඔවුවා වගේ උඹ දහලන දැහලිල්ලට මට බයික් එකක් කන්ට්‍රෝල් නෑ.."

"කමක් නෑ පුංචි මහත්තයා.. ඔයා මට දෙවෙනි පාරටත් ඔවුවා කියලා කිව්වා.. කමක් නෑ.. පුංචි මහත්තයාගෙ පවුලෙ සංතෝසෙ වෙනුවෙන් මං ඔවුවෙක් වෙන්නම්.. ඔන්න ඒ ඔවුවා මහත්තයාට අර ගේ පෙන්නන්නයි යන්නෙ.."

"ඔය ඉස්සරහ එකද..?"

"හත්තිලව්වේ.. මහත්තයා කොහොම දන්නෙ..?"

"මං නිකමට හිතුවා.."

මගේ දකුණු අත පැත්තෙ තිබ්බ තාප්පෙකින් වට වෙව්වි හුරුබුහුටි ගෙයක්.. ඒ ගේ දැක්ක ගමන් මගේ හිතට වැදුණා. එහෙමනම් ජෙතිගර් ඉන්න තැන තමයි මේ. අප්පව්වි, අම්මව ගානට අන්දල කියලා තමන්ගෙ වෙහෙස නිවාගන්න එන්නෙ මෙතෙන්නට තමයි.. මගේ අභිංසක අම්මගෙ සතෝසෙ විනාශ කරල දාන මායාකාරී ඉන්නෙ දැන් ස්පුන්ගෙ අතේ දුරින්. මගේ හිතට කාලෙකින් ආපු නැති ගතියක් එක පාරටම ආවා. ඒ ගතිය මට පුන පුනා කිව්වේ මේ ගමන්ම ජෙතිගර්වත් බලාගන්න

කියලා.. මගේ රත්තරං අම්මව ජීවිතෙන් අයිත් කරලා මේ ගැනිගෙ පස්සෙ යන්න තරම් අප්පව්වි ජෙතිගර්ගෙ දකින කොලිටි එක මොකක්ද කියල මට දැනගන්න ඕන උනා. මොනව උනත් ජෙතිගර් ටිකක් ඇහැට කනට ජෙන කෙල්ලෙක් වෙන්න ඕන කියල මං හිතාගත්තා.

"අ..ජ..පු.."

මරන්න ගෙනියන්න හරකෙකුට අඩ ගැහුවා වගේ අප්පු මගේ කතාවෙන් ඇඹරුණා. උෟ උඩත් බලනවා.. බිමත් බලනවා.. පැත්තක් බලනවා.. මෙහෙම ගියොත් නම් තව විනාඩි දෙක තුනකින් මුගේ බෙල්ලෙ බෝල ජොයින්ට් ටික අනිවාර්යයෙන්ම ගැලපෙනවා.

"අප්පු.."

"අතේ බුදු පුංචි මහත්තයෝ.. අර ගේට්ටුව හයියෙන් හොලවල දුවපං කියල නම් මට කියන්නෙපා.. මං ඒ වැඩේ නම් කොහොමටවත් කරන්න බෑ.."

යකෝ.. මුට පරචිත්ත විඥානෙන් කියනවනෙ බලාගෙන ගියහම.. මු හරියටම කිව්ව එකතෙ වැඩේ..

"කරන්නෙ නෑ නෙමේ බං.. උඹට කරන්න වෙන්නෙත් ඒකම තමයි.. හිතේ නැති වුණත්, ඔය වටපිටෙන් හරි පුරුෂ ධෛර්යය හිතට ගනිං.. ඊට පස්සෙ ගේ ඇතුළෙ ඉන්න කෙල්ල එළියට එනකල් උඹ ගේට්ටුව දමාගෙන හොල්ලපං.. කෙල්ල එළියට ආපු ගමන් පිස්සු බල්ලෙක් උඹේ පස්සෙන් එළවනවා වගේ උඹ පණ කඩාගෙන දුවපං.. තේරුණාද..?"

"හප්පොව්ව්ගේ.. ඊට පස්සෙ..?"

"ඉතුරු හරිය උමේ පුංචි මහත්තයා බලාගනිව්.."

කටත් බලිය වගේ කරගෙන අප්පු සිංගක් වෙලා මං දිහා බලන් හිටියා. ඒත් ඒ තත්පරේකට දෙකකට විතරයි. මිනිහා මද්දුම බණ්ඩාර වගේ පපුව ඉස්සරහට දාගෙන ගේට්ටුව ළඟට ගියා.

"පුංචි මහත්තයො.. මේකට කරොත්ටි එක දාලද දන්නෑ නේද..?"

"කරොත්ටි නෙමේ බං කරන්ටි.."

"ආන්න හරි.. ආන්න හරි.. මට නිතරම වරදිනවා.."

එහෙම කියන ගමන් අප්පු මෙලෝ සිහියක් නැතුව ගේට් එක හොලවන්න ගත්තා. උගේ හෙලවිල්ලේ තරම කොයි තරම් ද කියල කියනව නම් ගේට්ටුවේ පළ දෙකම ඇරුණා. දැන් ඉතිං කාපංකො රබර්. හිතපු විදියට ගේ ඇතුලෙන් ගැණියෙක් තියා බලු බල්ලෙක්වත් ආවෙ නෑ. මෙතනින් එහාට කරන්න මින මොනවද කියලා හිතා ගන්න බැරුව වගේ අප්පු මගේ මුණ දිහා බැලුවා.

"ඔය එක ගේට්ටු පළුවක් පද්දල පද්දල අතැරපං.."

මං කියනකොටත් අප්පු ගේට්ටු පළුව පද්දල තල්ලු කරල ඉවරයි. නියම වැඩේ කියන්නෙ මේ ගේ ඇතුළෙ ඉදල අප්පව්ව් එලියට ආවොත් තමයි. එහෙනම් ඉතිං අද දවස ඉවරවෙන්නත් කලින්ම මගේ වියා කැන්සල් වෙනවා. මට ඉන්න වෙන්නෙත්

නිවාස අඩස්සියෙ.. හපොයි.. මොන තරම් ශෝකයක්ද..? වේදනාවක්ද..? එහෙම දෙයක් නම් විහිලුවටත්වත් වෙන්නෙපා.."

යකඩ ගේට්ටු පළුවක් මහා සද්දට තාප්පෙ වැදිලා ආපිටට තිබ්බ තැනට එද්දි ගේ ඇතුළෙන් කලබලයෙන් වගේ ගැණු කෙනෙක් එළියට ආවා. ඒක දැක්කා විතරයි අප්පු හොඳටම කලබල උනා.

"ඔ.. ඔය එන්නෙ.. ඔය එන්නෙ අපේ ලොකු මහත්තයගෙ කැල්ල තමයි.. මං.. මං දුටුවා.. පුංචි මහත්තයට බුදු ස..ර..ණයි.."

අප්පු සුරුස් ගාල වාණිජ උනා. වෙන වෙලාවක නම් මු කිව්ව වචන ටිකට, මං මුව සෙන්ටි මීටරේ කැලිවලට ඉරනවා. ඒත් ඉතිං මේ වෙලාව හැටියට ඇගෙන් මස් කිලෝ එකක් අප්පුවා කපාගෙන ගියත් ඉවසන්න වෙනවා.

ටිකෙන් ටික ගේට්ටුව දිහාට ළංවෙන ගැණු රූපෙ දිහා මං කෙලින්ම බලන් හිටියා. තාලෙට අඩි තිය තියා එයා ඇවිදගෙන ආවෙ හරිම හෙමිට. ඇත්තටම මං හිතුවටත් වැඩිය හිත ඇදල ගන්න පුළුවන් ලස්සනක් ජෙතිගර්ගෙ මුණෙ තිබුණා. කැරලි ගැහිල තිබ්බ දිග දුඹුරු පාට කොණ්ඩේ ඒ මුණට ගෙනාවෙ අමුතම ආකර්ෂණයක්. එයා ඇදල හිටිය දම්පාට ජින්ස් එකයි, සුදු පාටට හුරු හෝටි ටී ෂර්ට් එකයි මට එකපාරටම මතක් කෙරුවෙ ජනප්‍රිය බොලිවුඩ් නිලියෙක්ව. ගේට්ටුව ළඟටම ඇවිත් පුදුමයක මං සලකුණ, පුදුම වෙන්නැතිව තියේවියැ.. දෙයියනේ.. අරු තව සිංගෙන් ගේට්ටු පළ දෙකම ගලවනවානෙ.. තාමත් හෙමින් සීරුවෙ පැද්දෙන ගේට්ටු පළ දෙක දිහා බලලා එයාගෙ ඇස් කෙලින්ම නතර වුණේ මගේ මුණෙ.

"මේ.. මෙතන මොකද වුණේ..? ක.. කවුද අර දිව්ව මනුස්සයා.. මිත්.."

පුදුම වෙලා වගේ ඇහුවත් ජොනිටර්ගේ කටහඬේ අමුතම හුරුතල් ගතියක් තිබුණා.

"මාත් ඒක තමයි මිස් බැලුවේ.. මිනිහා හැදුවේ මේ ගේට්ටු පලු දෙක ගලවල අරගෙන යන්නද කොහෙද...?"

මගේ වචන වලට ජොනිටර්ගේ මුණ හිනාවකින් වැහිල ගියා.

"මයිගෝඩ්.. මේ ලොකු ගේට්ටු දෙක කොහොම ගෙනියන්නද..? ඇත්තටම ඇයි ද දන්නෑ ඒ මනුස්සයා ගේට් එක හෙලෙව්වේ..?"

"මං හිතන්නෙ මිනිහා පිස්සෙක් වෙන්නැති මිස්.."

අප්පු මෙතන හිටිය නම් උෘ මාව සෙන්ට් මීටර් තෙමෙයි මිලි මීටරේ කැලිවලට ඉරනවා. උෘව පිස්සෙකුට සමාන කරාට.. කරන්න දෙයක් නෑ.. කරන්න දෙයක් නෑ අප්පු.. ලබා උපන් හැටියටනෙ බබා හම්බවෙන්නෙ..

"එහෙනම් ඉතිං මං එනවා දැකලා දිව්වේ..?"

"ඒක නම් මටත් හිතාගන්න බෑ මිස්.. කෝකටත් මීට පස්සෙ අඳුනන්නෙ නැති මිනිස්සු ගේට් එක හෙලෙව්වට තනියම එළියට බහින්නෙපා.. මිස්ව උස්සාගෙන ගියත් කවුරුවත් දන්නෙ නෑ.."

මං කිව්ව දේට ජොනිටර්ගේ මුණ සුදුමැලි වෙලා ගියා. එයා බයෙන් වගේ මං දිහා බලලා ආපිට හැරුණා.

"මිස් වගේ ලස්සන අයට තනියම එළියට බහින්න මේක ඒ තරම් හොඳ කාලයක් නෙමෙයි.."

ගැණි හොඳටම බයවුණා කියලා මට තේරුණා. කමක් නෑ.. ඔහොම ඩිංගක් හරි බය කරාට අවුලක් නෑ.. ඔයා කොහොමත් කරන්නෙ වැරදි වැඩක්නෙ බබා..

"මේ.. මේ.. පැත්ත බැලුවට තැත්ක්ස්.."

ජොනිටර් ඒ ටික කිව්වේ බාගයක් දුරට ගේ දිහාට ඇවිදගෙන ගිහිල්ලා.. හැම දෙයක් ම අති සාර්ථකව කෙර්ගෙන ගියපු හින්ද මට තිබ්බේ ආපහු කෙලින්ම සිංහ පැෂන් එකට එන්න. මොකද මේ හැමදේම කෙරුවා වගේ නෙමෙයි අප්පව්ව්ගේ ඇස්වලින් බේරිලා ඉන්න ඕන කියන දේ මට දැනුණා. අප්පව්ව් කොළ හංගාගෙන ක්‍රීඩාව කරන හින්ද මගේ අතේ තුරුම්පු තියාගෙන උනත්, මට පරිස්සම් වෙලා ඉන්න සිද්ධ වෙලා තිබුණා.

සිංහ පැණන් එකට ඇතුළු වුණු ගමන්ම මං මගේ ඔරිස් රුමි එකට ආවා. වෙනද එන වෙලාවටත් විනාඩි දෙක තුනකට කලින් මං ෆැක්ටරි එකට ඇවිල්ල තිබුණා. කාමරේ ඇතුලෙ නම් පුංචි වෙනසක්වත් නෑ. ඊයෙ දැක්ක විදියම තමයි.

"පුංචි මහත්තයෝ.."

ජයතිස්ස කාමරේට එබුණා. ඒත් ඒ මුණෙ වෙනද දකින හිතාව මං දැක්කෙ නෑ.

"මොකද මනුස්සයෝ.. මේ උදේ පාන්දරම බයවෙලා වගේ.."

"ලොකු මහත්තයා කතා කරනවා.. ජෙන විදියට නම් මොකක් හරි අවුලක් වගේ.."

"ඇයි ජයතිස්ස එහෙම කියන්නෙ..?"

"ලොකු මහත්තයාගෙ මුණ හරි නෑ.. හැබැයි පුංචි මහත්තයා

එන්න විනාඩි දෙක තුනකට කලින් මැනේජර් කාරයා ලොකු සර් එක්ක කුටු කුටු ගගා හිටියා.."

"ඒකත් එහෙමද..? දැන් ලොකු මහත්තයා කතා කරන්නෙ කාටද..? උඹටද...? මටද..?"

"පුංචි මහත්තයට.."

ජෙන විදියට නම් මේ රාජ්‍යය දැහැමෙන් සෙමෙන් පාලනය කරන්න බැරවෙයි වගේ.

"ඊයෙ රැ ආපු ගමන ගැන ප්‍රශ්නයක්වත් උනාද පුංචි මහත්තයෝ..?"

"ඒක මෙතෙක්ට අදාල වෙයි කියල මට හිතන්න නම් බෑ.. ඒත් මං ඊයෙ රැ මොකක් හරි අඩවිවක් ඇල්ලුව කියල නම් අප්පච්චි සැක කරනවා. මොකද මං ඊයෙ ගෙදර යන්නත් කලින්ම කවුරු හරි අප්පච්චිට කියලා තියෙනවා මගේ ගමන ගැන.."

"මෙත්.. මාර වැඩෙනෙ..."

ජයතිස්සගෙ ඇස් දෙක නළලටත් උඩ ගියා.

"ඔව් ජයතිස්ස.. අපි හිතනවටත් වැඩිය ලොකු ගතියක් මේකෙ තියෙන පාටයි.. අපි ඒ ගතිය හොයා ගමු.."

ජයතිස්ස මගේ රුමි එක ළඟ ඉදිද්දීම මං අප්පච්චිගෙ ඔරිස් රුමි එක ළඟට ආවා. එතන වම් පැත්තෙ තිබ්බ පුංචි පැසේජ් එකේ, ප්‍රසාද් හීන්වැල්ල නැවතලා ඉන්නව මං දැක්කා. මේ වෙලාවෙ මේ යකා මෙනත මොකද කරන්නෙ..?"

"සර්.."

මාව දැකපු ගමන් මැනෙපර්ගෙ මුණට සිරියාවත්ත හිනාවක් ආවා. අඩේ.. බලන් ගියාම මුට හෙතට ඇක්ටින් පාරවලුත් දෙන්න පුළුවන්තේ.. කම්පෙට්ෂන් එක තියෙන්නෙ ස්පුන් එක්ක කියලා දැනගෙනත් මු අපුරුවට හිනාවෙනවා. මිනිහව දැක්ක නොදැක්ක ගාතට මං අප්පව්ව්ගෙ ඔරිස් රුමි එකේ ලොකු විදුරු දොර තල්ලු කරගෙන ඇතුල් වුණා.

"අප්පව්ව්.."

මට පිටිපස්ස හරවාගෙන ඔලුවත් බිමට නමාගෙන මේසෙට අත් දෙකම බර කරගෙන අප්පව්ව් බර කල්පනාවක හිටියේ. මගේ කටහඬට අප්පව්ව් ගැස්සිලා වගේ මං දිහාව හැරුණා. තෙල් පිරිල රතු පාට වෙලා තිබ්බ අප්පව්ව්ගෙ මහක මුණ කිසිම දයාවක් මං දැක්කෙ නෑ.

"මං ස්පුන්ට කියල තියෙනව තේද ඔරිස් එක ඇතුළට එනකොට කතා කරල එන්න කියලා.. ඇත්තමට ස්පුන් ඔයා මැනර්ස් දන්නෙ නැද්ද..?"

අප්පව්ව් කතන්දරේ පටන් ගත්තෙම හරහට කියල මට තේරුණා. අප්පව්ව්ට මොකද මේ වෙලා තියෙන්නෙ.. අප්පව්ව්ට ඕන නිතරම මාත්තෙක්ක හැප්පෙන්නද..? ඒත් ඇයි ඒ.. ස්පුන් කියල කියන්නෙ අප්පව්ව්ගෙ ලේමනෙ.

"මං කතා කරා.. අප්පව්ව්ට ඇහුණෙ නෑ.."

මේවිචර වෙලා මගේ දිහා කෙලින්ම බලාගෙන ඉඳපු අප්පව්ව් බිම බලාගත්තා. ඒ ඇස් දෙකක් පියාගෙන බලන් ගියම අප්පව්ව්ව

මාව දකින්නත් කැමති නෑ වගේ. නළල දෙපැත්ත මාපට ඇඟිල්ලෙනුයි, මැද ඇඟිල්ලෙනුයි තද කරල මිරික ගන්න ගමන් අප්පව්ව් උගුර පාදගත්තා.

"අද උදේ ගෙදර ඉඳල ස්පුන් කෙලින්ම ආවෙ ෆැක්ටරියටද..?"

අප්පව්ව්ගෙ වචනවල කිසිම තෙතමනයක් තිබ්බෙ නෑ. ඒවා රළු කර්කෂ වචන. සිංහ පැෂන් එකේ වැඩ කරන භාරසිය ගාතයි, ස්පුනුයි අතරෙ කිසිම වෙනසක් අප්පව්ව් දකින්නෙ නෑ, කියන එක තවත් පාරක් ඒ වචන හරහා මට ඔප්පු වුණා.

"ඇයි අප්පව්ව් එහෙම ඇහුවෙ..?"

"මෙතන ප්‍රශ්න අහන්නෙ මමයි ස්පුන්.. තේරුණාද..? ඔයාට තියෙන්නෙ උත්තර දෙන එක විතරයි.."

ඔරිස් රුමි එකේ තිබ්බ සිතලත් මැදින් අප්පව්ව් බේරහන් දුන්නා. හරියට රුමි එක හිටි කරන්න වගේ. අප්පව්ව් අහන් ප්‍රශ්නෙන් තේරෙන්නෙ අප්පුයි, මායි ජෙනිටර්ගෙ ගේ ළහ හිටපු එක අප්පව්ව් දැනගෙන කියන එකද..? ඒත් ඒක එහෙම වෙන්නෙ කොහොමද..? සමහර විට ඒ වෙලාවෙ අප්පව්ව් ජෙනිටලගෙ ගේ ඇතුලෙ හිටියද දන්නෙත් නෑ.. ඒත් ඉතිං මං සිංහ පැෂන් එකට එනකොට අප්පව්ව් ෆැක්ටරිය ඇතුළෙ හිටියනෙ.

"ස්පුන්.. මගෙ යකා අවුස්සන්නෙ නැතුව මං අපහු දේට උත්තර දෙනවා.."

මොන අවලංගුකර්මද මේ.. අප්පව්ව් හදන්නෙම මාත්තෙක්ක පැටලෙන්න.. මගේ හිතට තත්පරෙන් තත්පරේ කේන්ද්‍රිය ගලාගෙන ආවා. ඕන කෙහෙල්මලක් වෙන්න මේ හැමදේම දමල ගහල කොහේ හරි යන්න ඕන කියලා හිතුවන නම් පාරක් දෙපාරක්

නෙමෙයි.. ඒත් හිතට එබෙන කේන්තියෙ හැම අංශු මාත්‍රයක්ම අතරින් මට අම්මගෙ රත්තරං මුණ මතක් වුණා. 'අනේ ස්පුන්.. ඔයා අප්පච්චිත්තේක්ක එකටෙක කියාගෙන යන්නැ නේද.? අප්පච්චි ආයෙමත් ඉස්සර විදියමයි.. මං ආසම කරන විදියට ඉන්නවා..' අම්මගෙ වචන ආපිටට ඊයම් බරුවක් වගේ හිත ඇතුළට ගිලා බහිද්දි මං ඇස් දෙක තද කරලා පියා ගත්තා.

"ස්පුන්.. මගෙ ඉවසීම සෙල්ලමකට ගන්නෙපා.."

"මං හිමායව හම්බවෙන්න ගියා අප්පච්චි.."

"හිමායව.."

"ඔව්.."

"ඉතිං හම්බ වුණාද..?"

"නෑ.."

"ඇයි ඒ..?"

"හිමායා ගෙදර හිටියෙ නෑ.."

නඩු අහන උසාවියක වගේ අප්පච්චි මගෙන් දිගට හරහට ප්‍රශ්න අහන්න ගත්තා.. මොනව මේ කතාව මේතනින් නතර වෙනව නම්, ඒක අප්පච්චිගෙ වගේම ස්පුන්ගෙන් ශරීර සෞඛ්‍යයට හොදයි.

"හ්මි.. ඔයා කියපු ඔක්කොම මං විශ්වාස කරා.. දැන් ඉතිං ඔයාට යන්න පුළුවන්.."

අප්පච්චි, එතනම තිබ්බ යෝධ කුෂන් පුටුවේ වාඩිවෙලා බාගෙට රවුමක් කැරකුණා.

"ආයුබෝවන් ප්‍රශ්නයක්ද මහත්තයෝ..?"

මගේ කාමරේ ළඟ ජයතිස්ස තාමත් බලාගෙන ඉන්නවා.

"ප්‍රශ්නයක් නම් තමයි.. ඒත් ඒක මං ගොඩින් බේරගත්තා.. අප්පච්චි අද මට ඔළුවටත් උඩින් වැඩ පවරල තියෙනවා. මං හිතන්නෙ අද රෑ මාව මෙහේ කියන්න වෙන්නැති.."

ජයතිස්සගෙ මුණෙ ලාවට හිනාවක් මතුවුණා..

"මහත්තයට කියන්න පොඩි කතාවක් තියෙනවා.."

"ඒ මොකක්ද..?"

"මේක මං විතරක් නෙමේ.. ෆැක්ටරියේ කීප දෙනෙක්ම දන්නවා.. පුංචි මහත්තයට පහුගිය දවස්වල එක දිගටම කෙල්ලෙක් ගෙන් ටෙලිෆෝන් කෝල්ස් ආවලු.."

"මට..?"

"ඔව්.. පුංචි මහත්තයන් එක්ක කතා කරන්න ඕන කියල දවසක් තනුපත් එක්ක රංචු කරාලු.."

"කවුද තනුපා කියන්නෙ..?"

"රියෙප්පිනිස්ටි එකේ ඉන්න ගැණු ලමයා.."

මොන අවනඬුවක්ද මේ..?

"ඉතිං මං දිගටම ෆැක්ටරියේ හිටියනෙ.. ඔය රියෙප්පිනිස්ටි මට එක කෝල් එකක්වත් දැමීමේ නැනෙ.."

"නෑ මහත්තයෝ දාලා තියෙනවා.. මට තනුපා කිව්වනෙ. මේ කාමරේ ලයින් එකට දැමීමත් කවුරුවත් ගත්තෙ නෑල්ලු.."

"සමහර විට මං ෆැක්ටරියේ ඇතුලේ වැඩ බලන්න එහෙම මෙහෙට ගියපු වෙලාවල් වලවත් වෙන්නැති.. ඒත් ඔය රියෙප්පිනිස්ටි ඇයි මට ඔය ගැන නොකිව්වේ..?"

"මහත්තයට උං බයයි.."

"මට බයයි..?"

ජයතිස්සගේ කතාවට මං පුදුම උනා.

"ඔව්.. මහත්තයා ආඩම්බර හින්දා කෙල්ලො කවුරුවත් මහත්තයට ලංවෙන්න එන්නෑ.. මහත්තයා, කොයි තරම් ලස්සන කෙල්ලෙක් උනත් සහ පහකටවත් ගණන් ගන්නෑ කියන මතයක් උං අතරේ තියෙනවා. ඒකයි මේ කෝල් කතන්දරේ ගැන උනත් කපු කපු යන්නෙ.."

ජයතිස්ස ගියාඉන් පස්සේ මං කාමරේට ඇවිත් කල්පනා කරන්න ගත්තා. කවුද මට ෆෝන් කරන්න ඇත්තෙ..? ජෙනිටර්

වත්ද..? ඔව්.. ජෙනිටර් ඇරෙන්න වෙන කවුරුවත් මට ෆැක්ටරි එකට කතා කරන්නෙ නෑනෙ.. හැබැයි ඉතිං ගානට නාන්න තියෙද්දි ඔය වගේ වැඩිපුර ඇදගෙන නාන්න ගියොත් ජෙනිටර් ස්පුන්ටත් හෙමිබිරිස්සාව ප්‍රසන්න කරයි වගේ. මොන දේ වුණත් පුළුවන් තරම් ඉක්මනට ජෙනිටර්ගේ ප්‍රශ්නට උත්තරයක් ඕන වෙනව කියල මට දැනුණා.

කරන්න තියෙන උපරිම දේ කරල අප්පව්ව්ව් ජෙනිටර්ගෙන් වැඩිකල් යවන්නෙ නැතුවම ගලව ගන්න ඕන කියල මං හිතාගන්නා. ඔය හැමදේම අතරේ මගේ හිතේ තව ප්‍රශ්නෙකුත් තිබුණා. ඒ තමයි මං හිමායාලහ ගියා කියපු කතාව අප්පව්ව් විශ්වාස නොකරපු එක. සමහර විට අප්පව්ව් හිමායාට ෆෝන් කරන්න උනත් පුළුවන්. එහෙම උනොත් නම් වැඩේ දෙල් වෙන එක බුදු පුර්ව්.. ටිකකින් මේසේ කොනේම තිබ්බ රෝස පාට හුරු බුහුටි ලෑන්ඩ් ෆෝන් එක රිත්ග් වෙන්න ගත්තා.

"සර්ට අවුට් කෝල් එකක්.."

රියෙප්පිනිස්ටිගේ ලාමක ටිං ටිං කඟඟ මට ඇහුණා. ජයතිස්ස දැන් ඩිංගකට කලින් කිව්ව තනුපා කියන්නෙ මේ ගර්ල් වෙන්න ඕන..

"කොහොම ද.. ඉ.. තිං.."

තාලේට ඇදල පැදල ජෙනිටර්ගේ හුරුකල් කඟඟ ෆෝන් එක දිගේ ගලාගෙන ආවා. මං කෙරුවේ පුටුවේ තවත් ටික හරි බරි ගැහුණ එක. මේක ඉතිං දිගට යන කතාවක්නේ.

"වරදක් නෑ මිස්.. ඔයා හොඳින්ද..?"

ජෙනිටර් පුරුදු විදියටම ඉංග්‍රීසියෙන් කතාව පටන් ගත්තු

හින්ද මාත් ඒ භාෂාවනේම වැඩේට බැස්සා.

"අනේ.. අනේ. එදත් මං ඔයාට කිව්වි නේද මට මිස් කියන්නෙපා කියලා.. ආ. ඔයාට මගේනම් මතකය් නේද..?"

"ඔව්.."

"ඉතිං එහෙනම් මට එහෙම කතා කරන්නෙ නැත්තෙ..? ඔයා ඔය විදියට කතා කරනම අපි හුභාක් ඇතයි කියල මට දැනෙනවා.."

ජෙනිටර් එන්න හදන්නෙ මොන සන්නිය තටන්නද කියල මට හිතාගන්නබැරිවුණා. ඒත් ඉතිං ස්පුන් කියල කියන්නෙ, දහ අට සන්නියම තටන්න පුළුවන් කොල්ලෙක්නේ. එක් හින්ද අවුලක් නම් කොහොමටවත් වෙන එකක් නෑ.

"අපි කොහොමටත් ඇතයිනෙ.."

"ඇයි.. ඇයි දෙයියනේ ඔයා එහෙම කියන්නෙ...?"

ජෙනිටර්ගෙ කටහඬේ පැහැදිලිවම තිබ්බෙ ලොකු දුකක්.

"ඔයාව ලභිත්ම ආශ්‍රය කරන්නෙ, ඔයාගෙ හැමදේටම අයිතිවාසිකම් කියන්නේ මේ සිංහ උෂ්ණ එකේ අයිතිකාර මහත්තයා. ඒ අතිං බලනකොට මං කොයි තරම් පුංචි මිනිසෙක්ද..? ඒ මහත්තයා දෙන පඩියෙන් මාසෙ ගෙවන මං වගේ කෙනෙකුට ඔයත්තෙක්ක මෙහෙම කතා කරන එක පවා ඔරොත්තු දෙන්නෑ.. ඒකයි.. ඒකයි මං කිව්වෙ ඔයා මට හුභාක් ඇතයි කියලා.."

"ඔයා.. ඔයා ඔහොම හිතන එක හුභාක් වැරදියි.. ඔයා.. ඔයා දන්නවද...? ඔයා දන්නවද මිස්ට අශෝක් එක්ක මං දවසම හිටියත් ඔයත්තෙක්ක එක වචනයක් කතා කරනව තරම්

සංතෝෂක් මට ද දුන්නේනෑ කියලා.. ඔයා මාව පුදුම විදියට වෙනස් කරල දෙයියනේ.. අනික ඔයා තරම් හැඟීම්බරව කතා කරන්න මිස්ට අශෝක්ට කවදාවත් බෑ.. ඔයත්තෙක්ක කතා කරන වෙලාවල්වල ටමගේ ඇස්වලට කපුඑත් පිරෙනවා.. ඒත්.. ඒත්.. මිස්ට අශෝක්ගෙ තියෙන්නෙ කොයි තරම් රළු ගතිගුණද..?"

ජෙනිටර් කොයි තරම් වපල ගැතියෙක්ද කියන එකට වචනට අර්ථකතන මුකුත් ඕන නෑ.. මේ කියපු ටිකම හොඳටම ඇති.. අඩු ගානෙ මේ කතාබහේ පුංචි කැල්ලක් හරි අප්පව්වට අහන්න දෙන්න තිබුණ නම්.. එහෙනම් ඉතිං ජෙනිටර්ගෙයි, අප්පව්වගෙයි ආදර අන්දරය උපන්ගෙයිම ඉවරයි. ඒත් එතකොට මේ හැමදේම මුල ඉන්නෙ ස්පුන් කියල අප්පව්ව දැනගන්නවා. අප්පව්ව එතකොට කිසිම දෙයක් විශ්වාස කරනෙකක් නෑ.. කොටින්ම මේ හැමදේම අප්පව්වට ඔප්පු කරන්න වෙන්නෙ ස්පුන්ගෙ කිසිම සම්බන්ධයක් මේවට නෑ කියලා.

"ඔයා පහුගිය දවස්වල මෙහෙට කතා කරාද..?"

ජයතිස්ස කියපු කතාව මතක් වෙලා, ගියපු කතාවේ පිල්ල මං මාරු කරා.

"ඇ.. ඇයි ඒ..?"

"නෑ නිකං මං ඇහුවෙ.."

"බොරු කියන්නෙපා.. ඔයා ඒක ඇහුවෙ නිකං වෙන්න බෑ.. මට ඇත්ත කියන්න.. ජලීස්.."

"ඔයා ඔය කතා කරනකොට කියනවනේ මගෙත්තෙක්ක කතා කරන්න ආසයි, මාව නිතරම මතක් වෙනවා වගේ දේවල්.."

"ඉතිං..?"

"එහෙම උනහම, ඉතිං සාමාන්‍යයෙන් දවසකට පාරක් හරි කතා කරන්න හිතෙනවනේ.. ඒකයි.."

ජෙනිටර් ගෙන් දැන් කියැවෙන දේවල් අනුව ජයකිස්ස කියපු ලෝන් කතන්දරේ ගැන විස්තර හම්බවේවි කියලා මට හිතුණා. ජෙනිටර් මට ලෝන් කරා නම් ඒක නොකියා වෙන්න විදියක් නෑනෙ.

"දවසකට පාරක් නෙමේ දෙයියනේ.. දවසකට සිය පාරක් හරි ඔයාට ලෝන් කරන්න මට හිතුණා. ඒත් ඔයා ගැන, ඔයාගෙ රස්සාව ගැන මං හිතුවා.. ඔයා ඒ ගැන මට මුලින්ම කියලත් තිබුණෙත්.. ඒත්.. මට ඉවසගෙන ඉන්න බැරි තැන, මේ පහුගිය දවසක මං ඔයාට ලෝන් කරා.. ඔතන රියෙජ්නිස්ට් එකේ ඉන්න ගර්ල් මට ඔයාව කතෙක්ටි කරේ නෑ. මං ඒ පාර ඒ ග්ලර්ටත් බැනල ලෝන් එක තිබ්බා. ඊට පස්සෙ ඔන්න අද තමයි මං ඔයාට ගත්තේ.. මේ පහුවේව්ව දවස්වල මං ජීවිතේ ගෙව්වෙ කොහොමද කියල ඔයා දන්නව නම්..?"

කතන්දරේ හැටියට නම් ජොනිටර්ට මං ගැන එකසිය ගානට උන තිබ්බ උනාට මට ලෝන් කරල තියන්නෙ එක පාරයි. එතකොට ඉතුරු කෝල්ස් අරගෙන තියෙන්නෙ කවුද..? ජයකිස්ස කිව්ව විදියට තව හත් අට පාරක් කෝල්ස් අරගෙන තියෙනවනෙ..

"ඔ.. ඔයා ඇයි කතා නොකරන්නේ..? ඔතන තව කවුරු හරි ඉන්නවද..?"

"ත්.. නෑ.. මිස්.. මෙතන කවුරුවත් නෑ.. මං මිස් කියපුට

ගැන කල්පනා කරා.."

"කල්පනා කෙරුවෙ මං මහ වපල ගැනියෙක් කියද..?"

ආයෙ දෙකක් නෑ ජෙනිටර් කෙලින්ම මගෙන් ඇහුවා. මේක නම් හරියන සෙල්ලමක් නෙමේ ස්පුන්.. ලේසියි කියල හිතාගෙන පටන් ගත්තට මේක ඒ තරම් ඇහට සුවදායක ක්‍රීඩාවක් නෙමෙයි කියනෙක මගේ හිත මට අනතුරු ඇහෙව්වා.

"ඇ.. ඇයි ඔයා කතා කරන්නෙ නැත්තේ..? ඔයා ඒ දේ තමයි හිතුවෙ නේද..? මට.. මට ඇත්ත කියන්න.. ජලිස්.."

"ඔව් මිස්.."

කියන්න ඕන තරම් උත්තර තිබුණත් මං ප්‍රශ්නෙට හරියන උත්තරේ දුන්නා. හැබැයි ඉතිං තවත් හිතක හැහිම්, බැඳීම් ගැන ඒ වු ඉසෙඩ් තරම් පරිස්සම් වෙන්නෙ ඕන කියල මට තේරුණා.

"ඔයා අවංකව ඒ දේ මට කිව්ව එක ගැන මං හුඟාක් සන්තෝස වෙනවා.. මං හිතුවෙ ඔයා මට බොරුවක් කියයි කියලා.. ඇත්තමයි. ඒ කොහොම උනත් ඔයාම හිතන්න.. මගේ ළඟ ඉන්න, මාව බලාගන්න, මගේ හැම දෙයක්ම හොයන ඔයාගෙ ලොක්කා ගැන මං එහෙම කිව්වෙ ඇයිද කියලා.. මගේ හෘද සාක්ෂියට එකඟව මගේ හිතට දැනිවිච්චි දේ මං ඔයාට කිව්වා කියන්නෙ, මං වපල ගැනියෙක් කියන එකද..? එහෙමත් නැත්නම් මිස්ටර් අශෝක්ට ද්‍රෝහි වෙව් හිතීන් විඳවා විඳවා ඉන්නෙකද..?"

"මට තේරෙන්නෑ මිස්.."

"ඔයාට නොතේරෙන එකත් හොඳයි.. ඒත්.. ඒත්. මට තියෙන දුක මේ හැමදේටම වැඩිය වෙනස්ම එකක්.."

"ඒ මොකක්ද මිස්..?"

"ඔයා කවුද කියල මං නොදන්න එක ගැන.. ඇත්තටම මට පුදුම ආසාවක් තියෙන්නෙ ඔයාව දකින්න.. ඔයාම හිතන්න.. ඔයාගෙ හිත භොරකම් කරගත්තු ගර්ල් කෙනෙක් ඉන්නවා.. එයා ඔයත්තෙක්ක කතා කරන් ළඟින් ඉන්න හරිම ආසයි.. ඒත් ඒ ගර්ල් එයා කවුද කියනෙක ඔයාට කියන්නැ.. එතකොට..?"

වපල ගැනියෙක් උනත්, ආදරේ පිරිවිට හිතකින් ජෙතිගර් මගෙන් ඇහුවෙ හොඳ ප්‍රශ්නයක්.

"මගෙ හිතට හුඟාක් දුක හිතෙව් මිස්.."

වචන වලට කවලම් කරන්න පුළුවන් දුක්ඛරම විදියට මං වචන ගැළපුවා.

"ඔයා හිතට දුකෙන් මගේ හිත දැන් නැත්තටම නැතිවෙලා ගිහින් දෙයියනේ.. ඔයා.. ඔයා දන්නවද.. ඔයා දන්නවද ඒ කවුරු හින්දද කියලා..?"

ඔය හිතන පැත්තටම කතාව ඇදිගෙන එද්දි මං දිග හුස්මක් ගත්තා. ඒ දිග හුස්ම ගන්න අතරේ මට අම්මගෙ රත්තරං මුණ මැවිල පෙනුණා. මං මේ හැම දෙයක්ම කරන්නෙ ඔයා වෙනුවෙනුයි අම්මෙ..

"මිස්ට අශෝක් නේද..?"

යන්නෙ කොහෙද කියල අහපුවහම මල්ලෙ මුකුත් නෑ කියල වගේ කතාවක් මං කිව්වා. ඉහළට ඇදල ගත්තු මහා දිග හුස්මක් එකපාරටම ආපිටට පිට කරල දාන සද්දෙ මට ඇහුණා.

"ප්‍රශ්නෙට උත්තරේ මිස්ට අශෝක් නම් මං මෙහෙම

ඔයත්තෙක්ක කතා කරල නැහෙන්නෙ නෑනෙ දෙයියනේ.. ජලිස්.. මාව තේරුම් ගන්න.."

"ඔයාව තේරුම් ගන්න මට පුළුවන් මිස්.. ඒත්.. ඒත් හැමදාම ලෝන් එකෙන් විතරක් කතා කර කර ඉඳල අපි අපිට තේරුම් ගන්න පුළුවන් නම් මං හිතන්නෙ නෑ.."

"එහෙනම්..?"

"අපි හම්බවෙන්න ඕන.."

ජෙතිගර් ගෙන් කියැවෙන්න ඕන දෙයක් මගෙන් කියැවුණා. ඒත් මං හිතුවෙ නැති විදියට ජෙතිගර්ගේ පැත්ත සයිලන්ස් වුණා. ගැණි අවුල් උනාවක්ද..?

"ඒ.. ඒ දේට මාත් හුඟාක් ආසයි.. මට ඔයාව දකින්න ඕන.. මගේ හිතේ තියෙන හැමදේම ඔයත්තෙක්ක කියන්න ඕන.. ඒත්.. ඒත්.. අපි කොහේදිද හම්බවෙන්නෙ..?"

"කොහේවත් ඕන නෑ.. ඔයාලගෙ ගෙදරදි.."

"මගේ ගෙදරදි.."

"ඔව්.. මිස්ටර් අශෝක් ඔයාට අරන්දීපු ගෙදරදි.."

"බලන් ගියහම ඔයා හුඟාක් දේවල් දන්නවනේ.."

ජෙතිගර්ගෙ කතාවට මං මුකුත්ම කිව්වෙ නෑ... අනිත් දේ තමයි මං බලාගෙන හිටියෙ අද උදේ වෙච්ච සිද්ධිය ගැන අංශු මාත්‍රයක තරම් දෙයක් හරි ගැණි මගෙන්තෙක්ක කියාව් කියලා.. ඒත් එහෙම දෙයක් උනේ නෑ.. මොනව උනත් මං ජෙතිගර්

හම්බවෙන්න යන පළවෙනි පාරම ගැණි මාව අඳුන ගන්නවා කියලාමං දැනගත්තා. එතකොට නම් ඉතිං ස්පුන්ට කියෙන්නෙ ගොරවතිය ගරු රහපෑමක් කරන්න විතරයි. අනිත් දේ තමයි ජෙතිගර්ට අර තරම් ලස්සන ගෙයක් අරන් දෙන්න අප්පච්චි නිර්ලෝභී උනු එක.. ඒත් ඉතිං කවදා වෙනකන් මේ හැමදේම අප්පච්චි හංගගෙන ඉන්නද..? හැබැයි මොන දේ උනත් අප්පච්චිගෙයි, ජෙතිගර්ගෙයි එලෙයාර් එක එළි නොවී හැංගිලා කියෙන තරමට ස්පුන්ට කැමතියි. මොන විදියකින් හරි අම්මා මේ ගැන දැනගත්තා කියන්නෙ, ඒ තමයි අම්මගෙ ජීවිතේ අවසාන තත්පර කීපය. එහෙම හිතෙන කොටත් මගේ හිත වෙච්චලා ගියා.

"මිස්ට කියන්න දෙයක් කියෙනවා.."

හැම කතන්දරයක්ම නැවතිලා, ජෙතිගර්ගෙ පැත්ත ගොලු වුණා.

"ඒ මොකක්ද..?"

"මිට පස්සෙ මට මෙහෙට ලෝන් කරන්නෙපා.."

"ඇ.. ඇයි.. ඇයි දෙයියනේ ඒ..?"

පැහැදිලිවම ජෙතිගර්ගෙ කටහඬේ තිබ්බ වෙච්චලන ගතිය මං අඳුන ගත්තා.

"මගේ මොබයිල් එකට විතරක් කතා කරන්න.."

"ස්.. හු.. මං බයවුණු තරමක්.."

ජෙතිගර් හෙමිට හිතාවෙද්දිම මං ලෝන් එක තිබ්බා. එතකොටයි මං දැක්කෙ, කාමරේ ඉස්සරහ ඉන්න මැනේජර් කාරයව. මු කොයි වෙලාවෙද මෙතෙත්ට ආවෙ.. එහෙමත් නැත්නම් මුට මෙතන කියෙන වැඩේ මොකක්ද..?

"ප්‍රසාද.."

මම ටිකක් හයියෙන් කතා කරා. වැඩ කරන කෙල්ලෙක් දිහාද කොහෙද බලන් ඉඳපු මැනේජර්කාරයා ගැස්සිලා ගියා.

"සර්.. මට කතා කරාද..?"

මුණට ගන්න පුළුවන් උපරිම අහිංසකකම අරගෙන මිනිහා මට ලංවුණා. මට නම් මුව දකිනකොටත් කේන්තියි. මහ ගුවි කන මුණක්නෙ මුට කියෙන්නෙ..

"කතා කරා තමයි.."

"ඇ.. ඇයි සර්..?"

"මෙතෙන දොර ඉස්සරහ තමුසෙට කියෙන රාජකාරිය මොකක්ද.. අද ලැක්ටරි එකේ වැඩ නැද්ද..?"

"වැඩ නම් කියෙනවා සර්.."

මැනේජර් කාරයගෙ මුණෙ තිබ්බෙ තනිකරම කැන හිතාවක්. සැරින් සැරේට මිනිහගෙ මුණ මතුවෙන ඉරියව් දිහා බැලුවහම කියන්න කියෙන්නෙ මැන් නොමිමර එකේ නලුවෙක් කියලා. ඒකෙ ආයෙ හෝදන්න දෙයක් නෑ. අප්පච්චිත් මේ යකාව කොයි තුම්පනෙන් හොයා ගත්තද මංදා.

"චූඩ තියෙනව නම් මොන බම්බුවද මෙනන කරන්නෙ..?"

"මට ඔහොම කතා කන්නෙපා සර්.. මං ආවෙ ලොකු සර්ගෙ චූඩකට.. මං එනකොට සර් ටෙලිෆෝන් එකේ බර කතාවක් හින්දා දොර ළඟට වෙලා හිටියා.."

"ලොකු සර්ගෙ චූඩකට..?"

"ඔව්... එදා බෝඩ් මීටින් එකේදි ඩිසිෂන් එකක් ගත්තා. පිටරට යවන රෙදි වල කොලිටි එක ආයෙත් වෙක් කරන්න ඕන කියලා.. ඒකට මට සර්ගෙ සහයෝගය අවශ්‍යයි.

"හොඳයි.. මං තව ටිකකින් එන්නම්.. දැන් තමුසෙට යන්න පුළුවන්.."

මුගෙන් එක්ක කවදාවත් සහයෝගයෙන් චූඩ කරන්න නම් බෑ. උඩින් හිනාව දාගෙන මු එන්නෙම වෙන අන්ඩ කොයිල් ගේමකට.. කමක් නෑ.. ඔහොම යංකෝ.. අප්පච්චිට අන්දවනව වගේ වෙන අන්ඩ කොයිල් ගේමකට.. කමක් නෑ.. ඔහොම යංකෝ.. අප්පච්චි අන්දවනව වගේ මේ ස්පුන්ව අන්දන්න නම් උඹට ලේසි වෙන්නෑ ප්‍රසාද්.

ඉවරයි

- පළවෙනියා 2 කියවන්න -